

Mister și romantism în strălucitoarea epocă victoriană

Seromonul otrăvit

TASHA ALEXANDER

Nemira Damen
tango

romane cu dragoste

TASHA ALEXANDER a studiat engleza la Universitatea din Notre Dame, Indiana. După absolvire, a călătorit câțiva ani, stabilindu-se în cele din urmă în Tennessee. A debutat „memorabil” (Booklist) în 2005 cu romanul *And Only to Deceive*.

Sezonul otrăvit

TASHA ALEXANDER

Traducere din limba engleză
MARINA RADU

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: James Jacques Joseph TISSOT, *Getty Images*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEXANDER, TASHA

Sezonul otrăvit / Tasha Alexander; trad.: Marina Radu

București, Nemira & Co, 2007

ISBN 978-973-143-045-4

I. Radu, Marina (trad.)

821.111-31=135.1

Tasha Alexander

A POISONED SEASON

© 2007 by Anastasia Tyska

Published by arrangement with William Murrow,

an imprint of HarperCollins Publishers

© Editura Nemira & Co, 2007

Redactor: Adriana BĂDESCU

Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-045-4

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România

*Pentru Xander,
care preferă să i se citească*

ÎN SFÂRȘIT, SECRETUL S-A AFLAT

În sfârșit secretul s-a aflat, cum e și firesc să fie,
Savuroasa poveste-i coaptă s-o spun unei prietene dragi mie;
La o ceașcă de ceai, la o șuetă... limba se dezleagă;
Cum bine știe lumea-ntreagă, nu iese fum fără foc, dragă!

În spatele cadavrului din lac sau al fantomei cu lanțuri
la picioare,
Al doamnei ce dansează ori al bărbatului ce-a pierdut
socoteala la pahare,
Sub privirea ostenită, o criză de migrenă sau oftat
Ascuns bine ochiului, stă negreșit un păcat.

Iar vocea cristalină ce se-nalță-n slavă-n mănăstire,
Parfumul rozelor, urmele din hol și-o furișată privire,
Meciurile de crochet, vara, o strângere de mână,
tusea, sărutul,
Învăluie un secret urât, ce-și păzește bine conținutul.

W.H. AUDEN

În timpul sezonului londonez ajungi să depinzi de câteva lucruri: o copleșitoare năvală de invitații, prieteni a căror loialitate devine suspectă și cel puțin un pretendent deosebit de insistent. Iar anul acesta n-avea să fie o excepție.

Pentru că se încheiase de curând perioada de doliu după soțul meu, Philip, viconte de Ashton, m-am hotărât să adopt o atitudine hedonistă față de societate, ceea ce ar fi implicat, mă gândeam eu, să refuz toate invitațiile, în afară de cele mai tentante, și să mă feresc de cunoștințele nesuferite. Și astfel aș fi putut să mă bucur de lunile de vară, în loc să mă târâi din petrecere în petrecere, ca un cadavru ambulant, și să mă trezesc subiect de bârfă, de care nu se mai satură barbarii ăștia tineri.

Dar mi-am dat seama aproape imediat că teoria mea era greșită. Faptul că am refuzat să merg la petreceri n-a avut efectul scontat. În loc să mă șteargă de pe listele de oaspeți, oamenii au crezut că sunt atât de solicitată, încât alegeam să particip doar la cele mai selecte evenimente;

or, se știe că cea mai bună modalitate de a-ți spori numărul de invitații este crearea unei impresii de popularitate. Așa că pentru scurt timp – foarte scurt timp – m-am bucurat de mare stimă printre semenii mei.

Mă aflam acasă la lady Elinor Routledge, una dintre cele mai distinse gazde din Anglia, bună prietenă cu mama. Adică, prin definiție, poziția în societate a cuiva o interesa mai mult decât orice pe lume. În ciuda acestui fapt, m-am hotărât să merg la petrecerea organizată de ea în grădină, din două motive. În primul rând, voiam să-i văd trandafirii despre care se spunea că n-au pereche în Anglia. În al doilea rând, speram să-l întâlnesc pe domnul Charles Berry, un tânăr a cărui prezență în oraș a stârnit vâlvă printre aristocrați. Trandafirii au fost peste așteptări; din păcate, domnul nu.

Când intri în grădina de la Meadowdown, te trezești transpus din cumplita căldură a străzilor londoneze într-o oază somptuoasă. Pentru petrecere au fost așezate, de-a lungul gardului viu, printre copaci și straturi de flori, încântătoare corturi țuguiate cu băuturi răcoritoare și gustări, iar muzica interpretată de o orchestră mică susura prin întreaga grădină. Tinerele doamne se foiau peste tot în rochiile lor strălucitoare pentru a fi admirate, întrecându-se cu frumusețea florilor și câștigând de cele mai multe ori. Domnii, în fracuri negre, erau foarte eleganți și le ofereau tovarășelor lor înghețată, căpșuni și alte asemenea delicatese la care acestea pofteau. *Et in Arcadia ego*. Într-un astfel de cadru îți puteai imagina cu ușurință un prinț numai bun de însurătoare, curtenitor și degajat, care să-și reverse grațios mărinimia

asupra celor din jurul său. Numai că, în ziua respectivă, la petrecerea lui lady Elinor nu se afla un astfel de prinț. Singurul prinț prezent – dacă se poate numi astfel – era o cumplită dezamăgire.

Idealurile romantice care-l aureolează pe moștenitorul unui tron se spulberă, de obicei, la un examen mai serios. Iar în cazul lui Charles Berry, respectivele idealuri nu rezistau nici măcar în fața unui examen superficial. Nu avea o înfățișare neplăcută, dar manierele îi erau oribile, iar dacă ai fi spus că are tendința de a bea mai mult decât se cuvine, ai fi dat dovadă de foarte multă diplomatie. Tinerele care-i urmăreau fiecare gest cu admirație ignorau însă acest lucru, captivate fiind de ideea de a se căsători cu cineva din familia regală. Situația devenea însă și mai ridicolă dacă luai în considerare faptul că tronul la care aspira domnul Berry nici nu mai exista măcar.

– Speram că-i mai frumos.

Cécile du Lac își forma foarte repede opiniile asupra oamenilor și și le schimba extrem de rar. Ne cunoșteam de mai puțin de un an, dar a devenit, aproape din clipa în care am întâlnit-o, una dintre cele mai apropiate confidente ale mele, deși era mai degrabă de vârsta mamei decât de a mea. Iar după ce l-a mai privit, a continuat:

– Și-i lipsește total spiritul generos pe care te-ai aștepta să-l găsești la un monarh. Dacă nu-și poate dovedi legătura directă cu Ludovic al XVI-lea și cu Maria-Antoaneta, n-o să i se acorde nici pe departe cinstirea pe care o așteaptă.

Aproape imediat după moartea fiului și moștenitorului lui Ludovic al XVI-lea într-o închisoare franceză în timpul revoluției, a și început să circule zvonul că

băiatul ar fi scăpat. Acum, la aproape un secol după evenimente, tot apăreau diverși domni care pretindeau că sunt descendenții lui Ludovic-Carol. Charles Berry era cel mai recent, iar povestea sa era împănată cu suficiente detalii pentru a-i convinge pe membrii supraviețuitori ai familiei de Bourbon să-l accepte ca stră-strănepotul Delfinului.

– Nu-l judecați prea aspru, îi spuse lady Elinor, făcând un gest grațios, merit nu atât să-i sublinieze cuvintele, ci să-i etaleze splendidul inel cu rubin de pe mâna dreaptă. A dus o viață foarte grea.

– Îl cunoașteți bine? am întrebat-o.

– A fost la Oxford cu fiul meu, George, deși nu au frecventat aceleași cercuri. George a fost întotdeauna foarte serios. Seamănă cu tatăl său.

Soțul lui lady Elinor, domnul John Routledge, fusese un bărbat înțelept și fără umor, ministru de Finanțe până la moartea sa, survenită acum câțiva ani. George, care era mult mai mare decât sora sa, lucra în diplomatie și stătea în India de atât de mult timp, încât nici nu-mi mai aminteam bine cum arată.

– Veniți să vă prezint. Veți vedea că domnul Berry este încântător.

Domnul cu pricina stătea nu departe de noi, înconjurat de câteva fete numai bune de măritat, ale căror mame vegheau ca niște șoimi, de la o distanță sigură, încercând să aprecieze care dintre fiicele lor atrăgea cel mai mult atenția presupusului moștenitor al Casei de Bourbon. Mă întrebam dacă vreuna dintre ele s-a gândit, preț de o clipă măcar, ce s-ar întâmpla dacă ar deveni într-adevăr

soția unui astfel de bărbat. Niciuna n-a încercat să-și ascundă însă iritarea când lady Elinor l-a luat de acolo.

– Cum vi se pare Londra? l-am întrebat după ce au fost făcute prezentările.

– E un oraș minunat. Dar trebuie să recunosc că mi-e dor de Paris. Sper foarte tare că-mi va fi redat tronul.

– Adevărat, domnule Berry? l-a întrebat Cécile neîncrezătoare. Habar nu aveam că cea de-a Treia Republică e în pericol de a fi înlocuită de monarhie.

– Franța trebuie să se considere o țară norocoasă că vă are, a intervenit lady Elinor.

– Nu e imposibil. Bineînțeles că eu nu vreau neapărat, dar dacă se dovedește că e voința poporului... A lăsat propoziția neterminată și m-a privit de parcă ar fi vrut să-mi aprecieze valoarea. Dumneavoastră, lady Ashton, ați fi o adevărată bijuterie la orice Curte.

– Mă flatați.

Am văzut o undă de nemulțumire trecând fugar peste fața lui lady Elinor și mi-am dat seama că și ea căzuse în capcana căutării unui soț de os domnesc pentru fiica sa. Isabelle era o fată dulce, a cărei ieșire în societate avusese loc cu un an în urmă. Nu era drăguță, nu în termeni clasici, dar avea ochi strălucitori și un zâmbet spontan care îi atenua destul de mult imperfecțiunea chipului. Mărturisesc că am fost surprinsă de cât de mult s-a maturizat în ultimul an. Dispăruse cu totul copila care se ținea mereu după mine când mi-am făcut eu debutul în societate, rugându-mă să-i povestesc despre baluri și petreceri. În cazul în care mai păstra ceva din idealurile romantice pe care le avusese ca fetiță, o aștepta o mare dezamăgire

dacă nu reușea să-și convingă mama că domnul Berry nu era pretendentul potrivit. M-am hotărât să îndrept discuția într-o cu totul altă direcție și m-am întors spre gazda mea.

– L-ați văzut astăzi pe domnul Bingham?

– A venit acum mai puțin de o jumătate de oră, mi-a răspuns lady Elinor. Dar trebuie să vă avertizez că nu e prea politicos în conversație.

– Știu bine. Dar are o cupă din argint pentru libații – un fel de vas antic grecesc folosit pentru a aduce ofrande zeilor – care are niște decorațiuni superbe: Atena, Dionysos și Ares în care trase de Nike înaripate.

– Ce-i aia Nike? întrebă Lady Elinor.

– Victoria. Poate că ați văzut Victoria din Samothrace, la Luvru.

– Ah, da. Ce... interesant că știi astfel de lucruri.

– De trei luni tot încerc să-l conving pe domnul Bingham să mi-o vândă și n-am auzit aproape niciun cuvânt civilizat de la el.

– Sunteți colecționară? m-a întrebat domnul Berry.

– Răposatul meu soț era și a făcut numeroase donații la British Museum. Eu îi continui munca, deși recunosc că nu mi-e întotdeauna ușor să mă despart de lucrurile pe care le-am achiziționat. Dar acum, doresc acest *phiale* pentru muzeu. E prea important pentru a sta într-o casă particulară. Speram să-l pot convinge pe domnul Bingham să-l doneze el, dar nu se poate.

– Ce inteligentă ești! exclamă lady Elinor și apoi se întoarse spre domnul Berry. Lady Ashton e o adevărată savantă.

– Categorical că ați renunțat la gândurile studioase în perioada sezonului monden, mi s-a adresat el.

– Studiul limbii elene, domnule Berry, este cel ce mă ajută să trec prin această perioadă.

A scos un mormăit nemulțumit, iar lady Elinor a zâmbit, convinsă că eticheta de „savantă” era suficientă pentru a-l descuraja să se arate *prea* interesat de mine. Speram să aibă dreptate.

– Vorbiți aproape ca un englez, *monsieur* Berry, spuse Cécile. Mă așteptam să fiți mai... francez.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte a tinereții în Statele Unite. Nu am vorbit franceza nici măcar acasă. Tatăl meu m-a trimis la Oxford, la universitate, și de atunci locuiesc în Anglia. A fost un om foarte discret și nu a vrut niciodată ca adevărata identitate să-i fie făcută publică. I-am respectat dorința cât a trăit, dar acum, după ce a murit, cred că e timpul să-mi revendic moștenirea. Și apoi, apropiindu-se mai tare de Cécile, a continuat cu voce scăzută: Sunt cum nu se poate mai mișcat la vederea cerceilor dumneavoastră. Înțeleg că i-au aparținut dragei mele *arrière-grand-mère*.

– Așa e, domnule, și m-am gândit că se cuvine să-i port la întâlnirea cu moștenitorul tronului Bourbonilor. Maria-Antoaneta îi purta când a fost arestată la revoluție.

– Ce mult mi-aș dori să-i pot atinge.

S-a apropiat și mai tare și, o clipă, am crezut că va întinde mâna. Isabelle, care fusese convocată lângă mama ei, s-a încruntat.

– Adică a fost arestată cu ei în urechi? a întrebat ea. Nu vă e teamă că vă poartă ghinion?

– Deloc, răspunse Cécile.

– Dar poate că transmit un blestem, ca soarta tragică a celei care i-a avut să urmărească pe oricine-i poartă, insistă Isabelle cu un presentiment dramatic.

– Vă asigur, *mademoiselle*, că n-am nici cea mai mică temere, spuse Cécile, ridicând din umeri.

– De unde-i ai, Cécile? am întrebat-o.

– I-a cumpărat fratele meu pentru logodnica lui. Din nefericire, fata a murit înainte de a se căsători și atunci el mi i-a dat mie.

– A murit înainte de căsătorie? am întrebat. Precis că a fost blestemată.

– Nici vorbă. Claudette a fost o persoană bolnăvicioasă cu mult înainte să-i dea Paul cerceii.

Chiar dacă o număram pe Cécile printre prietenele mele cele mai dragi, povestea fratelui ei, alături de alte zvonuri vagi, cum că strămoșii lor au simpatizat cu monarhia în timpul revoluției, erau cam singurele lucruri pe care le știam despre familia sa. Era văduvă, ca și mine, dar soțul îi murise cu mai bine de treizeci de ani în urmă. În primul rând, asta ne-a și apropiat – nu doar faptul că ne-am pierdut amândouă soții, ci și că nu-i mai jeleam.

– Eu nu cred că i-aș purta, mai spuse Isabelle. Sunteți curajoasă.

– Un simplu blestem n-o oprește pe *madame* du Lac, interveni Colin Hargreaves, îndreptându-se spre noi sigur pe el, cu un zâmbet larg pe față. Oare mă înșală privirea? Sau e adevărat că plăcerile sezonului monden au reușit s-o ademenească pe lady Ashton să le părăsească pe cele ale Greciei?

– Colin! am exclamat eu, simțind o reală plăcere când și-a trecut buzele peste mâna mea înmănușată, iar obrajii mi s-au îmbujorat când ni s-au întâlnit privirile. Mi-ai scris că vei fi la Berlin până săptămâna viitoare.

– Mi-am terminat treburile mai repede decât mă așteptam. Am trecut pe la tine, în Berkeley Square, acum mai puțin de o oră, dar majordomul mi-a spus că te-ai putea găsi aici. Lady Elinor a fost foarte amabilă și m-a primit fără invitație.

Călărise mult și avea fața bronzată de la soarele verii.

– Sunteți întotdeauna bine venit în casa mea, domnule Hargreaves, spuse gazda noastră, vizibil ușurată că a apărut un alt gentleman, în afară de domnul Berry, care să-mi acorde atenție. Îl cunoașteți pe domnul Berry?

– Da, am fost împreună pe continent astă-primăvară.

Acest lucru m-a surprins. În niciuna dintre scrisorile pe care mi le trimisese în ultimele luni, Colin nu l-a menționat nici măcar o dată pe domnul Berry, iar acesta din urmă nu mi se părea deloc genul cu care să-și petreacă vremea un bărbat precum Colin.

– Lady Elinor, puteți să-mi arătați unde este crușonul? întrebă Cécile cu un început de zâmbet viclean pe buze.

– Pot să vă aduc eu, *madame* du Lac? întrebă Colin.

– *Non, merci, monsieur* Hargreaves. Mi-ați zădărnici în totalitate intenția, spuse ea lovindu-l ușor peste braț cu evantaiul și întorcându-se apoi spre domnul Berry. Iar dumneavoastră, domnule, veniți cu noi. Aș vrea să-mi spuneți mai multe despre planurile pe care le aveți în legătură cu Franța.

Isabelle a rămas o clipă în urmă, dar o privire iute aruncată de mama sa a făcut-o să pornească în urma grupului.

– Niciodată n-o să fiu în stare să-i mulțumesc îndeajuns lui Cécile pentru că se străduiește mereu să mă lase singur cu tine, îmi spuse Colin, sărutându-mi din nou mâna îndată ce au plecat ceilalți. Deși aș prefera un loc mai intim, bineînțeles. Și cel mai mult mi-aș dori să te iau în brațe.

– Să nu-ndrăznești! i-am răspuns, dorindu-mi totuși s-o facă, simțind încă pe mână adăstarea buzelor lui calde. Dar cred că-i mai bine să nu provocăm un scandal acum, la începutul sezonului. Ești liber astă-seară, la cină?

– Din păcate, nu. Am primit o altă invitație.

– Altă invitație?

– Sunt un burlac foarte căutat, Emily. E normal ca agenda să-mi fie plină în următoarele luni.

– Bine, dar înainte de a te apuca să-i faci curte vreuneia dintre debutantele care ți se vor arunca precis la picioare, sper din tot sufletul să te gândești și la sentimentele mele. Și nici n-aș ști ce să fac dacă nu mă mai ajuți la limba greacă.

– Ce amabilă ești că mă consideri și pe mine bun la ceva, spuse el strângându-mi mâna. De fapt, am ceva de făcut și asta mă ține departe de tine diseară.

– Ceva care m-ar putea interesa și pe mine?

Colin era invitat frecvent la palatul Buckingham pentru a da o mână de ajutor la rezolvarea unor probleme care, spunea el, cer ceva mai multă discreție.

– Categorie nu.

Fără niciun cuvânt în plus, m-a condus, mai mult împotriva voinței mele, spre un colț liniștit al grădinii, unde, deși nu aveam intimitatea pe care ne-ar fi putut-o oferi biblioteca mea, ne-am salutat într-un mod mult mai plăcut.

În seara respectivă, deși îmi părea rău că nu-l văd pe Colin, am tradus pasaje din *Odissea* lui Homer. Am lucrat și în pat, unde am continuat să citesc până când am adormit. M-am trezit însă cu mult înainte de ivirea zorilor, deranjată de coperta tare a cărții, care mi se înfigea în spate. Așa că m-am ridicat în capul oaselor și am adunat paginile boțite, pe care le-am pus pe noptieră. În timp ce așezam deasupra lor volumul lui Homer, am văzut o mișcare lângă perete, în fața mea. Am ezitat o clipă înainte de a coborî încet din pat să văd despre ce-i vorba, dar am ajuns prea târziu. Nu era nimic. Mi-aș fi zis poate c-a fost un vis, dacă n-aș fi văzut draperiile mișcându-se. Le-am dat repede deoparte, așteptându-mă, cred, să dau peste cineva, dar nu am văzut decât fereastra, care fusese închisă înainte de a merge la culcare, iar acum era larg deschisă, și ploaia care-mi bătea în odaie.

Am aprins repede toate lămpile, dar umbrele pâlpâitoare de pe pereți mă înspăimântau. Deși era vară, m-a străbătut un fior. Draperiile mele din mătase erau ude și distruse; în rest, totul părea la fel ca aseară. L-am sunat totuși pe majordom și am traversat holul spre camera în care dormea Cécile. Se părea c-am reacționat exagerat. Asta până când și-a cercetat ea casetele de bijuterii. Toate închizătorile fuseseră forțate, dar din atâtea piese

splendide care se aflau acolo, nu lipseau decât cerceii cu diamante în formă de lacrimă ai Mariei-Antoaneta, pe care Cécile îi purtase în după-amiaza respectivă.

Davis, majordomul, a chemat imediat poliția și, după ce au cercetat cu de-amănuntul casa, au constatat ceea ce suspectasem și eu de cum văzusem casetele lui Cécile: nu lipsea nimic altceva decât cerceii. Neprețuitele obiecte antice etalate în biblioteca mea, picturile de mari maeștri care se aflau prin toată casa, propriile mele bijuterii erau neatînse. Colierul cu smaralde și diamante de două sute de carate care se afla lângă cercei nici nu a fost mișcat din loc. Hoțul nostru știa ce vrea.

– E și greu să te superi pe un om cu asemenea gusturi rafinate, mi-a spus Cécile a doua zi dimineată, la micul dejun. Precis nu e motivat de lăcomie.

– Ce păcat că n-au lătrat câinii, să ne avertizeze.

Cécile a refuzat să plece de acasă, de la Paris, fără căței și n-ar fi venit să mă viziteze dacă n-aș fi fost de acord să-i aducă și pe ei. Cezar și Brutus erau niște animale care se speriau și de o pisică, darămite să latre la niște hoți.

– Dacă m-aș fi trezit mai devreme, l-aș fi văzut, m-am încruntat eu.

Polițiștii găsiseră urme în grădină, în dreptul camerei mele, și, cu toate că ploaia le ștersese parțial, au reușit să stabilească faptul că hoțul a intrat în casă pe fereastra mea. Această descoperire l-a tulburat foarte tare pe Davis, care a certat aspru întregul personal și m-a asigurat că va verifica el însuși încuietorile casei în fiecare seară. Eu n-am învinuit pe nimeni. Dacă n-ar fi plouat,

n-aș fi lăsat-o pe menajeră să închidă fereastra și i-am spus asta și lui Colin când a venit să ne vadă. Eram încă la micul dejun.

– Pe viitor, e mai bine să ții ferestrele închise. Sunt liniștit acum, că vă văd tefere, după chinul de astă-noapte. Nici n-aș fi trecut la ora asta imposibilă dacă nu mi-aș fi făcut griji pentru voi.

Cécile zâmbi.

– Mereu mi-am dorit să iau micul dejun cu dumneavoastră, *monsieur* Hargreaves. Vă asigur că ne simțim cât se poate de bine, dar cred că, dac-ați fi fost aici aseară, cerceii mei n-ar fi dispărut. Ce păcat c-ați avut altceva de făcut.

– Chiar dac-aș fi venit aseară, n-aș mai fi fost aici la ora aceea.

– Asta, bineînțeles, n-am de unde să știu, îi răspunse ea, privindu-mă muștrătoare.

– Cum ai aflat de furt? l-am întrebat.

– Mi-a spus un prieten de la Scotland Yard.

– Și o să faci investigații?

– Nu, Emily, nu sunt detectiv.

– Ghinionul nostru, *monsieur* Hargreaves, spuse Cécile.

– E totuși un caz ciudat, continuă Colin. Acum trei săptămâni a fost spartă casa lordului Grantham și singurul obiect furat a fost o casetă *cloisonné* de Limoges. În săptămâna următoare, a dispărut din locuința doamnei Blanche Wilmot o călimară aurită. Ambele obiecte i-au aparținut Mariei-Antoaneta.

– Cred că hoțul nostru va ajunge departe, *monsieur* Hargreaves. Mai rar un om care să știe atât de bine ce vrea.

– N-avem niciun motiv să credem că va veni din nou aici. Doar dacă nu mai ascundeți vreun obiect cu ghi-nion, care să-i fi aparținut reginei.

– Nu, așa că-mi închipui că suntem în siguranță, am intervenit și eu, masându-mi tâmpilele. Brusc, mă sim-țeam foarte obosită. Recunosc însă că nu e deloc plăcut să-ți fie violată astfel intimitatea.

– O să-l rog pe inspectorul Manning, căruia i s-a în-credințat cazul, să trimită pe cineva să patruleze pe aici. Nu trebuie să vă faceți griji.

– Nu știu ce să zic de inspector, dar dumneavoastră, *monsieur* Hargreaves, ne inspirați o încredere absolută. Mă las cu totul în grija dumneavoastră, spuse Cécile și-l bătu ușurel pe braț în timp ce trecea pe lângă el. N-o re-țineți prea mult pe Kallista.

Cécile îmi spunea încă pe numele pe care mi-l dăduse răposatul meu soț.

– Se pare că duceți o viață palpitantă, spuse Colin, ac-ceptând ceașca de ceai pe care i-am oferit-o.

– Asta-i valabil pentru Cécile. Eu n-am avut nicio-dată nimic care să-i fi aparținut Mariei-Antoaneta.

– Îmi pare bine. Nici nu pot să mă gândesc că în came-ra ta a fost un spărgător. Trebuia să fi venit azi-noapte.

– Cécile n-a vrut să-ți facă un reproș. Voia doar ca eu să reflectez la ideea rămânerii tale aici până la o oră atât de târzie. Mă corupe.

– Atunci îi rămân îndatorat pe veci.

– Așa și trebuie.

– Și ai reflectat la ideea rămânerii mele aici până la o oră atât de târzie?

– Da. Și mi-a plăcut.

Privirile ni s-au întâlnit. Dintr-odată mi-a dispărut orice urmă de oboseală, iar sentimentului de violare a intimității i-a luat locul o căldură minunată.

– Poate că după încheierea sezonului vii cu mine în Grecia.

Cea mai mare parte a primăverii făcusem explorări în Grecia, folosind ca bază vila care mi-a revenit după moartea lui Philip.

– Nu prea se face să călătorim împreună.

– Credeam că ești de acord cu coruperea mea.

– Din toată inima, dar nu vreau să devii *chiar* atât de coruptă.

Se ridică, înconjură masa spre mine și îmi luă mâinile într-ale lui. Am închis ochii, anticipând sărutul, dar a intrat Davis cu tava de argint pe care se afla corespondența de dimineață. Colin s-a mulțumit să-mi sărute repede mâna și s-a întors la locul lui. Încercând din răsuferi să nu-mi arăt dezamăgirea, mi-am concentrat atenția asupra plicurilor din fața mea. Invitații la două sau trei baluri în fiecare seară, cam tot atâtea dineuri, ca să nu mai spun nimic de ceaiuri, petreceri în grădină și dejunuri – suficiente pentru a te copleși pur și simplu în timpul sezonului. Și asta fără a mai lua în calcul Derby, Ascot, Academia Regală, Expoziția de Vară și alte evenimente de la care nu se putea să lipsesc. Am răsfoit vrafal din fața mea, căutând și o eventuală corespondență particulară.

– Ceva interesant? întrebă Colin.

– Nu prea cred; doar dacă nu mi-ai trimis tu ceva.

Am dat deoparte un bilețel de la mama, știind prea bine că mă admonestează pentru că am refuzat o invitație la recepția oferită de prietena ei, lady Elliott, în onoarea lui Charles Berry. Deși mama fusese mulțumită să mă vadă măritată cu un viconte – mai ales că familia lui Philip se înrudea cu familia regală încă de pe vremea Elisabetei – acum, după ce s-a încheiat perioada doliului, era din nou preocupată de statutul meu social și revenise la vechea speranță că aș putea să mă mărit cu cineva de sânge regal.

Un alt plic mi-a atras atenția. Nu avea timbru, așa că trebuie să fi fost adus direct. Înăuntru se afla un scurt fragment scris în greaca veche:

Ἄδιου οὐδὲν ἔρωτος ἂ δ' ὀλβια δεύτερα πάντα
ἐστίν.

– E de la tine? l-am întrebat pe Colin, dându-i foaia.

– Din păcate nu, deși aș vrea. Sunt într-un totu de acord cu acest sentiment.

– Îmi traduci, te rog? Nu cred că pot fără lexicon.

– „Nimic nu e mai dulce decât dragostea, și toate celelalte delicii îi urmează.“ Este din *Antologia greacă*. Poate că ți-ai vrăjit profesorul cu farmecul tău.

– Pe domnul Moore? am râs eu. Nu prea cred. Poate e doar disperat că nu vreau să-l citesc decât pe Homer. Dar cred c-o să mă răzgândesc acum că știu cât de... dăătoare de inspirație e *Antologia greacă*.

– Te poți îndrepta și spre epigramele religioase.

– Domnului Moore i-ar plăcea foarte mult.

- Ai idee de unde ar putea fi?
- Nici cea mai mică.
- Ar trebui să fiu gelos?
- Bineînțeles că nu. Dacă nici tu nu cred că vei reuși să mă convingi să mă mărit din nou, cum ar putea avea vreo șansă acest admirator anonim, oricine ar fi el?
- Ba o să te conving, Emily. N-am nicio îndoială. La anul, pe vremea asta, vom lua micul dejun împreună în fiecare zi. Și nu în sufragerie.

– Ce incident bizar! spuse David Francis după ce ascultă relatarea mea însuflețită despre jaf.

Cécile îl întâlnise cu o săptămână în urmă în atelierul unui sculptor, Michael Barber, iar astă-seară i-am invitat pe amândoi acasă la mine, în Berkeley Square, după ce am fost la teatru să vedem noua și controversata piesă a domnului Ibsen, *Hedda Gabler*. La fel ca Cécile, domnul Francis era protector al artelor și, de altfel, s-au și împrietenit imediat ce și-au descoperit admirația reciprocă pentru impresionismul francez.

– Și este cu atât mai bizar dacă te gândești că au fost trei asemenea furturi, am spus eu și le-am povestit despre lordul Grantham și doamna Wilmot.

– Ce hoț ciudat, cu un unic scop, fu de părere domnul Barber. De ce acest interes față de regina Franței?

– E greu să eviți Casa de Bourbon din moment ce domnul Berry se află la Londra, mi-am dat eu cu părerea. Societatea e impregnată de spiritul francez.

– *C'est vrai*, spuse Cécile. Dar nu cred nicio clipă că *monsieur* Berry se află în spatele acestor fărădelegi. Nu e nici pe departe așa deștept.

– Și chiar dac-ar fi, bea mult prea mult ca să fie în stare să pună la punct un asemenea plan, a comentat domnul Barber.

– Chiar credeți că e într-adevăr cine pretinde că e? Sunt sigură că Maria-Antoaneta n-ar fi avut un nepot așa nevolnic, am spus eu învârtind în mână paharul cu porto.

– Maria-Antoaneta nu stârnește întotdeauna simpatie, interveni domnul Francis.

– Dar istoria, domnule Francis, o scriu învingătorii. Aș paria că biata regină n-a fost deloc atât de rea cum ni se spune. Și am crezut întotdeauna că ea a avut dreptate în povestea cu colierul de diamante.

– Asta a fost treaba cea mai încurcată, spuse Cécile. Și probabil că dușmanii reginei au făcut tot ce au putut pentru a încuraja orice i-ar fi putut afecta reputația.

– N-au existat dovezi c-a avut o aventură cu un cardinal căruia i-a cerut să-i achiziționeze bijuterii? a întrebat domnul Barber.

– Bârfe, domnule Barber, și nicio dovadă serioasă, i-am răspuns. Un bijutier a confecționat colierul, care a fost absurd de scump, iar Maria-Antoaneta a refuzat să-l cumpere. Unul dintre dușmani, o femeie, l-a convins pe cardinal, care spera să devină iubitul reginei, că ea și-l dorea, iar el i-a dat doamnei respective bani să-l cumpere, în ideea că aceasta i-l va da reginei.

– Dar ea – contesa de la Motte – a dispărut cu colierul și cu banii cardinalului, a continuat Cécile. Iar bijutierii

i-au prezentat reginei o notă de plată uriașă. Până la urmă, cardinalul și contesa au fost judecați, dar reputația reginei a avut de suferit. S-a crezut că ea ar fi în spatele acestui plan și s-a insinuat că moralitatea ei nu era deloc cum ar fi trebuit să fie.

– Poate că totuși cardinalul n-ar fi trebuit judecat, dar regina a insistat să fie, am spus eu. A fost acuzat că a insultat demnitatea suveranei.

– Mi-ar plăcea foarte mult să am eu diamantele din colier, spuse Cécile și îi străluciră ochii. Mă întreb cât ar fi de greu de convins actualul proprietar să se despartă de ele.

– Nici să nu te gândești la asta până când nu e prins bravul nostru hoț.

– Mă intrigă foarte mult natura acestor jafuri, spuse domnul Francis trăgând adânc din țigară și îndreptându-se spre masa pe care se afla o carafă cu Porto. Și-a umplut în tăcere paharul, fără a ne mai oferi altă explicație. Vinul dumneavoastră, lady Ashton, își merită reputația.

– Nu știam că are o reputație.

– Oh, ba da. Obiceiul dumneavoastră scandalos de a-l bea după cină este un subiect predilect de conversație la clubul meu. Se discută în contradictoriu asupra modului în care ar trebui să reacționeze un domn când o doamnă refuză să se retragă în salon. Cei mai mulți susțin c-ar fi mai bine să se interzică băutura cu totul decât să se încurajeze coruperea văduvei unui viconte. Dar, când ajunge cineva să cunoască excelenta dumneavoastră pivniță, e greu să-și mai respecte principiile.

– Sunt puține lucruri care să-mi facă mai mare plăcere decât un vin bun de Porto și cred că e revoltător că doamnele sunt alungate exact când conversația devine mai interesantă, am replicat.

Domnul Francis a zâmbit.

– Domnilor nu le place ca doamnele să audă conversațiile interesante și să știți că există mai multe soiuri foarte bune de sherry pe care le puteți bea, spuse el întorcându-se la loc.

Mi-am dat seama că a încercat, și a reușit, să îndepărteze conversația de la jaf.

– Dați-mi voie să revin asupra subiectului anterior și să vă întreb de ce sunteți atât de intrigat în legătură cu jafurile despre care am discutat?

– Un diamant roz din colecția personală a reginei franceze mi-a fost furat din seif cu mai puțin de două săptămâni în urmă.

– Habar n-aveam! exclamă domnul Barber. De ce nu mi-ai spus?

– Nu mi s-a părut că acest lucru ar avea vreo importanță pentru tine, îi răspunse domnul Francis.

– Dar ești prietenul meu. Bineînțeles că un jaf în casa ta are importanță pentru mine.

– Ce a spus poliția? l-am întrebat. Au găsit vreun indiciu?

– Nici nu m-am obosit să le spun. Sunt prea puține speranțe să-l recuperez și prefer să nu-mi fac publice treburile.

– Ați angajat pe cineva să cerceteze cazul? l-am întrebat.

– Nu. Nu văd ce rost ar avea.

– Dar nu puteți lăsa un asemenea caz neanunțat.

Domnul Francis era perplex.

– Când ați auzit ultima dată de o bijuterie furată de un spărgător, care să-i fi fost restituită proprietarului de drept?

– Dar domnule Francis, furtul trebuie neapărat cercetat. Chiar dacă rămâne nerezolvat, trebuie ca măcar *să încercăm* să aflăm adevărul, am fost eu de părere.

– Prefer să n-o tulbur pe soția mea. E foarte timidă și suferă când este obligată să vorbească cu străinii.

– Dar a observat și ea că lipsește diamantul, nu? l-a întrebat Cécile.

– Nu e genul de bijuterie pe care să vrea să-l poarte, replică el, uitându-se atent la scrumul de la capătul țigării. Apoi schimbă subiectul. Doamnelor, ați fost la expoziția de la Academia Regală? Barber a expus câteva piese foarte bune în acest an.

– Eu am fost de două ori, i-am răspuns. Și îmi amintesc mai ales de o sculptură: o femeie cu un coș de flori. Cred că e a dumneavoastră, domnule Barber.

– Mă bucur c-ați observat-o. E una dintre preferatele mele, mi-a spus domnul Barber.

– Mi-a plăcut foarte mult. Ați redat foarte bine mișcarea. Parcă te aștepti să se aplece și să culeagă florile de la picioare.

– Vă mulțumesc, lady Ashton.

– Aveți o colecție mare, domnule Francis? l-am întrebat.

– Nu atât de mare pe cât mi-ar plăcea.

– Francis cheltuiește foarte mult cu subvenționarea chiriilor pentru atelierele artiștilor, dar și pentru operele lor, spuse domnul Barber.

– Nici nu-i de mirare că vă înțelegeți atât de bine cu Cécile. Mi-ar plăcea să vă văd colecția.

– Mă tem c-o veți găsi destul de puțin interesantă.

– Asta-i o insultă, Francis, zâmbi domnul Barber. Eu ți-am dat câteva dintre piesele mele cele mai bune.

– Vreau să spun că, având în vedere propria sa colecție, lady Ashton va fi dezamăgită de calitatea și cantitatea obiectelor pe care le dețin eu.

– Cantitatea nu e o bună măsură a meritelor artistice ale unei colecții, domnule Francis. Am noroc că soțul meu a avut un asemenea gust desăvârșit. Când am făcut vreo achiziție, m-am lăsat condusă de standardele sale, deși, vă mărturisesc, mă simt vinovată că țin pentru mine câteva piese despre care el ar fi susținut precis că trebuie să stea într-un muzeu.

Mi-am răsucit inelul de aur cu imaginea calului troian, pe care-l purtam pe mâna dreaptă și care mi-a fost încredințat anul trecut, la Paris, după ce a fost prins uci-gașul lui Philip.

– Dar înțeleg că ați făcut numeroase donații importante, spuse domnul Francis.

– Da, dar uneori sunt copleșită de sentimente și am impresia că nu mă pot despărți de unele dintre lucrurile pe care ar trebui să le donez.

– *Peut-être* că și *monsieur* Bingham s-a atașat de farfuria aceea pe care încerci să i-o iei, interveni Cécile.

– Nu, o păstrează numai din invidie. Nu face niciun secret din faptul că nu dă doi bani pe ea. Privirea mi-a căzut din nou asupra domnului Francis și m-am simțit obligată, încă o dată, să revin la subiectul furturilor, deși mă temeam că insist prea mult. Vă implor să anunțați la poliție furtul diamantului. Acest lucru nu vă afectează doar pe dumneavoastră. Doar nu credeți că există mai mulți hoți în Anglia care să fie interesați numai de obiecte ce i-au aparținut Mariei-Antoaneta.

– Bineînțeles că nu.

– Poliția trebuie să aibă un tablou cât mai complet al mișcărilor acestui om. Poate că găsesc ceva la dumneavoastră acasă, care să-i ajute la investigații. Sau un anumit comportament care se repetă și care ar putea fi descoperit dacă includeți și casa dumneavoastră pe lista cu scenele crimei.

– Are dreptate, interveni Cécile. Dacă ați fi unica victimă a acestui spărgător, ați putea să nu spuneți nimic. Dar nu sunteți.

– Probabil că greșesc dacă fac ceva care să împiedice poliția să vă recupereze cerceii, spuse domnul Francis, zâmbind cu bunăvoință.

– Nu e vorba doar de recuperarea cerceilor, am fost eu de părere.

– *Je ne sais pas*, mă contrazise Cécile. Aș vrea foarte mult să-mi recapăt cerceii. Erau cerceii mei preferați.

– Bineînțeles. Dar nu e mai important să fie prins hoțul și să se prevină astfel alte furturi?

Cécile ridică din umeri fără să răspundă.

– Dacă nu de altceva, am continuat, vă cer ca, în calitate de gentleman, să faceți tot ce vă stă în putință să

împiedicați ca numele nefericitei Maria-Antoaneta să mai fie subiect de intrigă și scandal.

– Sunteți foarte stăruitoare, lady Ashton. Dacă insistați că așa trebuie să procedez, mâine dimineată mă duc la poliție. Până atunci, spuneți-mi ce părere aveți despre piesa pe care am văzut-o astă-seară.

– Mi-a plăcut foarte mult. Situația Heddei este fascinantă. E incapabilă să găsească plăcere în lucrurile despre care se crede că aduc fericire unei femei.

– E atât de nefericită și totuși pare soția perfectă, fu de părere domnul Barber.

– Nu e prea înțelept să iei de bună imaginea sub care apare o soție din înalta societate, am spus eu.

– Sau un soț..., interveni domnul Francis.

– Așa e.

Am zâmbit, întrebându-mă ce ascundea oare figura rafinată a oaspetelui meu.

Domnul Francis s-a ținut de cuvânt și a raportat la poliție furtul diamantului roz a doua zi dimineată. În două zile, ziarele erau pline de povești senzaționale despre furturi. Toată societatea fierbea, iar Charles Berry s-a grăbit să publice în *Times* o rugămintă adresată hoțului, prin care-l ruga să returneze proprietarilor de drept obiectele ce aparținuseră stră-străbunicii sale. Pe cei care dețineau asemenea obiecte i-a apucat o adevărată nebunie și au încercat disperati să și le apere. Lady Middleton, care avea un scaun despre care se zicea că provine din dormitorul reginei de la Versailles, a făcut chiar senzație când l-a trimis la bancă, insistând să fie depozitat în camera tezaurului.

– Președintele băncii a încercat s-o convingă să renunțe, dar n-a reușit, mi-a spus Margaret Seward în după-amiaza aceleiași zile, pe când ne aflam în sala Elgin de la British Museum. Îmi pare rău că n-am fost și eu de față să-i ascult.

– Cine are curajul să se pună cu lady Middleton? Mă mir că a și încercat.

Schițam o parte din frontonul estic al Parthenonului, care reprezenta nașterea zeiței Atena. Margaret, care studia limbile clasice la Bryn Mawr¹, își adusese un volum de Ovidiu din care citea, dar mai și vorbea cu mine în timp ce lucram. Din când în când, se plimba prin muzeu și-mi povestea, când revenea, tot felul de lucruri amuzante.

– Am văzut un bărbat aproape la fel de arătos cum e Colin, mi-a spus ea după un astfel de tur.

– Da? Asta mi-a atras atenția.

– Ei, nu chiar așa. Nu cred că mai există un altul la fel de arătos. Dar asta seamănă. E cu o tânără cam speriată și cu mama ei – o adevărată zgripturoaică.

– Ai recunoscut pe vreunul din ei?

– Pe fată o cheamă Lettice.

– Ah, Lettice Frideswide. Bărbatul trebuie să fie Jeremy.

– Îl cunoști?

– Da, destul de bine. E ducele de Bainbridge. A moștenit titlul anul trecut. Moșia lui e lângă a tatei.

¹ Celebru colegiu de arte liberale (inițial doar pentru fete), înființat în 1885, în Bryn Mawr, Pennsylvania (n. tr.).

– Emily, n-o să te iert niciodată pentru că-l ascunzi de mine. Știi că părinții mei m-au trimis aici ca să-mi caut un soț. Tata nu vrea să accepte pe cineva fără titlu – e de prost-gust, dar asta e.

Domnul Seward era un om bogat, cu afaceri în căile ferate, care, ca atâția americani, tânjea să-și vadă fata făcând parte din aristocrația britanică. Margaret fusese de acord să vină aici în sezonul monden numai după ce părinții i-au promis că la toamnă o lasă să studieze la Oxford.

– Spune-mi, scumpul de Jeremy e logodit cu încântătoare Lettice?

– Nu cred. E foarte „vânat” și nu cred că vrea să se așeze la casa lui.

– E perfect, suspină ea.

– Margaret, mă uimești. Credeam că nu vrei să te măriți.

– Nu vreau să mă mărit cu el, dar trebuie neapărat să găsesc pe cineva cu care să flirtez. Poate că închei cu bunul duce un fel de înțelegere care mă va ajuta să ajung cu bine la sfârșitul sezonului. El mă curtează, ceea ce-mi face fericiți părinții, dar poate fi liniștit, pentru că va ști că nu vreau să mă mărit cu el. Când ai mei vor vedea că nu m-a cerut până când va veni vremea să merg la Oxford, se vor întoarce în America plini de povești despre lordul englez care a lăsat-o pe fiica lor să-i scape.

– Lady Frideswide n-o să te ierte niciodată. Încearcă să-l prindă pe Jeremy pentru fiica ei aproape de când s-a născut fata.

– Și fata ce zice?

- N-am nici cea mai vagă idee.
- E foarte tânără. Nu pățește nimic dacă mai așteaptă un sezon. Mă prezinți?
- Cred că da. Vin în direcția asta?
- Sunt sus și se uită la mumii, îmi răspunse Margaret privindu-mă plină de speranță.
- Îmi sugerezi s-o iau la goană într-acolo și să te prezint cu nonșalanță ducelui de Bainbridge? Nu e un pic prea evident? M-am întors la desenul meu. Nu vine nimeni la muzeu fără să viziteze sala Elgin. Ai răbdare, Margaret, că vine el, ducele, la tine.

Am avut dreptate. N-a trecut nicio jumătate de oră, că au apărut Jeremy împreună cu grupul său, care se mărise și le includea acum pe lady Elinor și pe Isabelle. Doamnele erau îmbrăcate cu o eleganță atât de stridentă, încât aproape că regretam că nu mi-am strâns mai tare șireturile corsetului. Pentru a nu mă lăsa copleșită, am inspirat mult mai adânc decât și-ar fi îngăduit să spere oricare dintre ele și am zâmbit larg, întinzând mâna spre duce. Ne-am salutat și am făcut prezentările, iar apoi am discutat puțin numai despre lucruri importante. Lady Elinor mi-a lăudat desenul, iar eu acul de pălărie, o pasăre uimitoare din aur, cu penele acoperite de safire, rubine și smaralde. Margaret a fost politețea întruchipată, dornică să-l impresioneze pe Jeremy, pe care nu-l deranja deloc să fie singurul gentleman printre atâtea doamne. Membrele mai tinere ale grupului au rămas tăcute, în spatele mamelor, până când Lettice s-a apropiat de mine, privind pe furiș la sculpturile din fața noastră.

– Unde-i copilul? Întrebă ea. Pe etichetă scrie că aici e nașterea Atenei.

– Nu e niciun copil, i-am răspuns eu zâmbind. Atena a ieșit adultă din capul lui Zeus.

– Da? S-a uitat la mine, apoi la Isabelle. Nu știu povestea.

– Mama Atenei a fost Metis, prima soție lui Zeus...

– Da, vă mulțumesc, lady Ashton.

Lady Frideswide a luat-o pe Lettice de braț și a dus-o înapoi, lângă Isabelle. Eram șocată de atâta grosolănie și am decis că acum n-am niciun motiv să nu intervin cu îndrăzneală în favoarea lui Margaret.

– Aveți vreun plan pentru dejun, Înălțimea Voastră? am întrebat, întorcându-mă spre Jeremy.

– Vai, *lady Ashton*, îmi răspunse el, accentuând fiecare silabă a numelui meu. Nu e nevoie de asemenea formalități. Ne cunoaștem doar de când eram copii. Iau dejunul la club.

– Ce dezamăgire! Mi-ar face plăcere să petrecem puțin timp împreună. Lady Frideswide privea neîncrezătoare. Lăsați masa la club pentru mâine și luați astăzi dejunul cu domnișoara Seward și cu mine.

– Există oare vreun bărbat în Anglia care să vă poată rezista, lady Ashton? La ce oră doriți?

Faptul că Jeremy mi-a acceptat invitația putea fi considerat, din punct de vedere social, un adevărat puci. Dejunul era prin excelență o masă a doamnelor; domnii preferau cluburile. În clipa în care mama o să afle de asta, precis îmi face o vizită. După ce ducele și doamnele au plecat, m-am întors spre Margaret.

- Pentru asta îmi rămâi datoare toată viața.
- Oh, e foarte agreabil. Nici nu te-ai străduit prea mult. Îl iubesc deja.
- O să-nceapă bârfa că umblu după ducele de Bainbridge.
- Asta până când va începe să-mi acorde mie atenție.
- Și cum anume ai de gând să faci asta? Îi spui direct ce ai în minte?
- Mă gândeam să-i spui tu, Emily. Atunci chiar că-ți voi fi veșnic îndatorată.

Margaret s-a scuzat imediat după ce am luat dejunul și ne-am retras în salon. Jeremy a început să se foiască, evident surprins că a fost lăsat singur cu mine.

- Tu ai pus asta la cale, Em? mă întrebă el, adresându-mi-se ca atunci când aveam cinci ani. Ce se-ntâmplă?

- Stai liniștit, Jeremy, n-o să pățești nimic. Nu vreau să mă mărit cu tine.

S-a prăbușit pe scaun.

- Ce ușurare! Deși îți spun cât se poate de sincer că, atunci când voi accepta, în sfârșit, inevitabilul și mă voi căsători, nu voi avea cum să-mi găsesc o soție mai încântătoare decât tine.

- Nu mă mai flata degeaba.

- Ba lasă-mă s-o fac. Dacă flatez pe altcineva, se umple tot orașul de zvonuri privind iminenta mea căsătorie.

- Îți cunosc destul de bine situația.

- Presupun că da. Dar mă gândeam că tu și Hargreaves... Se opri.

– Colin nu e logodit cu mine. Dar tu și Lettice Frideswide?

– Nu există nici urmă de afecțiune între noi. Lettice pare mai îngrozită de mine decât de oricine altcineva și n-a zis nimeni nimic de logodnă în afară de mamele noastre. Noi doi, tu și cu mine, semănăm foarte tare. Fiecare are în față ocazia perfectă, dar nu e interesat. Poate c-ar trebui să ne unim forțele. Dacă restul societății crede că avem o înțelegere, poate că ne lasă în pace.

– O propunere foarte interesantă, Jeremy, și foarte asemănătoare cu cea pe care aveam de gând să ți-o fac. Dar nu pentru mine.

– Atunci, pentru cine?

– Pentru Margaret. I-am descris rapid situația. Dacă părinții ei cred că a pus mâna pe un duce, o lasă în pace să facă ce vrea.

Jeremy a râs din toată inima.

– E minunat. Ce mai farsă! Spune-i că sunt de acord, acceptă el, râzând în continuare. Nu m-aș fi așteptat niciodată la un plan atât de viclean din partea ta.

– Tot meritul e al lui Margaret.

– Și, Emily – deveni el serios – dacă vreodată... dacă Hargreaves nu... dacă ai nevoie de cineva... cred că noi doi putem ajunge la o înțelegere foarte... reciproc avantajoasă.

– Să știi, Jeremy, că mi-ai făcut una din cele mai romantice cereri în căsătorie din istoria Angliei. Pot să mi-o trec în jurnal?

– Vorbesc serios, Em.

– N-o să uit asta, Înălțimea Voastră.

Dacă aş spune că mama se arăta doar încântată de atenția pe care mi-o acorda ducele de Bainbridge, aş fi foarte departe de adevăr. Deși familiile noastre erau apropiate, prietenia ei cu lady Frideswide o împiedicase să vadă în el un potențial soț pentru mine. Era totuși convinsă că ducele s-a îndepărtat de Lettice de bună voie și că, dacă propria-i fiică devenise acum obiectul afecțiunii lui, cine era ea să protesteze? Am insistat că el o avea în vedere pe Margaret, nu pe mine, dar a refuzat să accepte acest lucru. N-o putea face nimeni să creadă că un duce ar alege o americană, și nu pe fiica unui pair englez.

– Nici nu vreau să ascult asemenea prostii, mi-a spus ea după ce m-a acostat pe malurile Tamisei, la regata Henley¹. Între duce și Colin Hargreaves, precis o să faci o partidă excelentă înainte de sfârșitul sezonului.

¹ Henley Royal Regatta – cea mai veche regată de canotaj din lume, inaugurată în 1839 la Henley-on-Thames, care se ține anual în prima săptămână din iulie (n. tr.).

Niciunul n-o să fie dispus să te facă să aștepti, știindu-l pe celălalt rival în a-ți câștiga favorurile. Unde ți-e umbreluța de soare? mă întrebă ea încruntându-se.

– N-am avut chef s-o târăsc după mine.

– Copilă scumpă, îmi fac griji pentru tine. În doar câteva zile îți vei distruge complet tenul, spuse ea și-mi trase pălăria încercând s-o așeze mai bine pentru a-mi acoperi fața. A fost o zi minunată. Înălțimea Sa a fost foarte amabil și mi-a oferit un loc pe insula Temple. Ce rău îmi pare că n-ai fost și tu cu noi.

– Nu mi-am dat seama că Jeremy e membru al clubului Leander¹.

Insula, care era doar pentru membrii clubului Leander, oferea nu numai o poziție excelentă, dar era și cea mai selectă zonă de unde puteai să urmărești întrecerea. Dintre cele două merite, știam că pe mama o impresiona mai mult cel de-al doilea.

– Nu face pe deșteapta, Emily. Ești perfect conștientă de toate calitățile lui Bainbridge. Sunt foarte bucuroasă că a început să te bage în seamă.

– Mamă...

– Și profit de acest prilej pentru a-ți spune că ciudatul tău obicei de a citi începe să-i deconcerteze pe oameni.

– Obiceiul meu de a citi nu e...

– Înțelegem cu toții că a fost un șoc cumplit să-ți pierzi soțul. Perioada de doliu e îngrozitoare. Dar acum

¹ Leander Club – cel mai vechi club de canotaj din lume, înființat la începutul secolului al XIX-lea, care-și are sediul la Henley-on-Thames (n. tr.).

a trecut și nu mai are niciun rost să insiști cu acest obicei morbid de a citi cărți anoste. Lady Elliott mi-a spus că te-a văzut în parc cu *Odiseea*.

– Ai o obiecție specială împotriva lui Homer sau ești împotriva tuturor textelor antice?

– Nu e nevoie să-mi vorbești astfel, Emily. Nu-mi pot imagina ce te-a făcut să aduci o carte în parc.

– Vremea era frumoasă și am vrut să stau afară. Un concept șocant, recunosc.

– Deschide-ți fereastra sau, dacă vrei să fii afară, stai pe proprietatea ta. N-ai de ce să-ți etalezi excentricitățile în fața întregii Londre. Își scoase o pereche de ochelari din punguță și-mi cercetă fața. Cred că ți-au apărut pistrii, îmi spuse ea împungându-mă cu umbreluța.

– Mulțumesc, mamă. Interesul tău mă copleșește, ca de obicei.

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta antipatic. Ești văduva unui viconte și trebuie să începi să ai o atitudine corespunzătoare.

– Să am o atitudine de viconte? I-am adresat cel mai fermecător zâmbet de care eram în stare. Poate că asta și fac atunci când îl citesc pe Homer.

– Comportamentul tău e intolerabil. Trebuie să fii mai atentă, pentru că altfel te vei trezi izolată de lumea decentă din Anglia.

Și cu acestea se îndepărtă.

Am plecat și eu nu după mult timp și m-am îndreptat obosită spre casă, cu nasul și obrajii acoperiți de o nuanță deprimantă de roz-strălucitor. Cel puțin în această privință mama a avut dreptate. Pălăria, deși foarte

elegantă, nu-mi oferise suficientă protecție. Tânjeam după o baie rece, dar nici n-am apucat s-o rog pe Meg să mi-o pregătească, pentru că Davis m-a anunțat că am un musafir. M-am uitat la cartea de vizită pe care mi-a dat-o și m-am dus, mirată, în salon, unde am dat cu ochii de o femeie pe care n-o mai văzusem niciodată. Era îmbrăcată în negrul implacabil de proaspătă văduvă și s-a repezit la mine de cum am intrat în cameră.

– Nu-mi cer scuze pentru că vin astfel, lady Ashton. Sunt convinsă că vizita mea nu vă surprinde.

– Îmi pare rău, dar n-am nici cea mai vagă idee la ce vă referiți. M-am uitat din nou la cartea de vizită. Doamna Francis? Sunteți soția lui David Francis?

– Nu e nevoie să faceți pe neștiutoarea, tânără doamnă. Știu totul despre... S-a oprit cu ochii înotând în lacrimi.

– Vă rog să luați loc. Am condus-o spre un scaun și am sunat să ni se aducă ceaiul, tot mai derutată. Ne-am cunoscut?

Ceea ce a făcut-o să râdă, scoțând un sunet profund, nervos.

– Știu foarte bine că ați fost amanta soțului meu. Acum, că a murit...

– A murit? Domnul Francis a murit?

Mi l-am amintit stând în biblioteca mea acum nici două săptămâni și, deși nu l-am cunoscut bine, am fost cuprinsă de senzația oribilă, copleșitoare, care însoțește orice veste îngrozitoare.

– A murit acum două zile.

– Nici nu știți cât de rău îmi pare. A fost bolnav?

– Știți bine că nu.

Ochii înroșiți îi ardeau aprig. Căldura din casă era sufocantă. Am traversat camera și am deschis larg ferestrele. O servitoare a intrat cu tava cu ceai.

– Nu, du-o de aici. Adu-ne ceva rece.

Doamna Francis a tăcut până când a ieșit fata din cameră.

– Ultimele lui cuvinte au fost despre dumneavoastră.

– Nu se poate. Ne-am întâlnit o singură dată.

– V-aș fi recunoscătoare dacă n-ați face pe inocenta.

Dac-ar fi fost doar o dată...

Începuse din nou să plângă și nu suportam durerea întipărită pe fața ei.

– Vă rog să-mi permiteți să vă liniștesc. I-am luat mâna într-a mea și, deși nu mă privea, nu și-a retras-o. Nu știu cum s-a ajuns la această neînțelegere. N-am fost niciodată amanta soțului dumneavoastră și nici n-am avut vreo aventură romantică cu el. Era în grupul unor prieteni cu care am fost la teatru acum o săptămână și ceva și apoi am venit cu toții aici. N-a fost nimic între noi.

– Atunci de ce a rostit numele dumneavoastră înainte de ultima suflare?

– Nu am idee. Poate că-l cunoașteți pe prietenul lui, domnul Michael Barber. A fost și el aici, cu noi, și sunt sigură că el vă va liniști.

– Michael a fost aici? Umerii i se relaxară puțin.

– Ce a spus soțul dumneavoastră despre mine?

– M-a rugat să vă aduc cutia pentru tutun de prizat.

– O tabacheră?

– E mică, din argint și i-a aparținut Mariei-An-toaneta. M-am gândit că v-a promis-o dumneavoastră.

Asta m-a făcut să înțeleg de ce a vrut să ajungă tabachera la mine.

– Știa că moare?

– Da. Și-a ridicat ochii și m-a privit.

– Înțeleg de ce ați crezut așa ceva. Dar cred, doamnă Francis, că soțul dumneavoastră nu încerca decât să vă protejeze.

I-am povestit discuția noastră despre jafuri și despre diamantul roz, lăsând la o parte pasajele în care își descria soția. Orice doamnă capabilă să o înfrunte pe bănuita amantă a soțului atât de repede după moartea lui e mult prea inteligentă pentru a fi pur și simplu timidă.

– Acum eu sunt cea derutată. Ce-i cu diamantul ăsta roz?

– Cel care vi s-a furat. Soțul dumneavoastră a considerat că n-are rost să vă necăjească spunându-vă despre furt, deși cred că, dacă a apărut în ziare, ar fi trebuit să vă anunțe. Bărbații mai fac asta ca să apere doamnele, nu?

– Dar noi n-am avut niciodată un diamant roz.

– Sunteți sigură? am întrebat-o eu nu prea surprinsă. Mi-am amintit că domnul Francis a spus că nu era genul de bijuterie care să-i placă soției lui.

– Categoric. Am admirat întotdeauna diamantele colorate – mi se pare că cele „albe” n-au viață. David știa asta foarte bine. A întins mâna să-mi arate verigheta, o bandă din aur în care era montat un diamant mare, albastru. Spuneți că ziarele au scris despre asta? Nu le

cumpărăm, așa că eu nu le văd niciodată. David prefera să le citească la club.

– Aceste furturi sunt cea mai senzațională știre a sezonului. M-am încruntat, întrebându-mă de ce a ascuns domnul Francis diamantul de soția sa. S-ar putea ca soțul dumneavoastră să-l fi cumpărat recent ca să vi-l dăruiască?

– Nu și-ar fi putut permite așa ceva. Nu și-ar mai fi putut.

Lacrimile au început să curgă din nou.

– Îmi pare rău. Iar v-am întristat.

– Nu, reuși ea să zâmbească. Vă cred când îmi spuneți că n-ați fost amanta lui David. M-ar fi durut mult mai mult să descopăr că nu mi-a fost credincios, decât povestea asta cu diamantul roz.

– Îmi permiteți să vă întreb cum a murit? Mi-ați spus că n-a fost bolnav. A avut un accident?

– Nu, lady Ashton. Soțul meu a fost ucis. Iar valetul lui a căzut victima aceleiași otrăvi, ieri-dimineată.

Mi-a ieșit tot aerul din plămâni și n-am mai putut să respir. Ucis. Inima mi s-a frânt pentru această femeie care și-a pierdut, ca și mine, soțul prin violență.

– Trebuie să vă relatez o poveste, i-am spus și, luându-i mâinile într-ale mele, i-am vorbit despre decesul soțului meu, dar și despre rolul pe care l-am avut în descoperirea ucigașului. În curând plângeam amândouă și când, în cele din urmă, servitoarea a venit cu limonada, niciuna dintre noi nu ne-am atins de paharele pe care ni le-a pus în față.

– Sunteți atât de bună că mă consolați după ce am dat năvală în casa dumneavoastră și am făcut astfel de acuzații îngrozitoare, mi-a spus doamna Francis. Îmi pare rău.

– Când am aflat că Philip a fost ucis, am acuzat oameni nevinovați de lucruri mult mai grave decât adulterul.

Mi-am amintit bine calmul de neclintit cu care Colin mi-a primit acuzațiile eronate. Poate că atunci n-am avut curajul de a-l învinui fățiș, dar a știut foarte bine că l-am suspectat de uciderea celui mai bun prieten al său.

– Noi două suntem legate prin ceva foarte dureros. Vă rog să nu vă mai cereți scuze pentru ceea ce ați făcut în clipele de mâhnire.

Am stat împreună destul de mult, dar am vorbit foarte puțin. Înainte de a pleca, i-am promis c-o să merg la ea, la Richmond, după înmormântare. Știam că atunci va avea nevoie de prieteni, când restul societății o abandonează, încă o văduvă singură care să-și aștepte moartea. După ce a plecat, m-am simțit profund tulburată, revenindu-mi în minte toate amintirile legate de Philip. Nu mă mai gândisem la el de luni întregi și, dându-mi seama de acest lucru, am fost cuprinsă de cel mai supărător sentiment, acela de vină. Prezenta mea fericire – independența, averea, până și Colin – se datora morții soțului meu. Dacă ar fi trăit, nu aș fi avut o situație atât de plăcută.

Singurătatea și melancolia mi-au fost curând întrerupte. Davis l-a anunțat pe Colin și mi-a dat, în același timp, o scrisoare. În ciuda căldurii, prietenul meu arăta ca „scos din cutie“, în total contrast cu propria-mi persoană.

– Nu ți-ai schimbat rochia de la regată, remarcă el, așezându-se lângă mine pe o canapeluță acoperită cu mătase.

– Nu, i-am răspuns lăsând scrisoarea pe masă, lângă limonadă, și i-am povestit despre întâlnirea mea cu doamna Francis.

– Ce tragedie îngrozitoare! Am citit despre asta în ziare, azi-dimineață. Transpiri.

A luat cu degetul o picătură de apă care se prelingea pe paharul cu limonada neatinsă și mi l-a trecut, ud și răcoros, peste față, apoi mai jos, pe gât. Și, deși pielea mea a răspuns ca de obicei la atingerea lui, eram prea distrată pentru a mă bucura într-adevăr de această senzație.

– Ce culoare aveau ochii lui Philip? Erau deschiși, asta-mi amintesc, dar erau albaștri sau verzi?

Se îndepărtă de mine.

– Albaștri. Ce s-a întâmplat?

– Cred că e din cauza doamnei Francis. Vorbind cu ea, mi-am dat seama că lui îi datorez toată bucuria mea de acum. Este un sentiment ciudat.

– De care sunt întru totul conștient. Dacă nu mi-aș fi pierdut cel mai bun prieten, n-aș fi reușit niciodată să găsesc o femeie care să mă captiveze atât de mult ca tine. Întotdeauna va fi în dragostea noastră ceva dulce-amar, Emily. Se ridică, traversă încăperea și privi lung pe fereastră.

Nu m-am simțit în stare să continui pe aceeași temă și m-am foit stânjenită o clipă, apoi mi-am luat, în sfârșit, paharul cu limonadă.

– Vrei și tu?

– Nu, mulțumesc. Ai de gând să deschizi scrisoarea sau vrei să stai așa toată după-amiaza?

– Și de unde acest interes subit pentru corespondența mea?

– Pentru că am găsit plicul pe prag. Mi s-a părut destul de misterios.

Acest lucru mi-a atârnat curiozitatea și am luat plicul, studiindu-l cu grijă înainte de a-l deschide.

– Chiar trebuie să mă ocup mai mult timp de greacă, am comentat eu imediat ce am despăturit foaia de hârtie. Capacitățile mele de a descifra un text sunt jalnice. Te rog, i-am spus înmânându-i-o.

Αἶσμη, Ἐρως, τὸν ἄγρυπνον ἐμοὶ ποθὸν
κοίμισον.

– „Te implor, Iubire, fă s-adoarmă aleanul ce s-a deșteptat în mine.“ Se încruntă. Iarăși *Antologia greacă*.

– Mi-o mai citești o dată în grecește?

S-a executat imediat și cadența seducătoare a limbii antice mi-a alungat îndată orice urmă de melancolie.

– Ți s-au luminat imediat ochii, observă el. Cine-ți trimite aceste mesaje?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Mi-ar plăcea să afli. Aș vrea foarte mult să-mi cunosc rivalul.

– Nici n-aș ști de unde să încep.

– Încearcă, spuse el. Pun pariu că poți descoperi.

– Un pariu? am râs eu. Și ce câștig?

– Găsește-ți admiratorul până la sfârșitul sezonului și la toamnă te însoțesc în călătoria prin Grecia.

– Scandalos! Credeam că nu vrei să mă vezi *atât* de coruptă.

– Nici nu vreau. Mi-a luat o mână într-ale lui, iar atingerea pielii sale m-a înfiorat mai mult decât aș fi vrut să recunosc. Dar tentația e prea mare.

– Și dacă pierd?

– Consimți să te măriți cu mine, spuse el privindu-mă drept în ochi.

– Ambele propuneri mi se par destul de riscante.

– Așa e.

– Primesc pariul, Colin. Face puțin mai interesant acest sezon care pare, de altfel, destul de anost. Și cine știe peste ce gentleman dau în timpul căutării mele. Un admirator care-i face curte domniței sale în limba greacă nu trebuie dat deoparte cu indiferență. Poate c-ar trebui să fii gelos.

– Absolut deloc. Sunt convins că nimeni nu poate face pentru tine ceea ce aș face eu. Ochii ni s-au întâlnit și ne-am aplecat unul spre celălalt. Buzele mi s-au întredeschis și i-am așteptat sărutul, care n-a venit. Nu, e mai bine să nu te sărut, mă anunță el fixându-mă cu privirea, fără a se îndepărta de mine. Trebuie să accept posibilitatea ca tu să-mi refuzi cererea în căsătorie. Și dacă, până la urmă, te măriți cu altcineva, nu vreau ca soțul tău să mă disprețuiască pentru că mi-am permis asemenea libertăți față de viitoarea sa soție.

– Dar m-ai mai sărutat.

– Și a fost un gest de care eu, ca gentleman, ar trebui să mă rușinez. Pe viitor voi fi mai atent.

Și cu aceste cuvinte îmi sărută mâna, pe care mi-o reținu mai mult, și plecă, întorcându-se să-mi zâmbască încă o dată înainte de a închide ușa.

N-au trecut nici două minute și a apărut camerista care m-a întrebat dacă mai vreau să fac baie.

– Da, Meg. Una rece. Foarte rece.

După trei zile, am primit un bilețel de la doamna Francis. Casa îi fusese din nou jefuită. De această dată, sigurul lucru furat fusese tabachera din argint pentru tutun de prizat. Ziarele s-au umplut de povești despre moartea domnului Francis și despre cum și-a dat sufletul strângând obiectul în mâini. Toate au considerat că moartea sa ar avea la origine blestemul Mariei-Antoaneta și îi preveneau pe locuitorii Londrei să fie cu mare grijă, sugerând că cei cărora li s-au furat lucruri au avut noroc că au scăpat cu viață.

După ce i-am răspuns repede doamnei Francis, mi-am pus un costum de călărie elegant și m-am îndreptat spre Rotten Row, căutând cu disperare să-mi limpezesc mintea. Era după-amiază târziu, așa că toată lumea se plimba în trăsură, dar eu voiam să călăresc. Plimbarea m-a înviorat, dar nu am scăpat aproape deloc de senzația copleșitoare că eu sunt de vină pentru că am atras atenția ucigașului asupra domnului Francis. Am făcut tot ce am putut ca să mă binedispun când m-am întâlnit cu cea mai dragă prietenă a mea din copilărie, Ivy, care era în trăsură cu soțul ei și cu lordul Fortescue, un gentleman pe care îl evitam de câte ori era posibil. Părerile noastre contrare asupra oricărui subiect făceau conversația cel puțin neplăcută.

– Ce mă bucur să te văd! spuse Ivy, zâmbindu-mi fericită și întorcându-se apoi spre tovarășii săi. Emily stă mai mult ascunsă în ultima vreme.

– Ce oră ciudată pentru călărie, lady Ashton! Lordul Fortescue mă scrută atent, neîncercând să ascundă faptul

că i se părea deplasat doar comportamentul meu, nu și toaleta, cu jacheta sa elegantă, la două rânduri de nasturi, și cu vesta roșie.

– Am adoptat o atitudine strictă de lăsare în voia plăcerilor sezonului. De ce să ne limităm la călărie doar dimineața?

Robert se foi stânjenit și mi-am dat seama că ar fi fost, probabil, mai înțelept să nu spun așa ceva în fața lordului Fortescue.

Biata Ivy! De când soțul ei se hotărâse să intre în politică, era foarte des în compania lordului Fortescue. El era „urechea” reginei și era considerat cel mai puternic om din guvern, deși nu ocupa nicio poziție oficială în afară de fotoliul din Camera Lorzilor pe care i-l asigura titlul. Toți politicienii aspiranți erau la mila sa și era încântat să-i țină cât mai mult la respect.

– Ce stupid! Dac-aș avea o soție, n-ar îndrăzni să gândească astfel.

Abia m-am abținut să nu-l întreb dacă ar fi de acord ca soția sa să gândească pur și simplu.

– Ceea ce-mi aduce aminte, lady Ashton, că Aloysius Bingham mi-a spus că îl hărțuiți în legătură cu o cupă. Lăsați-l în pace. Nu e treaba dumneavoastră dacă vrea s-o țină pentru el. Pretextul pe care-l folosiți, cum că ar trebui dusă la muzeu, îmi arată că aveți nevoie de un soț cu mână fermă.

Zgomotul făcut de un cal care s-a oprit lângă mine m-a salvat și n-am mai fost nevoită să răspund acestui comentariu inept. M-am întors și l-am văzut pe Charles Berry ridicându-și pălăria.

– Ah! Berry! Încă îți mai place Londra? întrebă lordul Fortescue, apoi continuă, fără a aștepta răspunsul. Voiam să pun pe cineva să dea o petrecere pentru dumneata. Sunt sigur că doamna Brandon ar corespunde acestei sarcini. Ce zici? Dai un bal? Cred că joia viitoare ar fi foarte bine.

– N-am..., ezită Ivy.

Abia ar fi avut timp să alcătuiască meniul, ca să nu mai vorbim de orchestră, flori și tot ceea ce implică organizarea unui bal. Atunci interveni Robert.

– Lăsați-i mai mult timp, lord Fortescue, și va pregăti cel mai grandios bal mascat pe care l-a văzut vreodată Londra.

– Foarte bine. Contez pe dumneata, doamnă Brandon. Ivy zâmbi slab. Trimite-mi lista de invitați. Vreau să fiu sigur că n-ai uitat pe cineva.

Lordul Fortescue demonstra perfect de ce nu e bine ca un bărbat să aibă prea multă putere. Lucruri minore, precum verificarea unei liste de invitați, trebuia să-i amintească unui gentleman în poziția lui Robert ce obligații îi revin. Domnul Berry se arăta prea puțin interesat de toate astea. Mă privea cu mare atenție, evident încântat de ceea ce vedea.

– Aș vrea să călăresc cu dumneavoastră, lady Ashton. Vreți să veniți cu mine? Am evaluat rapid situația și am decis că, dintre cei doi, îl preferam pe domnul Berry lordului Fortescue. Am pornit încet, dar n-am făcut nici treizeci de metri că am început să-mi regret alegerea.

– Aveți ceva care-mi amintește de *madame* de Pompadour, spuse el. Mă simt foarte atras de dumneavoastră.

– Vă previn, domnule Berry, că nu mă impresionează lingușirile, i-am răspuns, îndreptându-mi o pană de la pălărie.

– Nu mă las înșelat de modestia dumneavoastră. Știți că s-ar putea să am destul de curând propria-mi Curte?

– În Anglia?

Mă întrebam cum și-ar putea permite așa ceva. Din câte știam, avea foarte puțină avere.

– La început, da. Dar apoi... Se opri. Am spus prea multe. E suficient să adaug că sper să veniți la mine, acolo. Nu cred că veți fi dezamăgită.

Mă întrebam dacă n-ar trebui să mă simt jignită pentru că nu mi-a fluturat și mie povestea cu regina, așa cum a făcut-o cu atâtea tinere domnișoare. Până și lui Margaret i-a sugerat că ar putea ajunge în fericita poziție de a purta coroană. Poate că-i erau cunoscute părerile mele despre căsătorie. Acest gând m-a făcut să zâmbesc.

– Lady Ashton! Domnule Berry! ne strigă lady Elinor. Ce surpriză să vă întâlnesc aici, împreună.

Caii noștri, care luaseră treptat viteză, erau gata să depășească trăsura în care se aflau ea și fiica ei. S-a fixat imediat pe domnul Berry și, ca o bună mamă ce era, a făcut tot ce i-a stat în puteri să-l atragă într-o conversație cu Isabelle. Fata i-a adresat un zâmbet cam în silă, apoi a rămas cuminte, privind parcul.

– Dar unde e domnul Hargreaves? întrebă lady Elinor. Ți-l amintești pe domnul Hargreaves, nu, domnule Berry? Un adevărat gentleman. Și care îți este atât de devotat, lady Ashton.

– Hargreaves e un tip de milioane, spuse domnul Berry. Aseară am fost împreună în oraș, până târziu. Mă întrebam ce-au făcut. Nici nu e greu să-ți dai seama de ce e atras de însoțitoarea mea.

Lady Elinor se grăbi să abată discuția în altă parte și imediat ce reuși să atragă atenția domnului Berry, m-am scuzat, sperând că Isabelle nu cercetează parcul în căutarea altui domn. Pentru că intențiile mamei sale în ceea ce-o privea erau cât se poate de limpezi.

Am revăzut-o pe Isabelle după două zile. Eram cu Cécile în bibliotecă și o așteptam pe Margaret, când a apărut copila, care nu a făcut niciun gest pentru a-și ascunde lacrimile. Dat fiind timpul petrecut de familiile noastre împreună de-a lungul anilor, nu m-a surprins deloc faptul că venea la mine când era necăjită. Înainte de a-i muri tatăl, părinții ei au călătorit foarte mult și Isabelle a rămas adesea la noi când ei erau plecați. Diferența de vârstă dintre noi, care părea uriașă acum câțiva ani, nu mai era atât de mare, deși eu o vedeam tot ca pe fetița care se amesteca mereu în conversația mea cu Ivy, când schimbam impresii, între patru ochi, despre diferiți domni pe care-i cunoșteam. Totuși, n-aș fi vrut s-o evit când era atât de nefericită și, în plus, puteam astfel să mă revanșez pentru numeroasele ocazii în care o trimiseseam la plimbare. Am așezat-o lângă Cécile pe o canapeluță și i-am dat un pahar de porto, gândindu-mă că aș putea profita de ocazie pentru a o convinge că băuturile nu trebuie rezervate doar domnilor.

– De ce ești supărată? am întrebat-o.

Înainte de a-mi răspunde, luă o înghițitură de vin.

– Oh! Ce bun e! exclamă. Tăcu o clipă de parcă ar fi vrut să-și adune curajul. Sunt obligată să mă mărit cu domnul Berry. Lacrimile începură să-i șiroiască din nou. Mama e de acord, și eu nu am niciun cuvânt de spus. Nici nu mă lasă să-i spun eu lui Tommy.

– Tommy? am întrebat-o blând.

– Lordul Pembroke. Alte suspine. I-a trimis ea o scrisoare.

– Ai făcut o înțelegere cu el?

– Nimic oficial, bineînțeles. Dar îl iubesc foarte mult.

Ca fiu mai mare al contelui de Westbrook, Pembroke urma să moștenească unul dintre cele mai bune domenii din nordul Angliei, dar și o avere considerabilă. Era genul de bărbat pe care, de obicei, mamele își doresc să pună mâna pentru fetele lor.

– *Je suis très désolée, chérie*, interveni Cécile, luând-o pe după umeri.

– Mama ta știe că ești aici? am întrebat-o.

– Nu. Își șterse ochii cu o batistă. Tu ai fost întotdeauna drăguță cu mine când eram mică, deși știu că am fost o pacoste. Te admir atât de mult, Emily. Știu că nu ne-am văzut de când te-ai căsătorit și... ăă... de când a murit viconte. Îmi pare rău. Suspină din nou. Mă port ca o proastă. Toată lumea spune că tu crezi că doamnele n-ar trebui forțate să se mărite împotriva voinei lor. Prietena mea Clara n-a avut voie să meargă săptămâna trecută la prânz la doamna Brandon, pentru că erai și tu acolo. Părinții ei s-au temut c-o s-o convingi să rupă logodna.

Habar nu aveam cine e Clara sau de ce ar fi vrut să rupă logodna, dar nu-mi plăcea deloc că cineva a refuzat o invitație la Ivy doar ca să mă evite.

– Am să-i trimit mamei tale un bilet să-i spun că ești cu mine. Dacă vrei, poți să rămâi aici la noapte. Dar apoi...

M-am oprit, știind că nu prea mai am ce să fac pentru ea. Davis l-a trimis pe unul dintre lachei să ducă bilețul și să aștepte răspunsul. Lady Elinor a fost ușurată să afle unde îi era fiica, dar cuvintele ei nu arătau prea multă înțelegere pentru copilă:

Măine dimineață voi trimite o trăsură s-o ia, și sper că este gata să accepte aranjamentele pe care le-am făcut pentru ea.

Margaret, care sosise în toiul acestei agitații, a fost scandalizată.

– Nu pot să cred că ai de gând să iei partea mamei în povestea asta, îmi spuse ea trăgându-mă într-un colț mai liniștit al încăperii.

– Ce pot să fac, Margaret?

– Cheamă-l pe Pembroke.

– Și după aia?

– Pot să plece în Scoția.

– Fii serioasă. Nici nu știu ce intenții are lordul Pembroke.

Deși nu ne auzise, Isabelle repetă cererea lui Margaret.

– Emily, trebuie să-l văd pe Tommy. Mă poți ajuta?

Oricât aş fi detestat s-o văd obligată să se mărite, mai ales cu Charles Berry, nu voiam să fiu părtaşă la distrugerea ei. Ce nedreaptă e mama ei că n-o lasă să-i spună ea însăşi lordului Pembroke, să-şi ia rămas-bun de la el.

Mă gândeam cât aş fi fost eu de furioasă dacă mama mi-ar fi făcut aşa ceva. Apoi m-am gândit la Colin. Dacă cineva m-ar obliga să mă despart de el, aş vrea – aş simţi nevoia – să-l mai văd o dată.

– Bine Isabelle, am consimţit cu un suspin. Ți-l aducem pe lordul Pembroke, dar trebuie să stai cuminte până ce pun totul la punct.

Am trimis-o pe una dintre servitoare să pregătească o baie fierbinte, iar Cécile a condus-o pe Isabelle sus.

– Ce faci? m-a întrebat Margaret. Colin te poate ajuta?

– E la Richmond, la fratele lui. Trimitem însă după Jeremy şi-l rugăm să-l aducă pe lordul Pembroke. Tu trebuie să-i scrii, Margaret. Nimeni n-o să zică nimic dacă-l chemi tu. Ba chiar se va spune că aţi devenit tot mai apropiaţi. Nu-i explica de ce vrei să-l vezi. E bine să scriem cât mai puţine despre asta.

Davis l-a trimis din nou pe lacheu şi, nu după multă vreme, Jeremy se afla în faţa noastră.

– Minunat! spuse el când i-am făcut cunoscut planul. Pembroke îţi va fi pe veci recunoscător. Să ştii că-i place foarte mult fata.

După ce Jeremy a plecat să-l aducă pe lordul Pemroke, Isabelle şi Cécile s-au întors în bibliotecă. Isabelle, îmbrăcată într-o rochie de-a mea din dantelă, părea mult mai calmă acum, după baie, şi vorbea întruna despre virtuţile

bărbatului pe care-l iubea. Am luat o cină ușoară și nu mult după aceea a sosit și gentlemanul pe care-l așteptam. Isabelle s-a repezit la lordul Pembroke, care părea încântat, deși un pic stânjenit de această manifestare în public.

– Em, începu Jeremy, luându-mă de braț. Am înțeles că ai o adevărată colecție de vase grecești în bibliotecă. Ești drăguță să mi le arăți și mie?

– Da, sigur, i-am răspuns, observând că Cécile și Margaret ieșiseră deja din cameră.

Nu mă simțeam deloc liniștită știind că-i las pe cei doi singuri. Jeremy l-a salutat vesel pe Pembroke și m-a împins pe ușă afară.

– Te-ai răzgândit în privința rolului pe care-l ai în coruperea tineretului englez?

– Nu prea. Dar nici nu vreau să-i fac mai mult rău decât bine.

– Nicio grijă, draga mea. Pembroke e destul de îngrozit și n-o să facă nimic din ceea ce nu se cuvine. O să se sărute, o să plângă și până dimineată se uită totul.

– Chiar o iubește? l-am întrebat.

– Atât cât e posibil pentru un gentleman.

– O să-i propună să plece la Gretna Green?¹

– Nu cred. Mi-a spus destul de clar că nu vrea să provoace niciun scandal.

– Atunci poate că-i mai bine ca Isabelle să se mărite cu Charles Berry. Pembroke nu-i poate fi foarte devotat

¹ Gretna Green, sătuc în sudul Scoției, renumit pentru căsătoriile pe ascuns. În Scoția se puteau căsători, și fără acordul părinților, cupluri care împliniseră 14 ani (băieți) și, respectiv, 12 ani (fete) (n. tr.).

dacă preferă să se dea la o parte și să se uite cum ea se căsătorește cu altcineva.

– Ești o romantică, nu-i așa? Întrebă el, oprindu-se în fața ușii de la bibliotecă. E impresionant.

Am intrat. Margaret și Cécile jucau șah. Jeremy s-a așezat lângă Margaret, comentând fiecare mutare pe care o făcea. Am scos de pe un raft *Ea* de H. Rider Haggard. M-am străduit din răspuțeri să urmăresc aventurile lui Ludwig Horace Holly și ale reginei exotice Ayesha, *Ea Cea Care Trebuie Ascultată*, dar tot timpul mă întrebam dacă lordul Pembroke o iubește pe Isabelle destul de mult pentru a o duce în Scoția. După o oră, am pus jos cartea, m-am întors în salon și am bătut tare la ușă, așteptând câteva clipe înainte de a o deschide. Pembroke, care părea distrus, se plimba furios în fața căminului. Isabelle plângea mai tare ca oricând.

– Îmi pare rău că trebuie să vă întrerup, dar cred c-ar fi mai bine dacă...

N-a fost nevoie să-mi termin fraza. Pembroke a luat mâna lui Isabelle, a sărutat-o cu mare emoție și a ieșit în fugă din încăpere. Isabelle avea inima frântă. Și-a îngropat fața într-o pernă de pe canapea și a continuat cu suspinele. M-am așezat lângă ea, mângâind-o încet pe spate. A intrat și Cécile și câteva minute n-a scos niciun cuvânt. În cele din urmă, a ridicat-o pe Isabelle și a început să-i vorbească pe un ton foarte serios.

– Ce ți-a spus lordul Pembroke?

– Mi-a spus că ar trebui să mă mărit cu domnul Berry. Credeam că mă iubește. Cum îmi poate cere să mă căsătoresc cu altcineva?

– Vrea să te ferească de scandal, am spus eu, știind foarte bine că propria-i persoană îl preocupa cel puțin la fel de mult cât îl preocupa și fata.

– M-am simțit atât de prost! Credeam c-o să mă roage să fugim la Gretna Green.

– Te-ai fi dus?

– Bineînțeles că m-aș fi dus. Se opri din plâns. Așa că sunt obligată să mă mărit cu domnul Berry și, oricât mi s-ar părea de îngrozitor, știu că va fi și mai rău atunci când se va căsători dragul meu Tommy. Sper să mor înainte de a apuca așa ceva.

Lacrimile începură din nou să-i curgă.

– Poate că nu se întâmplă atât de curând, i-am spus, încercând s-o încurajez. Tinerii domni nu se prea grăbesc să se așeze la casa lor. Iar când, în cele din urmă, se întâmplă acest lucru, poate că îl vei fi uitat deja pe lordul Pembroke.

– N-o să-l uit niciodată, iar soțul meu va avea de suferit din cauza asta. Pentru că nu va avea niciodată parte de afecțiunea mea.

– Sunt multe astfel de mariaje, Isabelle, spuse Cécile. Nu trebuie să te lași pradă disperării. Acordă-ți această noapte pentru a fi mâhnită, dar nu mai mult. După asta, trebuie să-ți croiești tu însuți fericirea.

Mi-am amintit de observația lui Jeremy despre o înțelegere reciproc agreabilă. Ce îngrozitor mod de a trăi.

– Îmi pare foarte rău, doamnă, spuse servitoarea ștergând ceaiul pe care-l vărsase pe masă.

– Nu te mai gândi la asta, Lizzie. Fata angajată de curând de menajeră era destul de intimidată că lucrează într-o casă atât de mare. Eu l-am vărsat de nenumărate ori și mă tot întreb de ce se încăpățânează oamenii să servească ceai fierbinte dintr-un ceainic greu, de argint. Mie mi se pare că n-ai cum să nu-l verși când îl torni.

Ivy se uita la fată, așteptând să iasă ca să poată vorbi.

– Ești mult prea drăguță cu servitorii.

– Lizzie e aici doar de o săptămână. Tot timpul greșete camerele, apare unde nu e nevoie de ea, îmi aduce lucruri pe care nu le-am cerut, îmi toarnă ceai când vreau să-mi iau eu singură. Și totuși, nu mă lasă inima s-o cert. E atât de tânără și doamna Ockley e convinsă c-o să fie foarte bună după ce mai învață.

– Trebuie să învețe să fie competentă cât mai repede, spuse Ivy jucându-se cu ceașca din fața ei. O ridică la

buze, dar o puse din nou pe farfurioară fără a lua vreo înghițitură. Nu prea știu cum să-ncep. Bineînțeles că e doar un zvon, dar mă tem...

Obrajii ei frumoși se îmbujorară când îmi întâlni privirea.

– Vai, draga mea, ce-am mai făcut?

– Te-ai certat cu Colin?

– Bineînțeles că nu. Dacă m-aș fi certat, ți-aș fi spus imediat. Doar știi asta.

– Mda... Lady Elliott i-a spus mamei că a auzit că îți petreci foarte mult timp cu Jeremy.

– Jeremy vine pe aici destul de des, dar numai pentru a da impresia că-i face curte lui Margaret.

– Se spune că relația lor vrea doar să ascundă ceea ce e între voi.

– Asta-i ridicol!

– Știu. Dar s-a observat că în ultimul timp Colin n-a mai fost văzut cu tine prea des, iar acest lucru pare să dea veridicitate poveștii.

– Colin e cufundat în munca sa. În plus...

– Da, dar ai din ce în ce mai mult reputația unei excentrice care preferă să-și petreacă timpul îngropată în bibliotecă, în loc să aibă... ăă... interese mai feminine.

– Excelent. Îmi place foarte mult să fiu excentrică.

– Știi că îți apreciez foarte mult studiile, dar aș dori să te mai temperezi, poate, în timpul sezonului. E chiar e atât de îngrozitor să faci jocul societății câteva luni?

– Nu m-aș fi gândit vreodată c-o să mă critici așa, i-am răspuns. Ivy m-a privit dezamăgită. Nu te necăji, draga mea. Nu te supăra.

N-am mai reușit să spun nimic, pentru că Davis a intrat și l-a anunțat pe Jeremy.

– Trebuie să mă întâlnesc aici cu Margaret, spuse el lăsându-se pe un scaun după ce ne-a salutat pe amândouă cu o politețe desăvârșită. Aceste întâlniri clandestine pentru consum public sunt foarte dificil de aranjat.

– Se pare că voi doi vă distrați foarte bine. Ieri v-am văzut călărind.

– Margaret e minunată. Foarte amuzantă. Își sprijini bărbia de mânerul de aur al bastonului. Există modalități mult mai puțin plăcute de a petrece sezonul.

Ivy se încruntă, dar nu comentă. Ușa se deschise și reapăru Davis, de această dată aducându-l pe Colin.

– Ce părere ai despre dineul de aseară, Hargreaves? îl întreabă Jeremy în timp ce îi ofeream lui Colin o ceașcă de ceai. Nici nu mai știu de când n-am mâncat o supă atât de oribilă.

– Lady Cranley s-ar îngrozi dacă te-ar auzi, râse Colin.

– Mă tem că nu. I-am spus că n-am mai mâncat niciodată așa ceva și a luat-o ca pe un compliment.

– Voi, bărbații, sunteți îngrozitori, spuse Ivy. Îmi pare rău că te las pe mâinile lor, Emily, dar trebuie să mă ocup de invitațiile la bal.

– La ce oră trebuie să vină Margaret? l-am întrebat pe Jeremy după plecarea lui Ivy.

– Credeam c-a sosit deja, îmi răspunse, refuzând încă o ceașcă de ceai.

– Ea nu întârzie de obicei. Îmi pare rău că n-am știut că vă întâlniți aici. Aș fi rugat-o să vină mai devreme, să mă mai ajute la greacă.

– Ah, Emily și greaca ei, zâmbi Jeremy. Îmi pare bine că mai sunt unii pe care-i distrează așa ceva.

– Îmi place foarte mult și nu tolerez să mă tachinezi.

– Nu te tachinez, protestă el. Știi doar c-am fost unul dintre cei mai mari admiratori ai tăi încă de când mi-ai dovedit că poți să alergi mai repede decât mine.

– Era obligatoriu, pentru că altfel n-aș fi reușit să scap de tine când mă fugăreai cu... ce erau, broaște?

– Da, broaște. Nu e unul dintre momentele mele de glorie.

– Cred că-ți pot ierta această exuberanță juvenilă.

– Ești la fel de generoasă acum, ca și atunci când aveai cinci ani, spuse Jeremy.

– Ce probleme ai cu greaca, Emily? întrebă Colin, aruncându-i lui Jeremy o privire scurtă, dar severă.

– Fii atentă, Em. Absolvenții ăștia de la Cambridge sunt cam pe dinafară, spuse Jeremy.

– Domnul Moore mi-a dat un pasaj greu și nu prea înțeleg partea de gramatică, i-am răspuns.

– De ce nu mi-l arăți?

M-am dus la birou și am luat un teanc de hârtii și cărți.

– Vai, dragă, spuse din nou Jeremy. Până la lexicon! E momentul să plec.

– Și Margaret?

– Doar n-o s-o aștept toată după-amiaza. Spune-i că mi-a rănit inima și că probabil nu-mi voi reveni.

– Îi transmit mesajul, am râs eu și i-am întins mâna să mi-o sărute înainte de plecare.

– Margaret nu avea de gând să vină, spuse Colin când am rămas singuri. O folosește drept scuză pentru a te vedea.

– Cum de ți-a venit o asemenea idee? Apleci urechea la bârfele astea?

– Bârfe? Se vede imediat că Bainbridge e captivat de tine.

– Nu fi ridicol. Este și mai priceput decât mine în a se feri de capcanele romantice.

– Dar tu nu vrei să eviți capcanele romantice, nu-i așa?

– Nu, atunci când e vorba de tine.

Cât de ușor îmi era să mă pierd în ochii lui.

– Arată-mi lecția la greacă.

Ne-am aplecat peste text, iar Colin mi-a explicat cu grijă aspectele gramaticale. Brațul lui m-a atins și am simțit inima bătându-mi mai repede. Mi-a strâns mâna și ne-am întors la cartea din fața noastră.

– *Antologia greacă* e minunată, spuse el. Aici poți găsi câte un pasaj potrivit pentru orice situație. E una dintre cărțile mele preferate.

A răsfoit paginile și a citit cu voce tare, la început în engleză, apoi în greacă.

– „Știu că sunt muritor și efemer, dar când privesc ne-număratele spirale rotitoare ale stelelor, nu mai ating pământul cu picioarele, ci stau alături de însuși Zeus și mă hrănesc din ambrozia zeilor.“

Cadența limbii grecești mă mișcă întotdeauna și l-am urmărit atentă în timp ce citea. După ce a terminat, mi-a atins ușor fața.

– Cred, Emily, că tu ești ambrozia mea, roști el aproape șoptit.

– S-ar putea să-mi placă tot mai mult această metodă de studiu. Poate c-ar trebui să ne facem un obicei, i-am spus.

– Și ce ar zice domnul Moore?

– Dacă mă înveți tu, nu mai am nevoie de domnul Moore.

– Aș vrea să te-nvăț multe lucruri, murmură el lângă gâtul meu. Dar mă tem că ne lăsăm distrași destul de ușor și n-o să înveți prea multă greacă dacă te îndrum eu.

– Ghinionul meu, i-am răspuns întorcându-mi capul spre el. Înainte de a-mi apropia buzele de ale lui, s-a retras, și-a strâns mai bine haina și și-a dat spre spate părul de pe frunte.

– Uite că Margaret n-a venit, remarcă el trăgându-mă de un zulf care-mi ieșise din coc. Fii atentă la Bainbridge.

N-am plecat nicăieri, fericită să-mi petrec o seară liniștită acasă, în compania lui Homer. Cécile era la un bal și, știind că va veni foarte târziu, mi-am luat cartea să citesc în pat, dar am adormit curând. Din nou, ceva mi-a deranjat somnul și m-am trezit pe la patru dimineața, uluită de ceea ce vedeam. Exemplarul meu din *Odissea* era încă în pat, dar în el se afla un trandafir roz cu tulpina lungă. Iar pe carte erau un pachetel și un bilet. Am simțit un curent puternic de aer și am văzut draperiile, pe care le înlocuisem după spargere, mișcându-se. Înainte de a mă duce la culcare, fereastra fusese închisă, iar acum era deschisă.

Dintr-odată, întunericul din cameră mi s-a părut înfricoșător. Eram singură? Sau intrusul se ascundea și mă urmărea? Adunându-mi tot curajul de care eram în stare, am aprins lampa de lângă pat. Lumina nu mi-a dezvăluit nimic la început și eram prea speriată să mă apuc de cercetat. Am bătut la ușa lui Cécile, dar nu mi-a răspuns. Nu se întorsese încă acasă. Am vrut s-o sun pe cameristă, dar nu-mi plăcea să rămân singură în așteptarea ei. Așa că m-am repezit sus, spre aripa servitorilor, și am început să bat la ușa lui Davis.

– Adu-l imediat pe domnul Hargreaves, i-am poruncit.

Majordomul nu a ezitat, a închis ușa ca să se îmbrace și a fost gata de plecare în mai puțin de trei minute. Apariția mea în holul servitorilor a provocat o adevărată agitație. Lizzie și-a scos capul pe ușă și a țipat când m-a văzut; în curând, era trează toată casa. L-am urmat pe Davis jos, unde m-am așezat pe scară, cu genunchii la piept, cu spatele sprijinit de balustradă și am acceptat, dar nu am băut, paharul de brandy pe care mi l-a dat camerista. Meg era la fel de tulburată ca mine și i-am oferit și ei puțin brandy.

Mai curând decât mă așteptam, Colin a dat buzna pe ușă, cu Davis pe urmele lui.

– Ce s-a întâmplat? Unde-i Cécile?

Imediat după ce i-am prezentat situația, s-a repezit în sus pe scară, sărind câte două trepte o dată. Davis i-a organizat pe servitori, care au început să cerceteze metodic întreaga casă. Știam că nu vor găsi nimic; cu siguranță că intrusul plecase. M-am întors în dormitor, unde l-am văzut pe Colin care citea biletul. Trandafirul era aruncat neglijent pe pat.

– L-ai citit? m-a întrebat.

– Nu.

M-am uitat și eu la text în timp el citea:

Εἶθε ῥόδον γενόμενῃν ὑποπόρφυρον, ὅφρα με
χερσὶν ἄρσαμένη χάριον στήθεσι χιονέοις.

– „Dacă aş fi un trandafir roz și m-ai cuprinde în mâini, mi-ai putea oferi grația sânului tău de nea.“ Fir-ar al dracului! exclamă el, privindu-mă. Iartă-mă.

– Ce-i în pachetel? l-am întrebat, zâmbindu-i palid.

L-a deschis cu grijă și a scos o cutiuță și încă un bilețel.

– „Un roz pentru tine și un roz pentru altcineva. Te rog s-o returnezi proprietarului de drept.“ În cutie se afla o piatră prețioasă roz.

– Probabil că e diamantul Mariei-Antoaneta, care i-a aparținut domnului Francis, am spus eu.

– Cred că ai dreptate.

– Așadar, admiratorul meu e spărgător.

– A tăiat un cerc în geamul ferestrei și a deschis-o. Ai chemat poliția?

– Nu. Doar pe tine.

– Tremuri, îmi spuse el, luându-mă în brațe.

– E altfel decât data trecută, Colin. De data asta a venit pentru mine. Nici nu încercam să-mi opresc lacrimile care-mi udau obrazii. Putea să-i dea el diamantul doamnei Francis. Sunt sigură că există o legătură între această piatră și ucigaș. Și dacă există, eu sunt de vină...

M-am oprit la tusea semnificativă a majordomului. Colin s-a îndepărtat.

– Se pare că toate sunt la locul lor în casă, spuse Davis.

– Nici nu mă surprinde, răspunse Colin.

– Ce mai pot să fac pentru dumneavoastră, doamnă?

Să chem poliția?

– Trebuie? l-am întrebat pe Colin.

– Trebuie să vorbești cu ei dimineată, dar acum nu poți face nimic mai mult decât mine.

– Mă simt bine, Davis. Ți mulțumesc.

Majordomul a plecat, lăsând ușa întredeschisă în urma sa. Colin a deschis-o mai mult.

– Nu vreau să te compromit, spuse el și se uită din nou la scrisoare. Ai mai primit și alte bilețele asemănătoare?

– Doar cel pe care l-ai văzut acum câteva săptămâni.

Mi-am dat dintr-odată seama că nu aveam pe mine decât cămașa de noapte și un halat ușor din dantelă, iar Colin, care se îmbrăcase în grabă, își încheiase doar parțial cămașa șifonată și nici nu și-o băgase în pantaloni.

– Ți sunt foarte recunoscătoare că ai venit atât de repede, i-am spus încet, cu ochii plini de lacrimi. Cred că sunt în stare să fac față oricărei înfruntări directe, fără ajutor, dar acum sunt mai vulnerabilă decât mă așteptam.

– Toată lumea are uneori nevoie de ajutor, Emily.

– Prezența ta aici mă liniștește.

– Nu-mi place deloc să te las singură în noaptea asta.

Dar știi că nu pot să rămân.

M-a ridicat în brațe și m-a pus pe pat.

– Încearcă să dormi. Apoi îmi mângâie buzele cu un deget și continuă: Cred că nu e momentul, dar nu pot să nu-ți atrag atenția că, dacă am fi căsătoriți, nu ar trebui să-ți petreci noaptea singură.

A plecat, dar nu s-a dus la el acasă, în Park Lane. A doua zi dimineață, Davis mi-a spus că, după ce a condus cercetarea amănunțită a casei și a împrejurimilor, Colin a rămas în grădină, plimbându-se pe sub fereastra mea tot restul nopții.

Inspectorul Manning a venit a doua zi dimineată de-vreme, în timp ce luam micul dejun împreună cu Cécile. Camera veselă, plină de soare și de flori proaspăt culese, dădea o falsă impresie menită să ne ascundă proasta dispoziție. Inspectorul mi-a pus întrebări în legătură cu noaptea precedentă, dar a recunoscut că nu are niciun indiciu asupra identității intrusului. Erau puține speranțe să fie prins vreodată.

– Vă rog să mâncați ceva, domnule inspector. Chiar vă rog. E păcat de mâncare; eu n-am deloc poftă în dimineața asta.

– Vă mulțumesc, lady Ashton.

Ezită un moment, dar tentația mâncărurilor de pe bufet era prea mare. Își luă o farfurie și începu s-o umple.

– Așadar, intrusul n-a lăsat nicio urmă? Întrebă Cécile.

– N-am găsit nimic. E un hoț foarte dibaci, spuse el înfruptându-se dintr-un ou. Îi zâmbi apoi recunoscător servitoarei care-i dădu o ceașcă de cafea aburindă. Aș vrea

să vă pot asigura că vom ține această întâmplare departe de gura presei, dar mă tem că aș face o falsă promisiune.

– Probabil că nici nu contează, am suspinat eu. Aveți vreo obiecție dacă îi înapoiez diamantul doamnei Francis?

– Absolut deloc. Până acum, de cazul din Richmond s-a ocupat poliția locală, dar sper că vom reuși să-l transferăm la Scotland Yard.

– Credeți că există vreo legătură între jafuri și crime?

– Nu neapărat, răspunse detectivul. Dar nu vă faceți griji, că aflăm noi. Domnul Hargreaves m-a rugat să întăresc paza din jurul casei dumneavoastră, ceea ce voi face bucuros. Am aranjat ca la noapte să stea în Berkeley Square un polițist în civil.

– Vă mulțumesc. Mă voi odihni mai bine știind acest lucru.

– Credeți că-i în pericol? întrebă Cécile.

– Dacă hoțul ar fi vrut să-i facă rău, ar fi putut s-o facă foarte bine astă-noapte. Se pare că interesul său față de lady Ashton este de... hm... natură romantică. Dar nu vreau să mai aveți de-a face cu el. E greu să-ți dai seama de următoarea mișcare a unei minți criminale.

– Cred c-ar trebui să mergem îndată la Richmond, am fost eu de părere, ridicându-mă de la masă. Inspectorul Manning și-a împins farfuria și s-a ridicat repede în picioare, aproape răsturnându-și cafeaua. Nu trebuie să vă întrerupeți masa, domnule inspector. Puteți să rămâneți cât doriți.

– Nu se poate, doamnă.

Nici n-am vrut să aud. Am sunat servitoarea și i-am spus să-i pună la dispoziție tot ce dorește, apoi

l-am lăsat acolo stânjenit, dar, evident, încântat de micul dejun.

Drumul până la Richmond n-a fost lung. Ne-a deschis însăși doamna Francis, care a fost încântată s-o cunoască pe Cécile. Ne-a invitat în casă, care, deși modestă, era mobilată foarte frumos, de cineva cu gust desăvârșit. Am urmat-o în salonaș, care era cufundat în întuneric și sufocant, deoarece draperiile erau trase, așa cum cerea doliul. Înainte de mă lansa în povestea extraordinarei nopți precedente, doamna Francis anunță propria-i veste surprinzătoare.

– Tocmai a plecat poliția. Mi-au arestat camerista. E văduva bietului Stilleman. S-au căsătorit de mai puțin de un an.

– Cine-i Stilleman? am întrebat-o.

– Valetul lui David.

– Și ce dovezi au împotriva ei?

– Se pare că a avut o aventură cu grădinarul, și David i-a prins.

– Și de ce nu l-au arestat și pe grădinar? vru să știe Cécile. Și el ar fi avut același motiv, nu?

– Când a murit David, Thomkins era plecat în vizită la sora sa, așa că nu e considerat suspect.

– Au stabilit cauza morții? am întrebat-o.

– Otrăvire cu nicotină. Dar nu știu cum a fost administrată.

– Nu e oare posibil să i-o fi dat Thomkins înainte de a pleca în vizită la sora lui?

– Nu știu. Dar sunt convinsă că Jane e acuzată pe nedrept. O cunosc bine – nu mi-ar fi ucis niciodată soțul,

și pe al ei cu atât mai puțin. Trebuie să mă ajutați, lady Ashton.

– Nu știu ce aș putea face, m-am încruntat eu.

– Aflați adevărul, așa cum l-ați aflat și atunci când v-a fost omorât soțul. Vă rog, nu cunosc pe altcineva care m-ar putea ajuta.

– Sunt sigură că poliția...

– Din punctul lor de vedere, cazul s-a închis deja azi-dimineață.

– N-o să lăsăm noi o femeie nevinovată la închisoare, spuse Cécile, privindu-mă cu severitate. Să aștepți să fii spânzurată! *C'est horrible!* Ghilotina nu e atât de barbară.

– Adică e mai puțin barbar să-ți taie capul? am întrebat-o, ridicându o sprânceană.

– E mai rapid, *chérie*. Mult mai rapid.

– E la fel de îngrozitor. Vă rog, lady Ashton. Nu suport s-o știu acuzată pe nedrept sau să mă gândesc că uci-gașul lui David rămâne nepedepsit.

Cum aș fi putut s-o dezamăgesc?

– O să încerc, doamnă Francis.

– Asta-i tot ce vă rog. De unde începeți?

– Mai întâi, trebuie să vă dau asta. Și i-am înmânat cutiuța cu diamantul roz.

– E al lui David? m-a întrebat ea, iar eu am dat din cap. Dar cum...

– Azi-noapte mi-a intrat cineva în casă și mi l-a lăsat, împreună cu un bilețel prin care mă ruga să vi-l dau.

– E splendid, dar tot nu înțeleg de ce v-a fost înapoiat dumneavoastră.

Îl mângâie cu grijă, apoi se duse la fereastră și trase draperiile ca să-l cerceteze cu atenție. Plăcerea îi era atât de evidentă, încât n-am putut să nu mă întreb de ce soțul ei nu i l-a dat. Apoi zâmbetul îi dispăru la fel de repede precum apăruse și începu să plângă.

– Sunt atât de bucuroasă că sunteți aici amândouă. Lui David nu-i plăcea să avem musafiri și-și păzea cu înverșunare viața privată. Acum, că nu mai e, îmi dau seama că n-am deloc prieteni.

Cécile o apucă de braț și o duse înapoi, pe scaun.

– Ne aveți pe noi. Care este numele dumneavoastră de botez, doamnă Francis? Nu pot să sufăr formalitățile.

– Beatrice, îi răspunse ea, ștergându-și ochii. Vă mulțumesc, doamnă du Lac. Cécile clătină din cap. Cécile. Vă mulțumesc. Știți, nu mi-am imaginat niciodată cum ar fi fără el. E o prostie, nu? Să nu mă gândesc deloc la ceea ce fac atunci când m-am îngropat aici. Nu am vrut decât să fiu cu el, fără să am niciun regret pentru ceea ce am lăsat în urmă.

– Vom descoperi cine l-a ucis, i-am spus, sperând că vocea nu-mi va trăda lipsa de încredere care mă încerca. Trebuie să-mi spuneți tot ceea ce ați aflat de la poliție.

Din nefericire, era foarte puțin. Din ceea ce am înțeles, au interogat pe toată lumea din casă și îndată ce au aflat de aventura lui Jane, s-au ocupat exclusiv de ea. Nu avea niciun alibi și, prin urmare, nu se putea apăra de acuzații.

Nu prea avea rost să cercetez casa în căutare de indicii. Voiam să arunc însă o privire în biroul domnului Francis. Nu știam foarte bine cum se investighează o

crimă, dar mi se părea o chestiune de bun-simț să consider că cercetarea amănunțită a lucrurilor personale ale victimei poate să scoată ceva la iveală. Beatrice ne-a condus prin casa întunecată, într-o odaie plăcută, cu uși duble care dădeau spre grădină. Părea un loc drăguț în care să lucrezi. Pe birou stăteau aranjate teancuri de cărți, iar alături se afla o cutie din mahon, care conținea hârtie groasă de scris, ceară și un sigiliu greu.

M-am uitat prin birou, am privit cu atenție rafturile cu cărți, chiar le-am scos volum cu volum, ca să văd dacă nu e ceva ascuns în spatele lor, dar n-am găsit nimic semnificativ. Am străbătut camera, încercând din răputeri să arăt ca o persoană care știe ce face. În cele din urmă, privirea mi-a căzut pe un teanc de scrisori nedeschise, aflate pe o masă de lângă birou.

– Astea au sosit de curând? am întrebat, ridicându-le să le vadă doamna Francis.

– Da. E ceea ce a sosit după moartea lui David. N-am avut curajul să le deschid. Deschide-le tu, dacă crezi că te-ar putea ajuta.

Majoritatea erau fără importanță – o factură de la croitor, o chitanță pentru niște cărți, câteva scrisori personale. Dar spre sfârșit, curiozitatea mi-a fost răsplătită după deschiderea unei scrisori scrise pe o foaie cu antetul clubului Marlborough. Am privit-o repede, surprinsă de conținutul său.

Stimate domnule Francis,

Vă mulțumesc pentru amabila dumneavoastră scrisoare. Din păcate, programul meu actual nu-mi permite

să vă vizitez la Richmond, așa că mă tem că nu ne vom putea întâlni. Vă mulțumesc că m-ați alertat în legătură cu situația pe care mi-ați menționat-o și vă asigur că totul se află sub control.

Al dumneavoastră etc.

C. Berry

Așteptam nerăbdătoare pe treptele clubului Marlborough, rotindu-mi umbreluța de soare și întrebându-mă ce-l poate reține pe domnul Berry. După ce am plecat de la Richmond, unde Cécile rămăsese să ia ceaiul cu Beatrice, m-am îndreptat direct spre hotelul Savoy, având scrisoarea la mine. Nu era în cameră, dar funcționarul de la recepție mi-a spus că, dacă e vorba de ceva important, domnul respectiv poate fi găsit la club. Am avut impresia clară că personalul de la Savoy era destul de obișnuit să vadă doamne neînsoțite întrebând de domnul Berry.

– Lady Ashton, sunt uimit să vă văd aici, îmi spuse când își făcu, în cele din urmă, apariția.

– M-ați făcut să v-aștept aproape o jumătate de oră.

– Îmi cer scuze, bineînțeles. Luam prânzul cu prințul de Wales.

Nu eram impresionată.

– Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

– Așa se pare. Vreți să mergem la Savoy? Apartamentul meu e destul de confortabil.

– Zău, domnule Berry, nu am dispoziția necesară pentru glumele dumneavoastră proaste! Să mergem în parc.

Rochia cu care eram îmbrăcată, impecabil croită dintr-un material înflorat, era una dintre creațiile domnului Worth. Nu era decoltată, mânecile erau ușor bufante, iar dantela înfășurată în partea de jos a corsajului făcea ca talia să-mi arate imposibil de subțire, cu un corset strâns moderat. Îmi avantaja silueta și era elegantă într-un mod subtil, atrăgător. Mi-o pusesem de dimineață, încercând să-mi ridic moralul. Totuși, nu era alegerea cea mai nimerită pentru o vizită la domnul Berry, care mă privea cu o insistență destul de lascivă.

– Unde vă este trăsura, lady Ashton?

– Am venit pe jos.

– Pe jos! Cât sunteți de harnică. Știți că la Versailles...

– Să nu vorbim astăzi despre Versailles, domnule Berry. I-am ignorat brațul oferit și am traversat strada Mall, îndreptându-ne spre parcul St James. Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre domnul David Francis. Am impresia că ați corespondat cu el.

– Numele mi-e vag familiar.

– Așa mă gândeam și eu, i-am spus, dându-i scrisoarea. De ce voia să mergeți la Richmond?

– Mi-e imposibil să spun. Știți, nu l-am întâlnit niciodată. Cred că m-a întrebat dacă aș putea lua cina cu el.

– E ciudat să fiți invitat la cină de un om pe care nu l-ați întâlnit niciodată, nu credeți?

– Îmi dau seama că poziția mea generează astfel de invitații. În încercarea de a mă cunoaște, oamenii ignoră mereu eticheta.

– Știți c-a murit, nu?

– Francis? Ce îngrozitor! Îmi aduc aminte c-am citit ceva despre asta în presă.

– A fost ucis, domnule Berry.

– Îmi pare rău, dar nu văd ce legătură ar avea cu mine.

Am ajuns la o bancă așezată între două pâlcuri de copaci, care oferea o frumoasă priveliște spre canal. Domnul Berry s-a așezat fără să se sinchisească să-mi ofere întâi mie un loc.

– Care este situația pentru care îi mulțumiți că v-a alertat?

– Parcă-mi amintesc că domnul Francis dorea să cumpăr ceva de la el. Avea mai multe obiecte care au fost deținute de *arrière-grand-mère*. Mi-a spus că n-ar trebui să las să dispară obiectele care au aparținut familiei și că-mi dă tot ce vreau la un preț foarte bun. M-a invitat să iau cina cu el și să-i văd colecția.

– Mai aveți scrisoarea pe care v-a trimis-o?

– Oh, Doamne, nu. Dacă aș păstra toate biletele fără însemnătate pe care le primesc, aș fi îngropat în hârtii.

– Dețineți toate obiectele care i-au aparținut Mariei-Antoaneta?

– Nu, pufni el. Dar sper că această situație se va schimba destul de curând. Mă apucă de mână și mă trase lângă el, pe bancă. De ce ați venit, de fapt, la mine, lady Ashton? V-a întristat vestea logodnei mele?

Sunt sigură că m-am zbârlit vizibil auzind aceste cuvinte și mi-am tras imediat mâna dintr-a lui.

– Absolut deloc.

– Foarte bine. Isabelle e foarte înțelegătoare.

Nu aveam de gând să-l las să continue cu acest nonsens.

– Domnule Berry, sunt aici doar pentru că am sperat că îmi veți putea spune ceva util în legătură cu domnul Francis. Se pare că nu puteți, așa că vă rog să plecați.

Am vrut să mă ridic, dar m-a tras înapoi și s-a aplecat spre mine.

– Vă rog să nu vă simțiți stânjenită că ați venit astfel la mine. Găsesc acest lucru deosebit de atrăgător. Am auzit de întâlnirile dumneavoastră nepermise și ar fi trebuit probabil să-mi dau seama că mă veți aborda într-un mod atât de direct. Poziția mea oficială se va schimba foarte curând, și atunci... Începu să-mi mângâie mâna. Sper că vă voi vedea mai des.

– Doar nu vă închipuiți că așa..., i-am răspuns trăgându-mi mâna.

– Când voi ajunge rege, va trebui să fiți, bineînțeles, mai discretă, dar până atunci vă puteți amuza cum credeți de cuviință. Aveți de gând să vă căsătoriți cu Bainbridge sau vă hârjoniți doar? Îmi imaginez că va fi și el un soț înțeleghător, la fel ca Isabelle.

– Nu aveți dreptul să-mi puneți o asemenea întrebare, i-am răspuns furioasă și am plecat ca o furtună din parc, fără să mai rostesc un cuvânt.

Când am ajuns în Berkeley Square, Cécile nu se întorsese încă de la Richmond. Deși eram nerăbdătoare să-i povestesc ce s-a întâmplat de când am părăsit-o, eram bucuroasă că pot face pe îndelete o baie cu multă spumă, să spăl orice urmă lăsată de domnul Berry pe corpul meu. După ce m-am șters și mi-am pus un halat

din dantelă, m-am așezat în dormitor și tocmai începusem să-mi pieptăn părul ud, când prietena mea a bătut la ușă.

– E intolerabil că Isabelle e obligată să accepte un asemenea soț, spuse ea după ce i-am povestit discuția cu domnul Berry. Ar fi trebuit să-l încurajezi pe Pembroke să fugă cu ea.

– Ai dreptate. Mă simțeam vinovată că n-am făcut mai mult pentru biata fată. E singura persoană, din câte cunosc, care și-a petrecut cea mai mare parte a timpului visând la povești romantice. E de neconceput pentru o fată ca ea să se trezească legată de domnul Berry.

– Mi-e teamă că logodna e acum bătută în cuie.

– Ce om îngrozitor! am exclamat. Oare la ce crezi că s-a referit când a vorbit de *întâlnirile mele nepermise*?

Cécile dădu disprețuitoare din mână.

– Bârfă de cea mai joasă speță, Kallista. Am auzit-o și eu acum câteva seri. Se spune că ducele de Bainbridge a fost văzut plecând de la tine la cinci dimineața.

– Jeremy? Dar de ce să fi stat atât?

– S-a dovedit că era vorba de a doua noapte în care intrusul a intrat în camera ta. Probabil că cineva l-a văzut pe *monsieur* Hargreaves și s-a gândit că ar fi ducele.

– Dar nu seamănă deloc.

– *C'est vrai*. Nu-mi imaginez cum i-ar putea confunda cineva.

– Iar prezența lui Colin aici nu a fost deloc nepotrivită. Poliția a venit a doua zi dimineață și toată povestea a apărut în presă.

– Exact asta am spus și eu pentru a pune lucrurile la punct.

– Ai idee de unde a pornit zvonul?

– Nimeni n-ar recunoaște că a lansat așa ceva. N-ar trebui să te lași afectată. În curând vor găsi pe altcineva pe care să-l bârfească.

– Cred că ai dreptate. Mă interesează mult mai mult legătura lui Berry cu domnul Francis. Mi se pare că varianta lui Berry nu stă în picioare. Dacă domnul Francis ar fi vrut să-i vândă ceva, de ce nu s-a referit Berry la acel lucru în scrisoarea sa?

– Și de ce-ar fi încercat *monsieur* Francis să-i vândă ceva unui om despre care știe toată Londra că se află la mâna creditorilor?

– Aș vrea foarte mult să găsesc scrisoarea domnului Francis.

– Dar *monsieur* Berry n-a păstrat-o.

– Oare-l putem crede? Mă întreb... M-am gândit o clipă. Dacă aș putea afla care sunt planurile domnului Berry pentru diseară...

– Lady Londonderry dă un dineu în onoarea lui.

– De unde știi?

– Am primit o invitație. Se uită la ceasul pe care-l avea prins în corsaj. Dacă nu mă îmbrac repede, o să întârzii.

– Pe mine nu m-a invitat, am remarcat. Ce ciudat! E prietenă foarte bună cu mama.

– Renunț bucuroasă, dacă știu că te disprețuiește.

– Nu, Cécile. Mergi și ai grijă ca Berry să nu plece mai devreme.

– *Pourquoi?*

– Mai bine nu-ți spun. Pentru că, dacă sunt descoperită, nu vei putea să te prefaci că n-ai știut despre ce-i vorba.

– Nu-mi place, Kallista.

– Nu-ți face griji pentru mine. Atât timp cât te ocupi de Berry, nu voi fi în pericol.

Imediat după plecarea lui Cécile la dineu, mi-am pus o rochie modestă, bleumarin, și o pălăriuță cu voal, ceva care să nu atragă atenția asupra mea. Am așteptat până când am considerat că oaspeții lui lady Londonderry s-au așezat la masă, apoi am plecat spre Savoy și i-am spus vizitiului să mă lase la două străzi distanță de hotel, ca să nu-mi recunoască nimeni trăsura. Am intrat și am trecut repede pe lângă recepție. Holul era relativ liniștit, majoritatea oaspeților ieșiseră sau luau masa în camere. M-am furișat pe scări până la etajul al patrulea și am bătut la ușa domnului Berry. Niciun răspuns. Excelent. M-am dus la scara de serviciu și am coborât la etajul de mai jos, unde am găsit imediat trei cameriste care beau ceai într-o cămăruță.

– Îmi pare rău că vă deranjez, le-am spus când au sărit toate trei în picioare. Sunt într-o mare încurcătură. Azi după-masă, am vizitat un... un domn și mă tem că mi-am pierdut o brățară în camera lui. Știți, e foarte penibil, pentru că e logodit cu o prietenă de-a mea.

Fetele mă ascultau atente, cu ochii mari.

– Cu mai mult timp în urmă a fost ceva între noi și am trecut doar să-mi iau rămas-bun. Dar dacă prietena

mea descoperă că l-am văzut între patru ochi, o să fie foarte tristă.

– Cine e domnul? întrebă una dintre cameriste.

– Domnul Charles Berry din camera 423, i-am răspuns. Mă puteți ajuta?

– Nu văd cum, spuse cea mai în vârstă dintre ele, care părea să fi preluat rolul de purtătoare de cuvânt.

– N-ați putea să-mi dați voie în cameră? Nu e nimeni acolo. Durează doar un moment să-mi găsesc brățara.

– Ne putem pierde slujba, spuse fata.

– Nu cred că se întoarce prea curând. N-o să afle nimeni.

Una dintre ele râse. Avea ochi frumoși și un zâmbet îndrăzneț.

– După câte îmi dau eu seama, gentlemanul din camera aia nu s-ar supăra deloc să vă găsească acolo.

– Gabby! exclamă purtătoarea de cuvânt.

– Hai, Bridget! Toate știm ce fel de gentleman e. Eu zic s-o lăsăm și să sperăm că poate fură ceva.

– Vă asigur că nu voi face așa ceva.

– Vă dau eu drumul, spuse Gabby. Bridget se holba la ea.

– Vă promit că nu veți avea niciun necaz.

Atunci, cea de-a treia fată rupse tăcerea.

– Sper să-i faceți lui necazuri, spuse ea izbucnind în plâns.

– Ți-a făcut ceva rău? am întrebat-o. A început să plângă și mai tare, ceea ce m-a făcut să cred tot ce-i mai rău despre domnul Berry. I-ai spus cuiva?

– Cui să-i spună? întrebă Bridget. N-ar crede-o nici-
meni. Și chiar dac-ar crede cineva, n-ar conta. E, practic,
regele Franței, doar știți.

– Eu te cred, i-am spus luând-o de mână. Oricât de
puțin ar conta asta. Îți dau cuvântul meu că voi încerca
să te ajut.

– Veniți cu mine, doamnă, spuse Gabby. Să intrăm în
cameră. Când am ajuns sus, fata a descuiat ușa. I-am mul-
țumit și i-am spus să coboare. Promiteți-mi că n-o s-o ui-
tați pe Molly, mă rugă ea la plecare.

Am încuiat ușa și m-am uitat în jur. Erau un salon și
un dormitor, amândouă destul de dezordonate. Dom-
nul Berry își lăsase mănușile, scrisorile și tot felul de
hârtii inutile împrăștiate peste tot. Am început să caut
metodic, având grijă să repun fiecare obiect la locul lui
în harababura aia. Numărul facturilor era impresionant
și era evident, din modul neglijent în care erau aruncate,
că achitarea lor îl preocupa prea puțin. Cel mai proba-
bil, acestea vor cădea în sarcina avocatului lui lady
Elinor după ce planurile de căsătorie cu Isabelle vor fi
puse la punct.

Am intrat în dormitor, simțindu-mă destul de prost
să mă aflu în locul în care dormea acest bărbat odios. Du-
lapul era plin de haine, toate de cea mai bună calitate, de
la Savile Row, luate pe credit. Am recunoscut cu părere
de rău că gustul său, cel puțin în materie de haine, era ex-
celent. Prin buzunare nu avea decât țigări și alte facturi.
Eram gata să închid ușa dulapului, când am văzut ceva
sprijinit de peretele din spate, după un rând de pantofi.
Era o carte foarte mare, cu reproduceri după picturile lui

Fragonard. Dacă îmi aduceam bine aminte, artistul se număra printre favoriții lui Ludovic al XIV-lea. Era singura carte din apartamentul domnului Berry. Am deschis-o și am răsfoit-o, sperând să descopăr ceva printre pagini. Am avut noroc. La un moment dat, am găsit o bucată de hârtie împăturită în două. Era o listă cu obiectele care-i aparținuseră Mariei-Antoaneta, fiecare urmat de numele și adresa persoanei în a cărei posesie se afla în prezent. Tot ceea ce fusese furat era însemnat cu o stea. Ultimele două erau diamantul roz și ceva numit *Corespondență personală*. În dreptul amândurora era scris că se aflau în casa domnului Francis. Tabachera pentru tutun de prizat nu era menționată.

Am sărit la auzul unei chei răsucite în broască. Să se fi întors Gabby în cameră? Categorie, domnul Berry nu putea veni atât de devreme. Iar dacă ar fi încercat să plece de la lady Londonderry, Cécile ar fi găsit o modalitate de a-l reține. M-am uitat disperată după un loc unde să mă ascund. În garderob ar fi fost prea evident și dacă, din cine știe ce motiv, Berry se întorsese, îl va deschide cu siguranță să-și schimbe hainele. M-a cuprins panica și, văzând că am puține opțiuni, am luat cartea și m-am furișat în spatele draperiei grele din pluș. S-a deschis ușa și am auzit niște pași care erau prea grei pentru a fi ai unei cameriste. Au făcut ocolul salonului. S-au închis și s-au deschis sertare. Foșnet de hârtii. În cele din urmă, pașii s-au îndreptat spre dormitor. Am stat nemișcată și abia respiram, sperând să nu fiu descoperită. Indiferent cine era, s-a oprit în fața dulapului. Altă scotocire.

Când pașii s-au dus din nou în salon, n-am mai rezistat și am tras cu ochiul de după draperie. Am mișcat-o încet, doar atât cât să văd în cealaltă cameră, atentă să nu atrag atenția asupra mea. La nici zece metri de mine stătea Colin Hargreaves, care cerceta atent o bucată de hârtie. Apoi o puse în buzunar.

Inima îmi bătea cu atâta putere, încât m-am speriat că el m-ar putea auzi. Era, bineînțeles, o prostie, dar nu aveam ce face. M-am lipit de fereastră încercând să mă fac cât mai plată posibil. Era încă în salon, dar nu se mai auzea nimic. Mi s-a părut că a trecut o eternitate până când i-am auzit din nou pașii. S-a întors în dormitor și mi s-a părut că se uită sub pat și sub saltea. Vrea cartea, m-am gândit eu, regretând că n-am pus-o la loc în dulap înainte de a mă ascunde. Ce să fac? Să ies?

N-am mai avut ocazia să mă decid. Draperia a fost dată la o parte. Cu efort, m-am străduit să-i înfrunt privirea.

– Nu te-am mai văzut atât de tulburat, i-am spus, sperând să-i transform enervarea în zâmbet.

– Nu avem timp de glume. Ce faci aici? m-a întrebat el apucându-mă brutal de brațe.

– Se pare că ceea ce faci și tu, deși presupun că, dacă ai fi venit primul, nu te-ai fi ascuns când aș fi intrat în cameră.

– Emily, e revoltător. Ochii îi aruncau scânteii. Așteaptă-mă pe hol.

– Am găsit ceea ce cauți, i-am spus dându-i cartea. Înăuntru e o listă.

– Du-te jos.

– Fără tine, nu.

– Nu avem timp.

– Ai găsit ceva util? Ce hârtie ai pus în buzunar?

– Nimic important.

Se uită pe lista cuprinzând lucrurile Mariei-Antoineta, apoi scoase un carnetel și începu să scrie furios. După ce a terminat, a pus lista la loc în carte și mi-a dat-o.

– Ce să fac cu ea?

– Pune-o la loc, unde ai găsit-o.

Am făcut ce mi-a spus, destul de indispusă să-l știu atât de puțin încântat de mine. În clipa în care am închis dulapul, m-a condus în hol și a închis în urma noastră ușa de la camera domnului Berry.

– De unde ai cheia?

– Nu mai spune niciun cuvânt, Emily. Ai făcut și așa destule.

Aș fi vrut să-i spun lui Gabby că încuiasem, dar Colin mă strângea puternic de braț și nu părea să aibă dispoziția necesară pentru a aproba o coborâre pe scara de serviciu. Când ne-am apropiat de scara principală, mi-a dat drumul.

– Nu e bine să fim văzuți ieșind împreună din hotel, mai spuse el. Du-te imediat acasă și așteaptă-mă acolo.

A trecut aproape o oră până când a ajuns în Berkeley Square, o oră pe care am petrecut-o întrebându-mă dacă

n-am mers prea departe cu investigațiile mele. Poate că nu eram atât de capabilă precum credeam. Eram copleșită de gânduri melancolice de neîncredere în mine însămi, când în bibliotecă a intrat Colin. Și, deși arăta mai liniștit decât la Savoy, această atitudine calmă abia îi mască iritarea atunci când începu să vorbească.

– Nu mi-am imaginat c-o să fii atât de necugetată, încât...

– Te-ai întors în camera domnului Berry? l-am întrerupt eu, revenindu-mi încrederea în mine însămi odată cu reproșurile sale.

– Nu te privește.

– Ba mă privește!

– Nu mi-aș fi imaginat niciodată să te găsesc închisă în camera de hotel a altui bărbat.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

– În camera *altui* bărbat? Să înțeleg din asta că ți-ar conveni ideea de a mă găsi în *a ta*?

– Nu flirta cu mine, Emily. Tonul îi era rece, dar am simțit o ușoară urmă de dezgheț în ochii săi negri.

– Dar, bineînțeles că tu și cu mine nu avem nevoie de întâlniri clandestine la hotel. În fond, avem fiecare casa noastră – eu am chiar trei, dacă pui la socoteală și vila, deși cred...

– Ai idee la ce pericol te-ai expus astă-seară?

– Nu m-aș fi dus în veci dacă n-aș fi știut că domnul Berry a ieșit. Nu exista, practic, nicio posibilitate de a fi prinsă.

– Și dacă te-ar fi găsit altcineva în locul meu?

– Ce m-a trădat?

– Nicio draperie nu poate ascunde o asemenea rochie. Ai fusta prea amplă.

– Și eu care credeam că, renunțând la turnură, sunt mult mai liberă, am suspinat. Ar trebui să-mi comand o garderobă specială care să-mi permită să mă furișez prin camere de hotel în căutare de probe.

– Aș prefera să-ți lași garderoba așa cum este și să renunți cu totul la această idee.

– Vorbești ca un soț, i-am răspuns, dar m-a ignorat.

– În plus, ai și pierdut ceva. Și mi-a dat o batistă cu monograma mea.

– Probabil c-o aveam în mânecă, i-am spus, supărată de propria-mi neglijență. Nici nu știam c-o am la mine.

– Ce făceai în camera domnului Berry?

I-am arătat scrisoarea pe care o găsisem la domnul Francis și i-am povestit discuția cu domnul Berry.

– Sunt convinsă că există o legătură între cei doi.

– S-ar putea să ai dreptate. Ți promit c-o să fac tot ce-mi stă în puteri să aflu.

– Și eu i-am promis același lucru doamnei Francis. Și am continuat fără a-i da timp să-mi răspundă: De ce te interesează domnul Berry? Are vreo legătură cu ceea ce faci pentru palatul Buckingham?

– Da, are. Nu am voie să divulg detalii, așa că trebuie să te mulțumești cu informația că poziția politică a lui Berry ar putea avea pentru Marea Britanie o importanță mai mare decât își imaginează cineva.

– Pentru că are de gând să reinstaureze monarhia franceză? l-am întrebat.

– Ești o fată foarte deșteaptă, îmi răspunse cu căldura-i obișnuită în voce.

M-a cuprins un sentiment de ușurare și mi-am dat seama că aprobarea sa însemna pentru mine mai mult decât credeam. Mi-a luat mâna și mi-a sărutat palma.

– Ai ridicat embargoul asupra sărutului?

– Ăsta, pe mână, nu contează. Senzația buzelor lui pe piele era atât de plăcută, încât am uitat complet de domnul Berry. Presupun că nu-mi lași mie această investigație, nu?

– Oare să fie această manifestare de afecțiune doar un șiretlic pentru a mă face să spun da?

– Nu în totalitate. Și-a întors atenția spre cealaltă mână. Cred că nu ești prea ușor de manipulat.

– Nu sunt. I-am strecurat o mână în buzunar și am scos bucata de hârtie pe care o luase de la Savoy. Și atenția ta poate fi abătută la fel de ușor ca a mea, i-am spus, arătându-i-o.

– Probabil că și mai ușor. Dacă ți-ai folosi toate terti-purile feminine împotriva mea, n-aș mai avea nicio șansă.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat, apoi am citit scrisoarea cu glas tare: „Domnule. Deoarece nu mi-ați răspuns, mă văd nevoit să vă scriu din nou și să vă rog să vă reconsiderați activitățile publice. Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră. Vreți să veniți la mine, la Richmond, marți? D. Francis.“

– O să-l întreb pe Berry despre asta.

– În ultimul timp ești destul de prieten cu el.

– Sunt probleme oficiale, Emily. Ideile lui despre distracție seara sunt total diferite de ale mele.

– Am auzit că vă petreceți foarte mult timp împreună cu prințul moștenitor. Îmi dai voie să te întreb dacă prințul de Wales și pretinsul moștenitor al Bourbonilor sunt atât de apropiați?

– Au multe – își drese vocea – interese similare.

– Hm!

Știam toate zvonurile despre Bertie și *interesele* sale, mai ales cele de persuasiune a femeilor. Nu prea-mi plăcea prezența lui Colin în această combinație.

– Îți imaginezi ce situație delicată s-ar crea dacă Berry face vreo mișcare politică proastă?

– Ce noroc că ai tu grijă de el! M-am uitat din nou la scrisoare. Asta mă face să mă întreb dacă a avut vreun motiv să-l elimine pe domnul Francis.

– Nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna, Emily. Această situație e mai periculoasă decât ai crede. Investighează dacă vrei, dar nu – și cu un deget îmi ridică bărbia pentru ca să-l privesc direct în ochi – nu face acuzații pe care nu le poți dovedi prin fapte de necontestat.

– Poliția e gata s-o închidă pe Jane Stilleman fără nicio dovadă clară.

– Avea un motiv, avea ocazia. Știu că nu-ți place Berry. Nu e... nu e gentlemanul care ar trebui să fie. Dar dacă vrei s-o ajuți pe doamna Francis și lași antipatia față de el să-ți întunece judecata, faci o imensă greșală. Crima nu e un act limitat la cei care sunt demni de dispreț.

– O să țin minte asta. I-am aranjat reverele. Sunt foarte încântată că nu încerci să mă împiedici să-mi ajut prietena.

– Nici nu-mi trece prin gând. În primul rând, dac-aș face-o, nu m-ai lua în seamă și știi cât de mult detest eforturile inutile. În al doilea rând, orice lucru care ți-ar abate atenția de la descoperirea admiratorului tău mă apropie de posibilitatea de a-mi fi soție.

– Mă subestimezi. Sunt perfect capabilă să rezolv ambele enigme și abia aștept să-mi petrec toamna alături de tine, în Grecia. Să stăm în Santorini? Sau vrei să vizitezi și partea continentală?

– La întrebarea asta nu eu trebuie să răspund. E mai bine să te gândești tu, Emily, la opțiunile pe care le avem pentru voiajul nostru de nuntă. Eu mă gândeam la Efes și apoi la Egipt.

– Poate, cândva. Am zâmbit, gândindu-mă că ar fi fost o idee foarte, foarte bună să-i permit lui Colin să mă curteze.

M-am întors la Richmond a doua zi de dimineață și i-am spus imediat lui Beatrice despre lista pe care am găsit-o la hotelul Savoy și, de asemenea, despre scrisoarea descoperită de Colin. În timp ce ea căuta ceva care s-ar fi putut încadra în „corespondența personală” a Mariei-Antoaneta, am început să-i intervievez pe servitori, sperând să descopăr ceva care le-a scăpat polițiștilor. Am început cu Thomkins, pe care l-am găsit lucrând în grădină. A fost destul de reținut și nu a apreciat deloc faptul că trebuia să-i dea niște răspunsuri unei femei.

– Cam de cât timp durează legătura ta cu doamna Stilleman?

– De doi ani.

– Dacă a început înainte de a se căsători, de ce nu s-a măritat cu tine?

– Nu am cerut-o. Am știut c-o să-i fie mai bine cu Stilleman. Măritişul cu un grădinar ar fi însemnat un pas înapoi pentru ea.

Servitorii erau într-adevăr mai stricți în privința diferențelor sociale decât stăpânii lor.

– O iubeai?

– Cred că da.

Halal dragoste, mi-am zis.

– Și când v-a descoperit domnul Francis?

– Cam acum două luni.

– De atâta vreme? V-a dat preaviz?

– Ne-a spus limpede că nu tolerează așa ceva în casa lui, dar că pe mine mă ține.

– Și Jane?

– N-am mai vorbit cu ea după aia.

– Deloc?

– Am nevoie de slujba asta, conîță.

– Crezi că Jane a făcut așa ceva?

– Nu, îmi răspunse cu voce nesigură.

– De ce s-o fi amenințat domnul Francis pe Jane că-și pierde slujba și pe tine nu?

– Mie nu mi-a spus. Întrebați-o pe Jane.

M-am întors în casă și am căutat-o pe menajeră, o femeie eficientă, care mi-a confirmat cele spuse de Thomkins și m-a asigurat că Jane ar fi fost dată imediat afară dacă n-ar fi fost soțul ei.

– Asta-i tragedia, lady Ashton. Domnul Francis aproape că depindea de Stilleman. Dacă soția sa și-ar fi

pierdut slujba și n-ar fi găsit ceva în apropiere – și n-ar fi găsit pentru că tot comitatul îi cunoaște indiscreția – el ar fi urmat-o, probabil. I s-a permis să mai rămână, dar numai după o perioadă de probă.

– Deci slujba nu-i mai era în pericol?

– Nu, până când a reluat legătura cu Thomkins.

– Ce s-a întâmplat?

– I-a prins grăjdarul.

Așadar, Thomkins a mințit când mi-a spus că n-a mai vorbit cu Jane.

– Și lui Jane i s-a pus în vedere să plece?

– Nu. Domnul Francis a murit a doua zi.

– Și Thomkins?

– Nu știu ce avea de gând domnul Francis în această privință.

Niciuna dintre informații nu era în avantajul lui Jane, dar, când i-am spus asta lui Beatrice, a insistat că fata e nevinovată.

– Pentru mine, Jane face parte din familie. E o fată bună. Sunt dezamăgită că Thomkins a fost în stare s-o seducă, dar adulterul nu e o crimă.

– Ai dreptate, Beatrice, dar dacă Stilleman a amenințat-o că divorțează? Acest lucru, împreună cu pierderea poziției sale, ar fi ruinat-o. Chiar și cei mai buni oameni pot acționa necugetat când sunt la ananghie.

– Sunt sigură că e nevinovată.

– Știu, i-am spus luându-i mâna. E foarte greu. O să fac tot ce-mi stă în putință să descopăr adevărul, dar te rog să nu uiți că s-ar putea ca tot ce aflăm să fie altceva decât sperăm noi. Ai găsit ceva?

– Da. Mi-a dat un teanc de scrisori legate cu o fundă roșie. Erau într-o cutie unde-și ținea programele de la teatru.

Am dezlegat panglica, apoi, amintindu-mi de fragilitatea hârtiei vechi, am desfăcut încet prima foaie din fața mea. Era scrisă în franceză, aparent o misivă inofensivă către un prieten, și n-ar fi însemnat mai nimic, dacă n-ar fi fost semnătura Mariei-Antoaneta în josul paginii.

– Ah. Asta... Nu mi-am putut reține un zâmbet. Aproape că-i prea ușor. Pot să le citesc și pe celelalte?

– Aș dori să le iei acasă la tine. Prefer să nu mai am aici niciun lucru care ar putea atrage vreun hoț.

Amintindu-mi că-i spuseseam lui Colin că în casa mea nu mai e nimic care să motiveze o nouă spargere, am ezitat.

– Te rog să le iei, Emily. Nici nu mă gândesc să le mai țin în casă.

– Bine. Am împăturit scrisoarea și am pus-o în teancul pe care l-am legat apoi. Mă întreb de ce hoțul nostru cel curajos nu le-a furat până acum.

– Nu știu. Îmi spui și mie dacă e ceva important prin ele?

– Bineînțeles, i-am răspuns și, cum gândurile mele o luau razna, am hotărât că e timpul să mă întorc acasă.

Cu siguranță că hoțul nu era Charles Berry. El n-ar fi fost în stare să pună la cale niște crime atât de complicate. Și nici nu și-ar fi permis să angajeze pe cineva. Atunci de ce avea lista pe care i-am găsit-o în cameră? Și de la ce voia domnul Francis să-l oprească? Jane ar fi avut motive să dorească moartea soțului ei și pe a domnului

Francis, dar îmi tot dădea ghes un instinct care-mi spunea că și domnul Berry ar fi profitat măcar de pe urma uneia dintre aceste crime. Mă gândeam încă la aceste lucruri când, ajunsă în Berkeley Square, mi-a deschis ușa trăsurii vizitiul, nu un lacheu.

– Mă gândeam că ar trebui să știți, lady Ashton, mi-a spus el în timp ce mă ajuta să cobor. Ne-a urmărit o birjă tot drumul de la Richmond. Nu avea niciun însemn și a dispărut imediat după ce am intrat în Londra. Nu l-am văzut prea bine pe vizitiu. Cu toate jafurile astea, ne facem cu toții griji pentru dumneavoastră.

În seara următoare, Jeremy și Margaret au luat cina cu Cécile și cu mine. Speram să ni se alăture și Colin, dar o făcea din nou pe dădaca pentru Charles Berry. Și lui Cécile îi era dor de el.

– Ce păcat că trebuie să-și piardă vremea cu acel om! Pe dumneavoastră vă plac foarte mult, Bainbridge, dar *monsieur* Hargreaves... oftă ea.

– Nu mai roștiți niciun cuvânt, *madame* du Lac. Încă n-am întâlnit o doamnă care să fie imună la farmecele lui Hargreaves. E tare chipeș.

– Aș vrea să vină mai des, ca să nu se mai bârfească atâta despre tine și dragul de Jeremy, spuse Margaret. Știai că lady Elliott m-a întrebat dacă mă supăr că te invită la balul ei? Se temea că, dacă nu vin eu, s-ar putea să nu vină nici mama lui Jeremy și mi-a mărturisit că nu vrea să facă nimic care să stârnească mânia ducesei.

– Mama o adoră pe Emily, spuse Jeremy. Lady Elliott își pierde vremea dacă încearcă să le învrăjbească. Și, în afară de asta – știu că nu te superi, Margaret, iubito –

preferă să moară decât să mă vadă însurat cu o americană. Nu i-a iertat niciodată pe coloniști pentru c-au părăsit imperiul.

– Ah! exclamă Margaret. Perfect. Asta va pune capăt relației noastre. Sunt deja distrusă.

Ea și Cécile au mai stat doar un sfert de ceas, apoi au plecat la un bal. Al patrulea, am socotit, la care nu eram invitată. Jeremy a rămas cu mine, ceea ce avea să dea și mai multe motive de bârfă matroanelor londoneze. Dar nu-mi păsa, sentimentele mele pentru societate și regulile sale rigide fiind, în cel mai bun caz, ambigue.

– Nu mai pot face față încă unui dans, spuse Jeremy, lăsându-se într-unul dintre cele mai confortabile fotolii din bibliotecă. Sălile de bal sunt sufocante și nu au niciodată destule scaune. Un bărbat nu poate decât să stea în picioare sau să danseze, tot sezonul. Mi-am depășit limita.

– Eu voi considera sezonul un succes numai dacă îl pot convinge pe domnul Bingham să se despartă de acea *phiale* din argint.

– Tot te mai gândești la asta?

– I-am oferit o sumă de bani de-a dreptul indecentă și nu cred că mă va mai refuza și de această dată.

– Asta depinde de starea proprie-i averi. Dacă-i merge bine, nu mai are nevoie de bani și s-ar putea să te refuze doar ca să-ți facă în ciudă.

– Mă tem că ai dreptate. Ar fi trebuit să-l abordez altfel. Nu e genul de bărbat care să-i răspundă unei doamne hotărâte. Ar fi fost mult mai bine să fac rost de o invitație pentru a-i vedea colecția și apoi să mă prefac extaziată. Mi-ar fi dat-o probabil imediat.

– Trebuie să dai măcar impresia de convenționalitate, Em, râse Jeremy. Doamnele au mai multă putere decât îți imaginezi.

– Probabil că ai dreptate. M-am trântit și eu într-un fotoliu. Tu și Margaret vă descurcați minunat. Jocul de-a curtea a fost o mișcare genială din partea ei. Ieri, în parc, am auzit două doamne, ale căror nume le trec sub tăcere, deplângând pierderea unuia dintre cei mai vânați nobili.

– E ca un vis, rânji el. Dar mă tem că mamele din Londra n-or să mă lase în pace până ce nu mă logodesc.

– Bietul de tine!

– E tare plicticos.

– Cel puțin, poziția pe care o ai îți permite să-ți alegi soția pe care o vrei.

– Crezi? Mă privi întrebător. Tu m-ai refuzat destul de ușor.

– Știm amândoi că m-ai cerut în căsătorie doar pentru că erai sigur că te voi refuza.

– Punct ochit. Dar gândește-te, Emily. Dacă am fi căsătoriți, am putea conveni să trăim ca și cum am fi pe cont propriu și ne-ar lăsa toată lumea în pace.

– Nu știu dacă mi-ar plăcea să am un bărbat care să se poarte ca un burlac.

– Ți-ar plăcea, dacă ar fi discret, dacă nu ți-ar pune întrebări și te-ar lăsa să faci ce vrei.

– Ar avea și el niște pretenții.

– Sigur că da, dar nu neapărat neplăcute.

– Hai, Jeremy! Chiar mă șochezi.

– Dar te și amuz.

– Întotdeauna ai făcut asta. Încep să cred c-ar trebui să-i ceri mâna lui Margaret. Ți-ar aprecia planul.

Davis deschise ușa.

– Domnul Berry dorește să vă vadă, lady Ashton.

– Berry? Jeremy era uluit. Emily, habar nu aveam că primești bărbați în vizită la această oră târzie.

– Nu-mi pot imagina ce vrea. Poftește-l înăuntru, Davis, și adu-ne niște porto. Înălțimea Sa are mare nevoie de un întăritor.

– Poate unul din '51. Cred că ăsta ar ridica moralul oricărui gentleman.

– Perfect. Ce m-aș face eu fără tine, Davis?

Când s-a întors, am observat amuzată că domnul Berry îi dăduse o notă proastă majordomului meu care, cât timp s-a dus după porto, îl lăsase pe respectivul gentleman să aștepte în hol. Berry a apărut agitat, cu fața roșie, și nici n-a încercat să-și ascundă surprinderea că mă găsește singură cu Jeremy.

– Ei bine, spuse un pic nesigur pe picioare, iată un lucru destul de neobișnuit. O seară intimă acasă, cu ducele?

Jeremy se ridică.

– Sunteți beat, domnule.

– Asta eu hotărâsc.

– De ce ați venit, domnule Berry?

– Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, lady Ashton, răspunse Berry.

– Nu am de gând să-l rog pe duce să plece.

M-am uitat la carafa pe care o lăsase Davis pe masă, dar am hotărât că e mai bine să nu-i dau porto. Domnul Berry nu mai avea nevoie de băutură.

– Nu cred că vreți să audă și el detaliile sordide ale treburilor noastre particulare.

– Iertați-mă, domnule Berry, nu știam că noi doi avem treburi particulare.

Jeremy se apropie de el.

– Ascultă, Berry...

– Nu te credeam vicioasă. Nu ți-am oferit o poziție la Curtea mea? Ți-am acordat favorurile mele și te-am făcut invidiată de jumătate dintre fetele din Londra? Doar nu te așteptai să te fac regină. Ești văduvă, lady Ashton.

– Ce naiba vrei să spui? l-am întrebat.

– De ce încerci să mă distrugi?

– Să te distrug?

Nu știam ce să mai cred.

– Ai idee câte probleme am? Presupun că ești geloasă din cauza lui Isabelle și vrei ca nici ea să nu aibă ceea ce nu poți avea dumneata. Femeie nesocotită! De parcă n-ar fi suficient să fii amanta regelui.

– Nu-ți dau voie să-i vorbești așa, interveni Jeremy.

– Domnule Berry, i-am răspuns păstrându-mi tonul calm. Dați-mi voie să vă asigur că nici nu m-am gândit să vă fiu amantă.

– Știu c-ai fost la Richmond și știu ce faci. Încerci să mă împiedici să ajung pe tron.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu uitați, domnule Berry, că nu există un tron al Franței.

– Vezi-ți de treburile dumitale, lady Ashton, dacă nu vrei să-ți pară rău.

– Destul. Înălțimea Voastră, vă rog să-l conduceți pe domnul Berry afară din casă.

– Ce se întâmplă, Emily? m-a întrebat Jeremy când s-a întors.

A turnat porto în două pahare și mi-a pus unul în mână care-mi tremura.

– Charles Berry nu-și poate imagina că există o femeie în Londra care să nu tânjească după atenția lui.

Am încercat să zâmbesc, nevrând să-i spun despre implicarea mea în investigația privind moartea domnului Francis.

– Iar draga mea Emily nu e mulțumită să devină viitoarea *madame* de Pompadour. Asta e cumplit pentru Berry, evident, dar nu constituie o amenințare pentru poziția lui, în general.

– Nici nu știam că am o asemenea influență politică. Poate că, în viitor, ar trebui să-mi concentrez atenția asupra lordului Fortescue.

– Aș fi încântat să vă văd înfruntându-vă, spuse Jeremy sorbind din vin.

Abia-l ascultam, pentru că mă concentram asupra unor lucruri mai serioase. Oare Berry a fost cel care m-a urmărit de la Richmond? Musafirul meu și-a dat în curând seama că mintea îmi era la altele și și-a luat rămas-bun. Imediat după ce a plecat, a intrat Davis cu un plic.

– Ducele l-a găsit pe trepte când a plecat, doamnă. Am recunoscut imediat scrisul.

N-am răspuns, dar am sărit de la locul meu, i-am dat majordomului paharul pe jumătate gol și am ieșit în fugă pe ușa din față strigându-l pe Jeremy, sperând că nu s-a îndepărtat prea tare. Niciun răspuns. Aș fi vrut să-l

întreb dacă nu a văzut și altceva suspect. M-am întors în casă și m-am concentrat asupra scrisorii:

τί δ' ἔρωτι λογισμός; ἅπτε τάχος. πὼν δ' ἡ
 πρόσθε λόγων μελέτη; Ἑρρίθω σοφίας ὁ πολὺς
 πόνος ἐν μόνον οἶδα τοῦθ', ὅτι καὶ Ζηνὸς λῆμα
 καθεῖλεν Ἔρως.

Am luat lexiconul și în câteva momente am reușit să traduc pasajul: „Și care-i Rațiunea de a Iubi? Înseninează-te, imediat! – Și unde-i vechiul studiu al filozofiei? – Gata cu lunga trudă a înțelepciunii; eu nu știu decât că Dragostea a luat în stăpânire până și mintea lui Zeus.”

– Davis, ai văzut scrisoarea înainte de a o ridica ducele?

– Nu, doamnă. Vă asigur că nu era acolo când a plecat domnul Berry. Când l-a scos Înălțimea Sa din casă i-au căzut câteva țigări. Molly a măturat imediat scara.

O angajasem pe Molly de la Savoy chiar a doua zi după ce am aflat cum a tratat-o domnul Berry.

– Vrei, te rog, să mergi în piață să vezi dacă polițistul în civil pus acolo de domnul Hargreaves a văzut pe cineva?

Davis s-a dus, dar polițistul nu văzuse nimic neobișnuit. Cel ce lăsase misiva era expert în arta de a rămâne ascuns.

Dacă n-aș fi fost martora directă a lipsei totale de interes a lui Jeremy în limbile clasice, pe el l-aș fi suspectat că a lăsat biletul. Dar am alungat acest gând imediat. Admiratorul meu și spărgătorul erau una și aceeași persoană, și era imposibil ca Jeremy să fie hoț. N-ar fi făcut

niciodată un asemenea efort. N-aș fi fost surprinsă să aud că s-a aflat de multe ori în dormitoarele celor mai bune case din Londra, dar mă îndoiam că a fost vreodată obligat să folosească fereastra ca singura posibilitate de a intra.

Drumul din Berkeley Square până în Park Lane e scurt și flancat de case impunătoare. Era o zi frumoasă, căldura se potolise în sfârșit, iar vremea prietenoasă scolese din case lumea bună. M-am întâlnit cu șapte cunoștințe înainte de a ajunge în parcul impecabil aranjat din Grosvenor Square și până în acel moment nu m-am gândit deloc că misiunea mea ar putea fi considerată nelalocul ei. Fiind însă foarte aproape de casa părinților mei, care se află în partea de nord a pieței, m-am gândit mai bine și m-am întrebat dacă vizita pe care i-o făceam neînsoțită unui gentleman nu mi-ar putea afecta și mai mult reputația știrbită deja. Mi-am luat inima în dinți și am continuat, simțind doar o ușoară tresărire de teamă când am ajuns la destinație și am bătut la ușa grea. Majordomul demn care mi-a deschis mi-a confirmat că domnul Hargreaves este acasă și m-a introdus repede în locuința splendidă, neîncercând să-mi ascundă faptul că nu era obișnuit, dar nici nu era de acord să vadă tinere doamne în pragul ușii stăpânului său. M-a condus într-un salon elegant unde nu m-am așezat, preferând să mă plimb și să mă uit la tablourile atârinate pe pereți. Eram atât de absorbită de o pictură cu Tamisa realizată de Turner, încât nici nu l-am observat pe Colin decât în clipa în care s-a oprit lângă mine.

– Ești foarte îndrăzneță, lady Ashton, murmură el, să vii aici așa, neînsoțită.

– Știu că ai dreptate, i-am răspuns râzând, dar și când vii tu la mine e același lucru.

– Acasă ești înconjurată de servitori. Aici te afli la mila mea.

– E evident că majordomului nu-i place asta și are grijă de onoarea ta, așa că sunt sigură că nu e niciun pericol.

Stătea foarte aproape, dar avea grijă să nu mă atingă.

– Nu trebuie să te temi, lady Ashton, pentru că reputația ta nu va avea de suferit.

Mi-a sărutat mâinile și s-a îndepărtat.

– Văd că ești foarte serios în treaba asta cu nesărutatul.

– Pentru că e serioasă. Ochii îi scânteiară. Ce te aduce la mine în această după-amiază?

I-am spus cât mai succint posibil despre scrisorile pe care le găsisese Beatrice.

– Ce e în ele?

– Au fost scrise când regina era la închisoare și nu par să conțină nimic important. Este o corespondență amicală cu un bărbat pe care-l cheamă Léonard. Cécile mi-a spus că era coaforul Mariei-Antoaneta și confidențtul ei. Lui i-a încredințat bijuteriile personale atunci când a devenit clar că familia regală e în pericol. El a fost cel care le-a scos din Franța și în final, după revoluție, i le-a dat fiicei ei.

– Diamantul roz se afla printre ele?

– Da.

– Probabil că de aceea avea Francis scrisorile. Într-un fel, ele însoțesc piatra.

- Sunt sigură că au și o altă importanță.
- Cécile le-a citit? E foarte posibil ca cineva care vorbește nativ franceza să observe ceva care ți-a scăpat ție.
- Nu m-am gândit la asta. O să i le dau când ajung acasă.

- Asta-i tot, Emily? mă întrebă el privindu-mă cu atenție. De ce nu-mi spui? Îți apare o cută pe frunte – și mă atinse ușor – de câte ori nu ești sinceră cu mine.

- Nu trebuie să mă acuzi încă. Nu mi-am terminat povestea.

- Văd. Ridică o sprânceană. Hai, continuă.
- Am fost implicată în câteva incidente ciudate.
- Câteva?
- Trei.

I-am povestit despre birja care m-a urmărit de la Richmond, despre scrisoarea de la admiratorul meu anonim și, în fine, despre vizita pe care mi-a făcut-o dom-nul Berry.

- A încercat să-ți facă vreun rău?
- Nu. Jeremy era cu mine.
- Aha! exclamă el, rămânând foarte tăcut.
- Colin, știi că...
- Era și Cécile cu tine?
- Era la un bal.
- Bine. Și-a dres glasul. Slavă Domnului că cel puțin îl aveai pe Bainbridge.

Atitudinea nu i s-a schimbat, dar l-am simțit tot mai tensionat.

- Colin, știi că Jeremy mi-e doar prieten.

– Bineînțeles. Era tot tensionat. I-am luat o mână într-a mea, vrând să-l liniștesc, dar a continuat destul de sobru: Îmi pare rău că treburile mele m-au împiedicat să te văd mai des în ultimul timp.

– Înțeleg.

– Și unde mai pui că acum trebuie să plec. Mă întâlnesc cu prietenul nostru Berry pe Rotten Row.

– Diseară ești liber?

– Aveam de gând să merg la balul familiei Ellesmere. Vei fi acolo?

– Nu. Nu am fost invitată. Mă tem că preocupările mele intelectuale combinate cu zvonurile astea ridicole despre Jeremy îmi influențează negativ viața socială. Nu că mi-ar păsa prea tare. Mă descurc mai ușor cu corespondența.

– Poate c-ar trebui s-o rogi pe domnișoara Seward să folosească pe altcineva drept fațadă pentru falsa ei logodnă. Bainbridge nu pățește nimic dacă e implicat într-un scandal. Scapă nevătămat. Pentru tine s-ar putea să fie mai greu.

– Și? Cu cât primesc mai puține invitații, cu atât trebuie să găsesc mai puține scuze ca să le refuz.

– Așa spui acum, dar nu cred că ai vrea să fi exclusă din societate.

– Nu cred că e vreun pericol să se întâmple așa ceva, i-am răspuns aranjându-mi pălăria și pregătindu-mă să plec. Chiar nu primesc niciun sărut de rămas-bun?

– Chiar accepți cererea mea în căsătorie?

– S-ar putea, dacă n-ar fi atât de amuzant să te tachinez spunându-ți că n-o accept.

– După câte văd, suntem într-un impas, îmi zâmbi el cât se poate de fermecător.

Și îmi ridică mâna la buze, dar nu și le atinse nici măcar de mânușă și mă conduse afară. Abia am făcut câțiva pași pe Park Lane când s-a oprit lângă mine o trăsură deschisă.

– Emily, fetița mea dragă! Ce bine-mi pare că te văd! strigă mama, într-un asemenea elan că voia să sară din trăsură să mă îmbrățișeze.

Oare ce-am făcut să merit o astfel de manifestare care nu-i stătea deloc în fire?

– Probabil că ești în drum spre mine – știam c-o să vii astăzi. Îmi pare rău că tatăl tău nu e acasă, dar s-a dus la club. Nici n-a pomenit despre acest subiect, îl știi doar. Întotdeauna face așa, nu?

– Ce subiect? am întrebat-o eu năucă.

– Oh, copilă, termină cu glumele. Am auzit totul.

– Da? am întrebat-o urcându-mă lângă ea.

Vizitiul pornise și trăsura se îndrepta spre Grosvenor Square.

– Ar trebui să fii mai grijulie când primești gentlemen în vizită seara târziu, draga mea. Pot apărea tot felul de bârfe.

– Și ce ai auzit?

– Toată Londra a auzit despre tine și despre ducele de Bainbridge. Recunosc că am fost foarte supărată din cauza comportamentului tău, până când am auzit despre seara de ieri.

– Despre seara de ieri? Nu înțelegeam nimic.

– Tu și cu Jeremy ați stabilit detaliile? Îmi imaginez că a vorbit cu tatăl tău la club.

– Mamă...

– Cred că ar trebui să te măriți plecând din casa noastră, Emily. Berkeley Square e prea mult domeniul răposatului tău soț, iar o ducesă trebuie s-o pornească la drum de la zero. Sunt atât de încântată că Jeremy n-are nicio obiecție că ai mai fost măritată! Unii bărbați, știi și tu...

– Mamă...

– Nu mă întrerupe, Emily. I-ai spus domnului Hargreaves? E un om atât de drăguț și n-aș vrea să-l dezamăgești, dar nu-ți bate capul prea mult cu asta. O să-și revină el. Își petrece atât timp în compania prințului de Wales și a prietenilor săi, încât cred că și-a dat seama că n-are rost să-ți mai facă curte. Oh, Emily, un duce! Sunt atât de fericită!

– Nu sunt logodită cu Jeremy.

– Ce vrei să spui? m-a întrebat ea aruncându-mi o privire tăioasă.

– Ți-am spus cât am putut de limpede.

– Bineînțeles că ești logodită. Nu l-ai urmărit prin Berkeley Square și nu l-ai strigat în gura mare? Oricum, e un comportament ciudat, dar cred că tinerilor îndrăgostiți ar trebui să li se îngăduie asemenea scăpări.

– De unde naiba știi asta? Nu văzusem pe nimeni în piață. Sunt sigură că polițistul trimis de inspectorul Manning nu a lansat așa o bârfă.

– Toată lumea vorbește.

– Asta nu-i o dovadă că suntem logodiți, mamă.

– Atunci, dacă nu ești logodită cu el, remediază cât mai repede această situație. Și de ce le-ai trimis pe

domnișoara Seward și pe doamna du Lac de acasă în mijlocul nopții?

– Nu era mijlocul nopții și nu am trimis pe nimeni de acasă. Jeremy a cinat cu noi. Cécile și Margaret s-au dus la un bal, iar eu am rămas acasă.

– Nici nu-i de mirare că domnul Hargreaves a terminat-o cu tine. Cine să vrea o soție cu atât de puțină decență?

– Domnul Hargreaves n-a terminat-o cu mine și nu pot să cred că ești supărată din cauza asta. N-ar trebui să-ți îndrepti supărarea asupra celui care răspândește bârfa?

– Dar nu ți-a vrut nimeni răul, Emily. Lumea își închipuie că fiica unui conte ar trebui să acționeze întotdeauna onorabil și, din cauza comportamentului tău total lipsit de discreție, acum trebuie să te măriți cu ducele de Bainbridge.

Era un pic cam multă satisfacție în vocea ei.

– Colin m-a vizitat de nenumărate ori în împrejurări asemănătoare și n-a clipit nimeni. Sunt văduvă și nu trebuie să fiu păzită ca o fată nemăritată. Nu mi-a răspuns. Tu ai orchestrat asta, mamă?

– Cum mă poți acuza de așa ceva?

– Nu e deloc greu. N-ai făcut niciun secret din dorința de a mă vedea din nou măritată.

– Nu-i voi permite propriei mele fiice să-mi vorbească astfel.

– Atunci, nu mai am nimic de adăugat. Am bătut în ușa trăsurii pentru a-i atrage atenția vizitiului să oprească și am coborât, trântind ușa după mine. Nu-mi place

deloc să fiu manipulată fără rușine. Mamă, asemenea tactici nu reușesc niciodată.

– Dacă încă nu ești logodită cu ducele de Bainbridge, atunci ar trebui să găsești o modalitate de a fi cât mai curând posibil. Nu vreau ca fiica mea să ajungă subiect de bârfă.

Spre mâhnirea mea, lacrimile mi-au umplut ochii, dar m-am întors înainte de a mi le vedea. Dintr-odată, ziua mi s-a părut cumplit de caldă.

– Lady Ashton! Copilă dragă! Nu te simți bine?

Am recunoscut de îndată vocea și m-am îngrozit că vreuna dintre cunoștințele mele m-ar putea vedea în această stare. Din nefericire, nu-mi permiteam luxul de a ignora întrebările lui lady Elinor, pentru că, date fiind rangul meu, dar și prietenia dintre familiile noastre, lipsa de atenție față de ea ar fi fost socotită o gravă insultă. M-am oprit și mi-am dat capul pe spate, încercând să-mi opresc lacrimile. Ochii însă nu voiau deloc să mă asculte.

Lady Elinor m-a ajuns și m-a prins de braț.

– Iartă-mă că te acostez așa, dar am auzit fără să vreau discuția cu mama ta. Vrei să ne plimbăm puțin?

Negăsind pe moment nicio scuză acceptabilă, am consimțit; am pornit pe Upper Grosvenor și am traversat Park Lane. În tot acest timp, lady Elinor n-a scos un cuvânt. Abia când am intrat în Hyde Park pe poarta Grosvenor a rupt tăcerea.

– E greu să te cerți cu propria mamă.

– Mă tem că mama și cu mine avem idei total diferite despre ceea ce înseamnă o viață împlinită. Ea nu vrea decât un soț de rang înalt.

– Iar tu preferi preocupările intelectuale?

– Da.

– N-ar trebui să fie incompatibile.

– Nu, bineînțeles că nu. Dar indiferent cât de înțelegător e soțul, femeia își pierde cea mai mare parte din libertate când acceptă să se căsătorească.

– Teoretic, da, dar un soț bun îi poate lărgi perspectiva asupra lumii. Eu nu am părăsit niciodată Anglia înainte de căsătorie. De fapt, mama mă aducea foarte rar la Londra. Din câte știam pe atunci, lumea se întindea cam până în Sevenoaks și Kent.

– Se pare că v-ați ales foarte bine soțul. Dar eu, în clipa de față, vreau să fac o mulțime de lucruri de una singură. Să am satisfacția lucrurilor pe care le-am descoperit eu însămi.

Ne apropiam repede de capătul sudic al parcului și ne-am așezat pe o bancă, lângă o fântână decorată cu medalioanele în piatră ale lui Shakespeare, Chaucer și Milton.

– Un sentiment cu care mama ta n-ar fi de acord, zise ea clătinând din cap. Păcat. Nu suport să văd că unei tinere încearcă să-i fie înăbușit spiritul.

– Niciun pericol, i-am răspuns, strângându-mi umbreluța și ridicându-mi capul pentru a mă bucura de căldura soarelui pe față.

Mă gândeam la comentariul lui lady Elinor. Oare ea nu a înăbușit spiritul propriei fiice forțând-o să se

logodească cu domnul Berry? Probabil că tovarășa mea mi-a citit gândurile.

– Situația lui Isabelle e total diferită. Detest bârfa, așa că nu intru în detalii, dar e destul să-ți spun că ei îi este mult mai bine fără lordul Pembroke. Îmi pare rău să văd că a rămas cu inima frântă, dar a început să-și revină. În fond, are și domnul Berry șarmul lui. Dar sunt sigură că nu e nevoie să-ți spun eu asta. Întotdeauna a avut o părere foarte bună despre tine, mi-a spus ea pe un ton ușor interogativ.

– La fel cum are despre toate doamnele pe care le-a întâlnit. N-a existat niciodată vreo înțelegere între noi. Ridurile fine din jurul gurii lui lady Elinor dispăreau pe măsură ce se relaxa.

– Isabelle și cu mine suntem apropiate ca două bune prietene încă de când era mică. Dacă m-aș fi îndoit că mariajul cu domnul Berry îi va aduce multă fericire, n-aș fi fost niciodată de acord cu acesta. Acum, în situația ta, căsătoria cu ducele de Bainbridge...

– Îmi va aduce puțină bucurie, i-am răspuns deschizându-mi cu zgomot umbreluța.

– Ai avut deja o căsătorie strălucită. Ai și rang, și avere. E normal, așadar, ca mama ta să fie îngrijorată când vede că ceea ce faci devine subiect de bârfă. Dacă ai fi fost o văduvă mai în vârstă, legăturile tale romantice ar fi fost mult mai puțin interesante.

– Societatea are niște standarde atât de lipsite de conținut! Uneori mă gândesc c-ar trebui să stau tot anul în Grecia.

– Domnul Routledge m-a dus acolo de câteva ori. Ai fost la Delphi?

– Sunt puține priveliști pe pământ mai frumoase decât aceea. Stâncile sunt spectaculoase, iar livezile de măslini care se întind până la golful Itea te fascinează.

– Frunzele par să licărească în soare. Te întorci curând în Grecia?

– Am băut din izvorul Castalia, ca să fiu sigură că da.

– A, da. Mulți poeți au fost inspirați de apele sale.

– Nici nu aveam idee că știți atâtea lucruri despre Grecia, i-am spus.

– Știu și eu ceea ce poate afla oricine din ghidul Baedeker.

– Și ce ați mai vizitat?

– Bineînțeles că toate locurile care se vizitează în Europa, apoi Egiptul și India.

– Și ce v-a plăcut cel mai mult?

– Sankt Petersburgul vara, când nu apune niciodată soarele. Se ridică de pe bancă. După cum văd, lady Ashton, am reușit să te înveselesc.

– Așa e. Vă sunt recunoscătoare.

– Și eu îți datorez mulțumiri. Trebuie să-ți mărturisesc că mă întrebam dacă e... ceva... între dumneata... între dumneata și domnul Berry.

– Vă asigur, lady Elinor, că nu trebuie să aveți niciun motiv de îngrijorare în această privință.

– Te rog să nu-ți faci o părere proastă despre mine fiindcă am menționat acest lucru.

– Bineînțeles că nu.

– Aș vrea să știi că ai în mine un sprijin de nădejde. Îmi dau seama că suferi din cauza bârfelor și o să fac tot

ce pot ca să mă opun acestor zvonuri înveninate. N-o să lipsești de pe niciuna dintre listele mele de invitați.

Deși lady Elinor a reușit să-mi redea buna dispoziție, trebuie să admit că această ultimă ceartă cu mama m-a tulburat profund. Pentru a-mi abate atenția, în loc să mă întorc acasă, m-am îndreptat spre biblioteca de la British Museum, sperând să mă documentez în privința scrisorilor confidentului Mariei-Antoaneta, Léonard. Când le-am cerut ajutorul celor de la ghișeu, mi-am amintit fără să vreau de prima vizită pe care am făcut-o la muzeu după moartea soțului meu. Cu acea ocazie, personalul mi-a răspuns imediat, datorită generoaselor donații pe care le făcuse Philip colecției greco-romane. Acum însă îmi creasem propria reputație, nu doar prin donațiile mele, ci și în urma eforturilor făcute pentru a-i încuraja și pe alții să returneze piesele importante instituțiilor de știință.

– Suntem încântați să vă vedem, lady Ashton, îmi spuse un funcționar scund, cu fața rumenă, care îmi acordă imediat toată atenția. Doriți să vorbiți cu cineva anume? I-am spus pe scurt despre scrisorile de care eram interesată. Obrajii roșcovani i se înroșiră și mai tare. Atunci sunt cât se poate de încântat să vă ofer serviciile mele. Manuscrisele din secolul al XVIII-lea sunt specialitatea mea.

– Știți ceva despre scrisorile lui Léonard?

– Doar că există. Dacă-mi amintesc... Ieși din spatele ghișeului și-mi făcu semn să-l urmez. Am citit recent despre cineva care le caută.

M-a condus printr-un labirint de birouri pline cu materiale documentare. În jurul lor se aflau o mulțime de gentlemen, dar niciunul nu s-a uitat la noi când am trecut. Ghidul meu s-a oprit la o masă din celălalt capăt al sălii de lectură și a început să caute într-o grămadă dezordonată de cărți.

– Acesta e biroul dumneavoastră, domnule?...

– Așa e. Scuzați-mă. Adam Wainwright. Acesta e biroul meu. Din păcate, sunt cam dezordonat. Aha! A deschis un carnet gros și a găsit imediat pagina pe care o căuta. Da... da...

Am încercat să citesc peste umărul lui, dar nu am reușit decât să-mi încordez gâtul.

– Ce scrie? l-am întrebat.

– Scrisorile lui Léonard nu au fost localizate. Mă tem că nu vă pot fi de ajutor.

– Acestea sunt însemnările dumneavoastră? l-am întrebat, arătând spre carnet.

– Da. Lucrez la o carte despre căderea Casei de Bourbon.

– Și credeți că Maria-Antoaneta își merită reputația?

– A fost naivă, fără îndoială, și probabil că nu a depășit media ca inteligență, dar n-a fost crudă. Și-a adorat copiii și, în cele din urmă, a fost o femeie foarte pioasă.

– Îmi imaginez că amenințarea ghilotinei ne-ar face pe toți foarte pioși.

– Așa e, doamnă, zâmbi domnul Wainwright. Confesorul reginei, părintele Garrard, a păstrat scrisorile pe care le-a primit ea de la Léonard. Dacă n-ar fi fost el,

temnicerii le-ar fi distrus cu siguranță după execuție. Și-a tamponat fruntea cu o batistă nu tocmai curată. Sunt sigur că Léonard le-a păstrat pe cele pe care i le-a trimis ea, dar n-am reușit să aflăm ce s-a întâmplat cu ele după moartea lui.

Mi-ar fi plăcut să-i spun că scrisorile se aflau în clipa de față chiar în biblioteca mea, dar m-am temut că, recunoscând acest lucru, s-ar putea să-mi pun casa în pericol. M-am hotărât să-i permit să le citească după ce voi dezlega misterul.

– Ați încercat să găsiți scrisorile lui Léonard? l-am întrebat.

– Nu prea, mi-a răspuns. Când astfel de lucruri dispar în colecții particulare, adesea sunt definitiv pierdute pentru oamenii de știință. Dacă se știe cine le are, există măcar speranța ca proprietarul să permită studierea lor. Dar, adesea, ne e imposibil să aflăm la cine sunt.

– Tocmai din acest motiv am încercat să-i conving pe colecționari să le doneze pe cele importante muzeelor.

– Da, am aflat despre eforturile dumneavoastră, spuse el făcând o față lungă. Din păcate, este foarte greu să-i convingem să se despartă de comorile lor.

– Știu prea bine. Mă întreb dacă nu s-ar putea cel puțin să-i cuprindem într-un catalog pe cei care și le-au îngărmădit acasă.

– O perspectivă fără prea mulți sorți de izbândă. Aveți idee cât timp ne-ar lua să facem acest lucru pe un singur domeniu aristocratic?

M-am gândit la colecția soțului meu de la Ashton Hall, magnificul domeniu al viconților de Ashton, din

Derbyshire. De fapt, el catalogase lucrurile, dar știam că așa ceva era destul de neobișnuit.

– Iar în afară de piesele care sunt etalate prin case, continuă el, mai există comori neștiute, documente istorice, mai ales, puse la păstrare în poduri. Catalogarea lor e aproape imposibilă.

– Fără îndoială că aveți dreptate.

– Dacă doriți, vă pot împrumuta exemplarul meu din memoriile lui Léonard. Nu știu dacă vă ajută prea mult.

Mi-a dat cartea. I-am mulțumit și am plecat, cu o mulțime de gânduri care nu-mi dădeau pace. Aveam idee cam de unde să-mi încep căutarea, dar mă întrebam dacă scrisorile mi-ar putea oferi cu adevărat un indiciu asupra crimelor de la Richmond. Mă gândeam la Jane în închisoare, dar și la domnul Francis, și m-am simțit destul de vinovată că mă concentram atât de mult pe ideea catalogării comorilor din conacele de țară din Anglia.

Deocamdată, catalogarea va trebui să mai aștepte. Mi-am amintit de lista pe care o găsisem în camera domnului Berry. Știa unde se află scrisorile Mariei-An-toaneta, un lucru despre care, după spusele domnului Wainwright, nu avea cunoștință prea multă lume. Iar curajosului nostru hoț nu i-a fost, cu siguranță, greu să afle la cine erau obiectele care-i aparținuseră reginei Franței. Dacă ei au aflat, nu-mi era nici mie imposibil. Voi face ceea ce ar face orice doamnă care ar încerca să contacteze un gentleman pe care nu-l cunoaște. M-am dus direct la redacția ziarului *Times* și am lăsat un anunț. Mâine, la Mica publicitate, între rugăminți ca *doamna în rochie roz de lângă statuia lui Abile* sau *domnul care mi-a dat cu*

atâta amabilitate un trandafir la cutare bal să-și decline identitatea, va fi publicat și al meu:

Domnului care mi-a trimis cele două obiecte de culoare roz: mă găsiți în fața pietrei de la Rosetta, joi, la ora două.

Mulțumită de mine însămi, m-am întors în Berkeley Square. Nici nu-mi dădusem seama cât eram de obosită până când nu m-am lăsat în cel mai confortabil fotoliu din bibliotecă, unde m-a găsit Cécile după trei sferturi de oră și m-a trezit.

– Tocmai a sosit Beatrice. Încă amețită, m-am ridicat în picioare, iar Cécile m-a luat de braț. Sunt îngrijorată din cauza ei, Kallista. E teribil de necăjită.

Lizzie era în hol, lângă salon, și ne-a deschis ușa.

– Să aduc ceai pentru doamna Francis, conia?

– Da, te rog, i-am răspuns gândindu-mă că e ciudat că Lizzie cunoaște identitatea vizitatoarei mele. Precis că n-a trimis-o Davis să piardă vremea în fața ușii.

Oricum, am uitat cu totul de asta când am văzut fața brăzdată de lacrimi a lui Beatrice.

– Poliția are dovezi că Jane Stilleman a dus otrava în camera lui David Francis, mă anunță ea trăgând cu atâta forță de batista tivită cu negru, încât am crezut c-o va rupe.

– Așază-te, scumpă prietenă, i-am spus și am condus-o spre un scaun.

– E foarte greu de suportat, suspină ea. O s-o spânzura, știi doar.

– Și ce dovadă au?

– O servitoare a schimbat așternuturile cu o zi înainte de moartea lui David. În timp ce era în cameră, a intrat Jane cu o sticlă cu loțiune de ras. Fata și-a amintit asta, pentru că valetul...

– Stilleman?

– Da. Și el era în cameră și i-a spus lui Jane că loțiunea nu e bună. David folosea numai de la Penhaligon, iar aceea era de la Floris. A insistat că i-a fost trimisă domnului Francis și și-a convins soțul s-o pună la un loc cu celelalte articole de toaletă.

– Și servitoarea asta are vreun motiv pentru a dori ca Jane să fie găsită vinovată? o întreabă Cécile.

– Nu, sigur că nu. Ți-am spus că Jane e o fată tare dulce.

– Știu că ești dezolată, am replicat. Dar trebuie să primim faptele fără părtinire. Jane avea o aventură. Poate că există și alte persoane, în afară de soțul ei, pe care le-a deranjat acest lucru. Măine vin eu la Richmond, să văd ce mai pot descoperi.

– Nu știu ce m-aș face fără tine.

Se deschise ușa și apăru Davis.

– Doamna Brandon dorește să vă vadă, doamnă.

A intrat Ivy, care părea chiar mai trasă la față și mai obosită decât cum era când o văzusem ultima oară. Când dădu însă cu ochii de Beatrice, se strădui să zâmbească, părând încântată de cunoștință. Beatrice și-a revenit și ea cu o iuțeală remarcabilă. Au discutat degajat, trecând în revistă câteva subiecte banale preferate de societate, nefiind niciuna prea atentă la ceea ce spuneau cealaltă. Parc-ar fi fost un schimb de cuvinte perfect orchestrat.

Era chiar de speriat să vezi cu câtă ușurință intrase Ivy în rolul de doamnă de societate, ascunzându-și emoțiile, preocupată doar de a face față cu cât mai multă politețe. Iar pe Beatrice, deși n-o cunoșteam atât de bine ca pe Ivy, era extraordinar s-o urmărești cum își îngroapă emoțiile care, cu doar câteva clipe înainte, o copleșiseră complet. Am încercat să prind privirea lui Cécile, dar era ocupată să-l scoată pe Brutus dintr-o bătălie cu draperia de pluș. Am observat cu regret că, după câte se părea, draperia pierduse lupta.

– Emily și Cécile, nu vreau să vă mai rețin nici pe voi, nici pe încântătoarea voastră prietenă, spuse Beatrice. Scuzați-mă c-am năvălit așa și vă rog să primiți mulțumirile mele pentru ajutor.

Și-a luat rămas-bun chiar când intra Lizzie cu tava de ceai.

– Ivy, te simți bine? întrebă Cécile.

– Minunat, mulțumesc, *madame* du Lac, răspunse ea uitându-se la fata care turna ceaiul. Ce cești frumoase, Emily. Le-ai avut întotdeauna?

– Nu știam că te pricepi la porțelanuri.

Brutus, deloc încântat că fusese tras de lângă draperii, și-a concentrat atenția asupra fustelor lui Lizzie. Am ridicat cățelul, i l-am pus în poală lui Cécile și am scăpat de servitoare.

– Hai, spune. Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic, răspunse Ivy, încruntându-și fruntea frumoasă.

– Nu e niciun servitor aici. Poți să spui ce vrei.

– E atât de evident? întrebă ea plecându-și capul.

– *Oui*, îi răspunse Cécile. Și cred că vei vorbi mai deschis, dacă te las cu Kallista.

– Oh, doamnă, nu vreau să renunțați la ceai.

– Nu-ți bate capul cu mine. Nu-mi place ceaiul și beau doar când mă obligă Kallista. Își luă câinii – Cezar, care nu era atât de lipsit de maniere ca Brutus, stătea liniștit sub scaunul stăpânei sale – și ieși din cameră, bătând-o în trecere pe umăr pe Ivy, în semn de încurajare.

– Am avut o zi destul de dură, spuse Ivy. Am aranjat împreună cu mama lui Robert tablourile din galerie cu portrete ale familiei.

Soacra lui Ivy avea mereu tendința de a se amesteca în treburile altora, dar Ivy, care avea o capacitate extraordinară de a relaționa, și-a dat seama imediat cum s-o facă pe fosta stăpână a casei să se simtă utilă, chiar necesară, fără a se plia la toate dorințele acesteia.

– Precis ai făcut-o să creadă că ideile tale sunt ale ei, astfel că tablourile au fost puse exact unde ți-a plăcut ție.

– Nu-i chiar așa. Dar nu mai suportam să stau nicio clipă înconjurată de strămoșii înfricoșători ai lui Robert, care mă priveau cu toții de parcă ar fi vrut să mă judece, și l-am pus pe lacheu să scoată tabloul unei femei cu cei treisprezece copii hidoși ai ei cu tot. Doamna Brandon s-a simțit destul de ofensată.

– Îmi imaginez. Și de ce această animozitate subită?

Aveam eu bănuielile mele, dar nu i le-am spus, ci mi-am cuprins prietena cu brațul și i-am pus capul pe umărul meu.

– Tu vorbești vreodată cu mama lui Philip?

– Nu prea des. Trece uneori pe la mine, dacă e în oraș.

– Cred că ai vedea-o mai des dacă ai fi avut un copil cu Philip.

– Mama lui Robert a început să facă aluzii la un moștenitor?

– N-ar aborda niciodată un subiect atât de delicat.

– Dar aplică o presiune subtilă, nu?

– Nu doar ea. Ne-am căsătorit de aproape un an și toată lumea pe care o cunosc se interesează destul de transparent de sănătatea mea.

– Asta e doar din politețe, Ivy.

– Nu cred. Își umplu ceașca și o bău apoi repede. Se uită la mine. Să vadă dacă sunt obosită. Sau îmbujorată. E intolerabil.

– Scumpa mea! Ce spune Robert despre asta?

– Tatonează mereu și mă întreabă o dată la câteva săptămâni dacă n-am vreo noutate.

– Păi, eu cred...

– Când știe foarte bine că... că... el ar trebui să... fiind plecat atât de des...

Își turnă încă o ceașcă de ceai, dar de această dată n-a băut-o, ci tot amesteca în ea cu o linguriță de argint.

– Te neglijează?

– Nu, sigur că nu. Dar politica îi mănâncă foarte mult timp și aproape în fiecare seară, după ce venim acasă, se duce la club.

– Și, când se întoarce, nu vrea să te trezească.

– Nu vine aproape niciodată la mine, spuse ea abia șoptit.

Mi s-a frânt inima pentru ea. Cea mai evidentă explicație pentru comportamentul soțului ei ar fi fost o

amantă, deși mi-era greu să cred că ar înșela-o atât de curând după căsătorie.

– Și altfel, totul e bine între voi?

– Doar îl știi pe Robert. E un gentleman desăvârșit. Atent, amabil, generos.

– Dar nu e destul de atent.

– Cum era la tine cu Philip? întrebă Ivy, înroșindu-se până în albul ochilor.

– Oh, Ivy, nu se poate face comparație. Noi am fost prea puțin împreună după voiajul de nuntă.

– Poate că exagerez eu, spuse ea. Când o să aibă nevoie de mângâiere, mă va găsi. Trebuie să învăț să fiu mai răbdătoare.

Am oprit-o din amestecatul ceaiului.

– Ivy, mariajul e un parteneriat. Nevoia ta de mângâiere este la fel de importantă ca a lui și este evident că tu ai nevoie de mai multă decât îți oferă el. Nu poți să vorbești cu el? Să-i spui ce simți?

– Nu vreau să fiu un motiv de îngrijorare pentru el.

– Bărbatul care te iubește nu vrea să te știe atât de nefericită. M-am întrebat dacă Robert chiar o iubește și am continuat repede. De ce nu-i spui că vrei să-l vezi după ce ajunge acasă?

– N-aș putea face așa ceva!

– Și de ce nu?

– Ar fi ca și cum... Hai, Emily, n-aș putea spune asta.

– Mare păcat.

– Nu toată lumea are un comportament atât de neconvențional ca tine.

– Ivy! Îmi faci morală?

– Nu, nu, bineînțeles că nu, izbucni ea în plâns. Dar viața ta, Emily, nu mai este ca a mea. Tu ești fericită de una singură. Eu nu. Nu vreau decât să fiu o soție bună și să-l fac fericit pe Robert.

– Dar nu-i nimic rău în asta.

Am îmbrățișat-o.

– Știu că tu nu gândești așa.

Avea dreptate și mă simțeam îngrozitor. Fuseserăm nedespărțite de când eram copile, am învățat să brodăm una lângă cealaltă, ne-am ales împreună primele rochii de bal, am făcut schimb de romane senzaționale. Am fost prezentate la Curte în aceeași zi. Dar, de când s-a căsătorit, iar eu mi-am dat seama că am aspirații intelectuale, viețile noastre au apucat-o pe drumuri diferite.

– Dacă n-am urmat aceeași cale ca tine, nu înseamnă că îți condamn alegerea.

– Dar crezi că tu ai ales mai bine.

– Mai bine pentru mine, nu și pentru tine. Între noi s-a lăsat tăcerea. Știi că-ți respect deciziile. Doar că nu vreau să te devoreze societatea și să scoată din tine încă o matroană perfectă.

– Nu e niciun pericol.

– Ba este, dacă singurul tău scop în viață este să-i faci pe plac lui Robert. Când mi-ai adus ultima oară o carte de citit?

– Lui Robert nu prea-i plac romanele populare, spuse ea fără a mă privi.

Mi s-a părut ofensator să-și schimbe preferințele lecturii după toanele soțului ei, dar m-am hotărât ca, măcar o dată, să nu spun ceea ce gândesc.

– N-ai destulă încredere în Robert. Bea porto cu tine, nu?

– Da, când cinăm singuri.

– Și de când asta? De când ai început să bei porto: de cinci, de șase luni? I-ai dat destul timp să se acomodeze cu gândirea modernă. E momentul să introduci și literatura în meniu.

Cuvintele mele aduseră o umbră de zâmbet pe fața lui Ivy.

– Cu greu aş putea numi literatură romanele pe care le citim noi.

L-a plecare, i-am dat lui Ivy o carte, *Muntele regal* de Mary Elizabeth Braddon. De ani de zile, doamna Braddon era una dintre plăcerile noastre vinovate. Îmi luasem cu mine, în voiaj de nuntă, o altă carte scrisă de ea, *Secretul lui lady Audley*, și n-aveam nicio îndoială că în acea versiune a poveștii lui Tristan și a Isoldei prietena mea va găsi mângâierea necesară pentru nefericirile sale casnice. În final, va avea totuși nevoie și de altceva decât de o simplă diversiune. Eram hotărâtă să găsesc o modalitate de a o convinge cu blândețe să-și asume un rol mai activ în relația cu soțul ei. Lucru care putea fi mai dificil decât descoperirea identității admiratorului meu misterios.

Am plecat la Richmond a doua zi dimineață, cât am putut de devreme, nerăbdătoare să văd ce gândesc semenii lui Jane Stilleman despre ea. Reacția n-a fost relevantă. Deși nimeni nu și-a exprimat animozitatea, nici nu părea să aibă prietene în rândul personalului. Beatrice mă aștepta în salon, plimbându-se nervoasă, abia așteptând veștile.

– Precis am trecut ceva cu vederea, spuse ea.

– Cred că ne-ar fi mai ușor să dovedim vina altcuiva, decât nevinovăția lui Jane. Sunt foarte curioasă în privința tabacherei care ți-a fost furată. Ai idee de unde o avea soțul tău?

– Era un dar de la una dintre servitoarele lui Sinclair. Sunt vecinii noștri cei mai apropiați.

– E un pic cam ciudat, nu? O servitoare care să-i facă un dar unui gentleman.

– Nu și pentru David. El era generozitatea întruchipată și a avut întotdeauna grijă de cei mai nevoiași. Așa că nu era ceva neobișnuit ca oamenii pe care-i ajuta să-și arate într-un fel mulțumirea, chiar și oferindu-i un lucru modest.

O cutie de argint care să-i fi aparținut Mariei-Antoaneta cu greu putea fi numită ceva „modest“.

– Știi numele servitoarei?

– Dunston, cred. Jeanne Dunston. Nu știu însă ce a făcut David pentru ea.

Am pornit imediat spre familia Sinclair. Casa lui Beatrice se afla pe un mic teren din spatele magnificului parc al vecinilor ei și mi-am zis că o scurtă plimbare era cât se poate de binevenită pentru a-mi aduna gândurile înainte de a apărea neanunțată la ușa lor. Mă consolam totuși, știind că poziția mea socială îmi permite să scap cu fața curată din așa ceva.

Doamna Sinclair m-a primit fără a-mi da nicio clipă senzația că ar considera vizita mea deplasată. A fost delicată și elegantă, m-a tratat cu ceai și prăjituri și mi-a răspuns bucuroasă la întrebările despre servitoarea sa.

– Jeanne era o comoară, o adevărată comoară. Tatăl ei lucra la grajduri când soțul meu era copil, iar bunica ei a lucrat tot în familie.

– Și Jeanne nu mai e la dumneavoastră?

– Nu. A murit acum câteva luni. Era destul de bătrână.

– Am înțeles că i-a dat o tabacheră vecinului dumneavoastră, lui David Francis. Știți ceva despre asta?

– Da. A ajutat-o în niște probleme de familie. Nu cunosc detaliile, dar îmi imaginez că are legătură cu fiul ei, care s-a dovedit a fi foarte rău. Lui ar fi trebuit să-i dea tabachera – era în familia lor de foarte multă vreme. Dar el a dispărut acum mulți ani.

– Și ea nu știa unde este?

– Soțul meu a încercat să-l găsească atunci când s-a îmbolnăvit Jeanne, dar fără succes. A publicat anunțuri prin ziare, dar Joseph n-a venit la înmormântare.

– Îl cheamă Joseph?

– Așa-i spunea mama lui, dar se pare că și-a luat alt nume după ce a plecat de acasă.

– Îmi pare rău că nu s-a împăcat cu mama lui, i-am spus eu automat, nu din inimă. Fără să am dovezi asupra vinovăției lui Joseph, nu voiam să-l judec. Aveți idee cum a ajuns tabachera în posesia familiei Dunston?

– Nici cea mai mică. Bunica lui Jeanne a fugit din Franța în timpul revoluției. Cred că a luat-o ea înainte de a pleca.

– Poate că era un dar de la stăpâna ei.

– Puțin probabil. Cine să-i fi dat unei servitoare ceva atât de valoros? Îmi închipui că a fost unul dintre

numeroasele obiecte furate de la Versailles. Vă rog să nu credeți c-aș sugera că l-a furat ea.

– Bineînțeles că nu.

– Și acum, cutia a fost furată de la biata doamnă Francis. Cred că e distrusă.

– O cunoașteți bine?

– N-aș putea spune asta. Cei din familia Francis sunt vecini buni, dar nu-i prea interesează relațiile sociale.

După ce ne-am băut ceaiul, doamna Sinclair a fost foarte amabilă și mi-a dat voie să le pun întrebări servitorilor. Niciunul nu știa unde ar putea fi găsit Joseph Dunston și doar o servitoare a recunoscut că știa despre tabacheră. Fata intrase în camera lui Jeanne când aceasta se uita la cutie.

– A închis-o repede în clipa în care m-a văzut și m-a certat destul de tare că am intrat fără să bat.

Tabachera devenea tot mai interesantă cu fiecare moment. Mă tot întrebam ce ar fi putut ascunde Jeanne Dunston înăuntru când, la ieșirea din casă, am văzut o sculptură uimitoare în hol: era grecească, din perioada arhaică. Am privit-o cu atenție, încercând să-i memorez detaliile, și m-am întrebat dacă soții Sinclair ar putea fi convinși că statuia ar trebui să se afle la muzeu.

Când m-am întors acasă, am văzut în vestibul pălăria și bastonul lui Colin. Încântată la gândul că mă așteaptă, am pornit spre bibliotecă, dar m-a oprit Davis.

– Domnul Hargreaves și doamna du Lac sunt în salonul albastru, doamnă. Domnul Hargreaves mi-a spus categoric că nu vrea să fie deranjați, deși sunt sigur că nu

v-ar include și pe dumneavoastră pe lista eventualilor incomozi. Cât timp ați fost plecată, au sosit patru lăzi de șampanie de la Berry Bros. & Rudd.

– Le-a comandat *madame* du Lac?

– Se pare că nu. Comisionarul a spus că au fost trimise în dar, dar nu știa de cine. Poate de domnul Hargreaves?

– Întotdeauna am crezut că el preferă porto. Tu nu, Davis?

– Dacă-mi permiteți, lady Ashton, eu cred că domnului Hargreaves i-a plăcut întotdeauna foarte mult whisky-ul vicontelui.

– Nu mi-am dat seama, Davis. Mulțumesc.

Majordomul meu părea foarte încântat de el însuși.

Când am ajuns în salon, am deschis încet ușa. Colin și Cécile stăteau unul lângă altul la o masă de joc, cu o mulțime de hârtii în față. Colin a tresărit când a auzit scârțâitul ușii, dar s-a relaxat când m-a văzut și și-a continuat discuția.

– Vă rămân dator, *madame* du Lac, a spus el, nedându-mi nicio atenție.

Cécile ridică din umeri.

– Nu prea mă interesează prințul de Wales și reputația sa, dar admir loialitatea pe care o aveți față de țara dumneavoastră. Mă ofer să-l ajut pentru acest lucru.

– Vă mulțumesc pentru compliment și bănuiesc că și dumneavoastră sunteți la fel de preocupată de bunăstarea Franței, precum sunt și eu de cea a Imperiului Britanic.

– Îmi dați voie să vă întreb ce complotați voi acolo?

M-am așezat la masă, în fața lui Colin.

– Domnul Hargreaves mă roagă să mă întorc la Paris.

– La Paris? Oh, Cécile...

– Fără discuție. Doar nu crezi că pot rezista voinței unui bărbat atât de chipeș!

Colin zâmbi.

– Se prefigurează un scandal politic care amenință ambele țări. Am nevoie de ajutorul doamnei du Lac în legătură cu un anumit gentleman de la Paris.

– Ce fel de ajutor? l-am întrebat ridicându-mi o sprânceană.

– Orice e nevoie, îmi răspunse Cécile.

– Are vreo legătură cu Charles Berry?

– Da, îmi spuse Colin. Se pare că poveștile cum că va redobândi coroana nu sunt doar rodul imaginației sale. Se pune la cale răsturnarea celei de-a Treia Republici și reinstaurarea monarhiei în Franța.

– Și cum amenință acest lucru Anglia?

– Suntem mai în siguranță dacă vecina noastră are un guvern stabil.

– Dar cum este implicat prințul de Wales?

– S-a împrietenit foarte tare cu Berry.

– Ca doi regi, nu?

– Așa ar vrea Berry. Dar dacă această lovitură de stat eșuează, și sunt sigur că așa va fi – o privi pe Cécile și continuă – prințul nostru nu va avea nimic de câștigat dacă apare ca susținător al încercării de răsturnare a unui guvern străin.

– Și nu poți să-i spui pur și simplu să termine cu Berry?

– Oricât ar părea de fantastic acest gând, Emily, nu ești tu cea mai încăpățânată persoană din imperiu. Alteța Sa regală preferă să nu i se dea sfaturi cu privire la prieteni.

În clipa aceea am simțit un real respect pentru viitorul rege al Angliei.

– Poate că l-am judecat prea aspru pe prinț. O să-mi revizuiesc atitudinea.

– Eu nu mi-aș bate capul, Kallista, spuse Cécile.

Colin începu să adune hârtiile de pe masă.

– V-am dat toate informațiile de care aveți nevoie? o întrebă pe prietena mea.

– *Oui*. Sunt nerăbdătoare să-l cunosc pe *monsieur* Garnier. Cu siguranță că e un om foarte abil.

– Garnier?

– Se pare că el e puterea din spatele tronului, răspunse Cécile. Mi se pare foarte interesant să-l cunosc pe omul care se crede egalul lui Richelieu.

Mă așteptam să se scuze și să mă lase singură cu Colin, dar a preferat să-l provoace la o partidă de șah. Îi priveam și simțeam o tensiune neplăcută în aer. M-am întrebat ce pericole era gata să înfrunte prietena mea pentru binele unei coroane străine. Neliniștită, mi-am concentrat atenția asupra *Odiseei*. Prietenii mei nu au mai vorbit până la sfârșitul partidei.

– Șah-mat, spuse Colin, luând regele lui Cécile cu reghina lui.

– *Magnifique!* Aș fi fost foarte dezamăgită dacă m-ați fi lăsat să câștig.

– Nici nu m-aș gândi să vă insult astfel. Îi sărută mâna, apoi traversă camera și mă ridică de pe scaun; mă aflam la doar câțiva centimetri de el. Cât despre tine, draga mea, spuse el abia auzit, sunt încântat că-ți petreci mai mult timp cu Homer decât cu *Antologia greacă*. Și

sunt mai încrezător că-mi vei accepta propunerea. N-o să afli identitatea admiratorului tău în *Odissea*. În cât timp îți poți face trusoul? Aș fi încântat să te duc la carnavalul de la Viena.

– Și eu aș fi încântată să merg. Vienezii au înălțat valsul pe culmile gloriei. Crezi c-o să câștigi pariul? Avansează tot mai mult cu identificarea misteriosului nostru prieten.

– Hm, făcu el, apropiindu-și degetele de buzele mele, fără să le atingă însă. Vom vedea.

Apoi îmi strânse ușor mâna, îi spuse la revedere lui Cécile și plecă.

– Nu sunt deloc încântată că te las singură, îmi spuse ea.

– Nicio grijă, i-am răspuns, deși simțeam o strângere de inimă la gândul plecării ei; mă obișnuisem cu compania ei constantă și aveau să-mi lipsească până și Cezar, și Brutus.

– Vii cu mine?

– Nu, i-am promis lui Beatrice c-o ajut.

– Chiar îmi fac griji, Kallista, cu tine aici și cu un bărbat care-ți acordă atâta atenție.

– Inspectorul Manning a pus atâția polițiști să-mi păzească locuința, încât mă tem mai mult pentru intimitatea decât pentru siguranța mea. M-am uitat peste hârtiile lăsate de Colin pe masă pentru Cécile. Ce anume trebuie să faci la Paris?

– Să mă împrietenesc cu omul acela. E un politician indecent de popular, care predică tot timpul împotriva corupției guvernului. Domnul Hargreaves bănuiește că vrea să finalizeze ceea ce-a lăsat neterminat generalul Boulanger.

– Boulanger? Nu a eșuat tentativa lui de răsturnare a guvernului? Îmi aduc aminte că am citit în ziare că totul a degenerat într-o farsă.

– Boulanger nu avea forța să conducă o națiune.

– Din câte am auzit eu, era foarte legat de amanta lui. Nu a preferat oare să stea cu ea în loc să meargă la palatul Elysées la ora stabilită?

– Ba da. A lăsat garnizoana din Paris să-l aștepte. Imaginează-ți, să ai asemenea putere asupra unui bărbat!

– Chiar crezi c-a avut și ea legătură cu toată povestea asta? Poate c-a fost doar speriat și s-a gândit că-i mai simplu să stea cu ea, decât să ia frâiele puterii.

– E periculos să nu ții cont de puterea influenței unei femei.

– Și tu asta o să faci acolo? Să-l influențezi pe *mon-sieur* Garnier?

– Nici vorbă. Trebuie să aflu când are de gând să dea lovitura de stat.

– Doar nu crede că va reuși atât de curând după eșecul lui Boulanger!

– Garnier are piesa care-i lipsea lui Boulanger: Charles Berry. Mulți francezi pun sub semnul întrebării valoarea democrației noastre. Guvernul este prea corupt.

– Și se așteaptă ca Charles Berry să îmbunătățească lucrurile?

– *Pas du tout*. Dar imaginează-ți, să aduci Franța înapoi, în zilele Regelui-Soare. În acest fel încearcă Garnier să atragă lumea. E susținut de toți membrii familiilor regale din exil, Bourbon și Orléans, dar și de celelalte monarhii, și este privit ca omul care nu vrea decât binele

țării. În fond, nici nu sugerează că va urca el pe tron, ci doar că Franța va reveni la vechea glorie.

– Și știe toată lumea despre asta?

– *Mais non!* Numai oamenii lui cei mai de încredere îi cunosc planurile.

– Prințul de Wales?

– Prințul e prieten cu Berry, nu cu Garnier.

– Sigur că Berry cunoaște planul.

– Monsieur Hargreaves crede că nu.

– Garnier îl cunoaște pe Berry destul de bine pentru a nu avea încredere în el, am spus eu. Și totuși îl va face regele Franței?

– Fascinant, *n'est pas*? O să ai și tu rolul tău în distracția asta, Kallista. O să trimit la tine toată corespondența. Monsieur Hargreaves s-a gândit c-o să-ți placă. Mă bătut ușurel pe braț. Și va fi *très intéressant* să vedem cum te simți din nou singură în casa asta. Poate descoperi că vrei să rămână și el cu tine.

– Cécile, dacă încerci să mă măriți, nu te voi ierta niciodată. E și așa destul de rău că Ivy a trecut în tabăra mamei.

– Mama ta vrea să faci o partidă bună. Ivy vrea pe cineva care să-ți aducă fericirea. Pozițiile lor sunt destul de diferite.

– Știu că ai dreptate, dar nu pare întotdeauna așa.

– Într-o zi, Kallista, vei învăța să nu te mai opui unor lucruri doar pentru că sunt aprobate de alții.

– Nu fac asta, Cécile.

– Eu nu spun că ar trebui să te măriți cu *monsieur* Hargreaves ca să le calmezi pe doamnele din înalta societate.

Dar e mult prea gentleman să facă din tine altceva decât soția lui. Și dacă aceasta e singura modalitate de a avea un astfel de bărbat, ei bine... poate că mariajul nici nu e așa de rău. Există atâtea lucruri mult mai deprimante decât să te trezești lângă el în fiecare dimineață.

– Ești teribilă!

Dădu din umeri.

– Să respingi ceva doar pentru că este *de rigueur* e o prostie la fel de mare ca și a urma orbește regulile societății. Tu trebuie să hotărăști, Kallista, dar nu deveni prea încrâncenată, cu prețul propriei tale fericiri.

– Sper să nu fac prostii. Îl ador pe Colin, dar mai mult decât atât, vreau să găsesc în viață ceva care să fie numai al meu. O identitate în afară de cea de soție. Ceva care să iubesc, să fie constructiv și să mă inspire.

– Dar ai găsit, *chérie*. Câte obiecte ai trimis deja la British Museum?

– Nu suficiente. Ți-am spus despre statuia pe care am văzut-o la Richmond?

Am început să i-o descriu și toate celelalte gânduri mi-au dispărut din cap.

După ce Cécile a urcat pentru a da dispoziții de împachetare a lucrurilor sale, i-am scris domnului Sinclair un bilet înflăcărat despre piesa respectivă și i l-am trimis. Imediat am mai scris unul, de această dată domnului Bingham. N-are decât să mă dojenească lordul Fortescue pentru că-l hărțuiesc; nu-mi pasă. Cupa din argint trebuia să fie la muzeu, iar eu nu aveam un soț cu aspirații politice a cărui carieră să stea la mila lordului Fortescue.

Joi a fost ultima zi petrecută de Cécile la Londra și plecarea ei impetuoasă a avut un efect distrugător asupra reședinței mele. Cezar și Brutus, care se atașaseră inexplicabil de mult de Berkeley Square, s-au făcut covrig la vederea cutiilor lor de călătorie și s-au înghesuit sub un dulap mare din salonul roșu, de unde n-au putut fi păcăliți să iasă nici măcar cu bucățele din friptura de vită din ajun. Bucătăreasa a luat-o ca pe o insultă personală și s-a retras jignită în camera ei, unde a rămas toată dimineața, supărată foc. Prin urmare, masa noastră de prânz a întârziat și n-am avut timp să mănânc nimic înainte de a pleca la British Museum, unde speram să-mi întâlnesc admiratorul anonim.

În timp ce mă îndreptam spre strada Great Russell, a început să plouă. De fapt, era mai mult o bură care n-a reușit deloc să alunge umiditatea ce învăluia orașul. Nu mi-am deschis umbrela, ci am folosit-o pe post de baston, zgomotul capătului său metalic însoțindu-mi ritmul pașilor ca un ecou. Îi spuseseam lui Colin că sunt aproape

de a-mi demasca pretinsul *inamorado*, ceea ce nu era chiar așa. În afară de anunțul publicat în *Times*, nu făcusem aproape nimic pentru a-l găsi. Inițial, mă gândisem că l-aș putea descoperi printre tinerii gentlemen pe care îi cunoșteam, dar asta doar la început, când credeam că nu e decât un admirator mai... creativ, dornic să profite de interesul meu față de limba greacă. Acum însă, știindu-l responsabil de furtul obiectelor care-i aparținuseră Mariei-Antoaneta, mă gândeam că e nevoie de o mare putere de convingere pentru a-l face să apară. Singura mea speranță reală se baza pe intențiile sale romantice în privința mea. Bineînțeles că un gentleman îndrăgostit nu vrea să rămână veșnic incognito.

Am intrat în muzeu și mi-am lăsat umbrela în hol, apoi am străbătut sălile spre galeria egipteană sudică, unde se afla piatra de la Rosetta. M-am plimbat, citind cu atenție etichetele care descriau fiecare exponat, așteptând să apară vreun gentleman singur care să zăbovească mai mult în fața celebrei stele din granit. N-a apărut nimeni. Am studiat sarcofagul reginei lui Amenosis al II-lea, am admirat o statuie a zeului Nilului și am meditat asupra zeițelor Bast și Sekhet. M-am uitat la un domn care-i șoptea unei doamne ceva care a făcut-o să roșească, în timp ce însoțitoarea ei privea atentă un obelisc prin ochelarii care i se sprijineau pe nas. M-am bucurat de un scurt moment de anticipație, când a intrat în sală un gentleman bine îmbrăcat, urmat de un ghid al muzeului care-i cerea să-și lase bastonul la intrare. Mi-a aruncat un zâmbet îngâmfat în timp ce-i dădea bastonul, apoi a părăsit încăperea fără a se uita măcar la piatra de la Rosetta.

Încă o jumătate de oră mi-am petrecut-o studiind piatra. După ce m-am străduit să citesc inscripția în limba greacă de pe ea, mi-am concentrat atenția asupra hieroglifelor și am fost sedusă complet de frumusețea lor elegantă. Mă mâncau degetele să încerc să le desenez și mă gândeam la caietul meu de schițe, când s-a apropiat de mine un bărbat. Mi-am înălțat sprâncenele, dar mi-am dat seama că este ghidul care luase mai devreme bastonul gentlemanului.

– Lady Ashton? mă întrebă. Scuzați-mă că vă deranjez din visare. Acesta a fost lăsat pentru dumneavoastră la ghișeu, spuse el dându-mi un plic bine cunoscut.

– Mi-l puteți descrie pe gentlemanul care l-a adus?

– A fost un băiat, doamnă, nu un gentleman.

I-am mulțumit și am străbătut sala egipteană spre restaurant, celebru pentru mâncarea sa proastă, unde am luat un ceai care nu era deloc mai bun decât reputația localului. Scrisoarea, după cum bănuim, începea în grecește:

Αὐτὰ γὰρ μί' ἐμοὶ γράφεται θεός ὅς τὸ
ποθρινὸν οὐνὸμ' ἐν ἁκρήτῳ συγκεράσας
πίομαι.

„Ea este unica mea zeiță, al cărei nume minunat îl voi amesteca și bea în vin curat.“

Nu mi-am putut reține un zâmbet. Cel puțin, aceste scrisori au făcut minuni în ceea ce privește abilitatea mea de a citi un text la prima vedere. Scrisoarea continua apoi în engleză.

Sper că-ți place șampania. Accept-o, împreună cu mulțumirile mele pentru că ai returnat piatra roz a Mariei-Antoaneta. Nu-mi imaginez că te-ai așteptat cu adevărat să mă întâlnești astăzi – și știi că n-am nici cea mai vagă intenție de a te dezamăgi, Kallista, iubito. Nu-ți fie teamă, mă vei vedea în curând.

Faptul că-mi spunea Kallista, numele ales de Philip pentru mine, mă speria. Cine era acest bărbat impertinent? M-am gândit la gentlemanul cu baston. Era, categoric, ciudat c-a venit până la galerie și nu s-a uitat la piatra de la Rosetta. Poate c-a venit doar să vadă dacă sunt acolo. Mi-am lăsat ceaiul și m-am dus la ghișeul principal din vestibul.

– Bună ziua, lady Ashton. Cu ce vă putem ajuta astăzi?

– Un ghid tocmai mi-a dat o scrisoare care a fost lăsată aici pentru mine. Aș vrea să vorbesc cu el.

– Un ghid? Știți care? Eu am fost aici toată după-amiaza și n-a adus nimeni nicio scrisoare pentru dumneavoastră.

– Nu știu cum îl cheamă. Era destul de înalt. Cu ochi albaștri și barbă neagră, stufoasă.

– Îmi pare rău, dar n-am nici cea mai vagă idee cine ar fi putut fi.

Și-a chemat un coleg care i-a confirmat că n-a lăsat nimeni nimic pentru mine la ghișeu, dar a sugerat că poate plicul a fost lăsat în altă parte și s-a repezit să întrebe în sala de lectură, dar nici acolo nu știa nimeni nimic despre vreun plic adresat mie. Mă gândeam dacă merită să pornesc prin muzeu în căutarea ghidului, când l-am zărit pe Colin, care stătea lângă o statuie a lui Shakespeare, la

intrarea în bibliotecă. Și-a ridicat ușor pălăria și a venit spre mine.

– Mă spionezi? l-am întrebat.

– Nici gând. Ți-am citit anunțul din *Times* și m-am gândit că, dacă, din întâmplare, admiratorul tău și-ar arăta fața, mi-ar plăcea să fiu aici pentru a-ți confirma personal că am pierdut pariul.

– Nici n-am crezut că vine.

– Chiar așa? Ochii lui negri mă priveau jucăuși. Cred, Emily, că-ți faci speranțe că numeroasele tale farmece îl vor face pe bietul băiat să iasă din ascunzătoare. Recunoaște. Nu ești obișnuită cu dezamăgirile.

– Oare de ce te plac atât de mult?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Cred că, din moment ce ești aici, poți să vii cu mine, i-am spus, lăsându-l să mă ia de braț și încercând din răspuț să nu mă înfior la atingerea sa.

N-am fost prea norocoasă. În următoarele două ore am cercetat fiecare sală din muzeu în căutarea ghidului sau a gentlemanului cu baston, dar fără folos. Nu numai că n-am dat peste niciunul, dar nici n-am găsit vreun angajat care să-l recunoască după descrierea mea.

– Foarte probabil că unul dintre ei e hoțul, spuse Colin când, în cele din urmă, am abandonat căutarea. Pe cine suspectezi?

– Sper că a fost gentlemanul. Nu mi-a plăcut barba ghidului.

– Adevărat?

– Prea neîngrijită.

– Chiar așa? Mă gândeam și eu să-mi las barbă. Se pare că-i la modă, spuse el frecându-și bărbia.

– De când te preocupă moda?

– O soție, Emily, ar trebui să-și poată influența soțul în ceea ce privește imaginea lui. Dar deocamdată n-am dat socoteală nimănui altcuiva. Cred c-aș arăta destul de distins cu barbă.

– Așa ceva nici nu merită un răspuns.

Am plecat de la muzeu și eram pe la jumătatea drumului spre Berkeley Square, când a început ploaia serioasă, iar vântul bătea în rafale. Deși aveam umbrele, eram uzi learcă, iar Colin a oprit prima cabrioletă liberă și s-a așezat lângă mine pe bancheta îngustă.

– Încep să-mi disprețuiesc politica de nesărutat, spuse el, aplecându-se atât de tare spre mine, încât capetele aproape că ni se atinseră.

– Începi s-o disprețuiești? Eu o detest din clipa în care ai adoptat-o.

– Tu îți dai seama imediat dacă un lucru e absurd.

De această dată, eu m-am aplecat spre el și i-am dus mâna la buze.

– Ai putea abandona această politică.

Era cât pe ce s-o facă. Neluându-și ochii de la mine, mi-a cuprins fața în mâini și și-a apropiat buzele atât de tare, încât îi simțeam respirația. Dar s-a oprit.

– Tentația e mare, draga mea, dar o să mă țin tare. Cred totuși că, în viitor, n-o să mai urc cu tine în cabrioletă.

A doua zi dimineață, a devenit evident faptul că nu eram singura care deplângea plecarea lui Cécile sau, mai

precis, a cameristei sale. Davis s-a ocupat personal de toate detaliile legate de călătoria lor, organizându-le bagajele, verificând ca trăsura să fie gata să le ducă la gară. Îi dăduse chiar ordine bucătăresei să le prepare un prânz „la pachet” pentru drum. Și deși a făcut toate aceste lucruri cu exactitatea care-l caracteriza, era evident pentru oricine îl cunoștea că nu-i făcea nicio plăcere. Clipea des și își ținea gura mai strânsă ca niciodată. L-am surprins chiar cu umerii căzuți, când credea că nu-l observă nimeni.

– După câte înțeleg, întregului personal o să-i fie dor de Odette, i-am spus eu când se uita după trăsura ce se îndepărta.

– Este o femeie capabilă, doamnă, și ne-a ajutat mult la înlăturarea urmărilor jafului.

– Cécile are noroc cu o cameristă ca ea. Am privit amândoi până când trăsura a trecut de Berkeley Square. Cred că lui Odette îi place foarte mult să se plimbe prin Hyde Park.

– Da.

Am zâmbit. Camerista mea, Meg, nu se putea abține să nu mă țină la curent cu bârfele din aripa servitorilor. Luna trecută, Davis ceruse să-și schimbe ziua liberă săptămânală, din duminică în miercuri. Odette avea zi liberă miercurea și, de când și-a modificat Davis programul, nu s-a mai plimbat niciodată singură.

– Ei, sper că vei reuși să-ți ridici moralul. Dacă nu, trebuie să mă mut cu totul la Paris. Nu vreau să am un majordom posac.

Am fost foarte mulțumită să-l văd zâmbind. I-am spus la revedere și am pornit spre atelierul domnului

Barber, neavând niciun chef să mă întorc în casa care părea goală fără Cécile. Speram ca domnul Barber să mă ajute să-l cunosc mai bine pe prietenul său, David Francis.

Când am ajuns, sculptorul tocmai începuse să cio-plească un bloc mare de marmură. A insistat să-mi facă un ceai și am acceptat bucuroasă.

– Mentă, am spus după ce am luat o înghițitură din cana grosolană de ceramică. Delicios.

– Minunat, nu-i așa? Își turnă și lui și se așeză pe marginea blocului de marmură. Am trecut la ceaiul de mentă după ce am băut la Constantinopol.

– Mi-ar plăcea tare mult să merg acolo.

– Dar nu cred c-ați venit până aici ca să discutăm despre călătoriile mele.

– Nu. Beatrice Francis m-a rugat s-o ajut și încerc să-mi dau seama cine ar fi dorit moartea soțului ei.

– David nu era omul care să aibă dușmani, se încruntă domnul Barber. Era foarte atent, foarte... Poate că vi se pare o prostie, dar era cu adevărat nobil.

– Caracterul nobil atrage la fel de mulți dușmani ca și prieteni.

– David nu era apropiat de prea multă lume, dar toți cei care-l întâlneau îl considerau amabil. Era o cunoștință perfectă. Dar rareori lega o prietenie adevărată.

– Mi s-a spus că făcea tot ce putea ca să-i ajute pe cei în nevoie.

– Eu sunt o dovadă vie. N-aș avea acest atelier dacă n-ar fi fost el.

– Și acum, că nu mai este?

– Sunt norocos. Am vândut destule lucrări ca să mă mențin pe linia de plutire timp de câteva luni.

– Și după asta?

– Vom vedea, zâmbi el.

Nu voiam să-l fac să se simtă stingherit, așa că nu i-am oferit ajutor, dar m-am hotărât pe dată să-i cumpăr statuia cu femeia care culege flori de la expoziția de vară a Academiei Regale.

– De ce mi-a spus domnul Francis că soția lui e atât de timidă?

– David a protejat-o întotdeauna cu înrâncenare pe Beatrice.

– E o femeie capabilă. De ce a ascuns-o la Richmond?

– Nu știu. Voia să nu amestece viața sa de la Londra cu cea de acasă.

– Petrecea mult timp în oraș?

– Nu prea.

– Și de ce era atât de secretos?

– Hm, își dresa el glasul. Greu de spus.

– Avea o amantă, nu?

– Vă rog, lady Ashton, nu-mi cereți să spun nimic rău despre caracterul prietenului meu.

– A intervenit recent ceva neplăcut între el și femeia aceea?

– Nu știu, dar e puțin probabil. Ea a fost nenorocită când a auzit de moartea lui.

– De unde știți?

– Eu i-am spus ce s-a întâmplat. Ar fi fost cumplit să afle din ziare.

– Beatrice știe?

– Nu, bineînțeles că nu. David era discreția întruchipată.
– Cum e amanta lui?
– Liza? N-o cunosc prea bine.
– Dar o cunoașteți destul de bine ca să-i spuneți pe numele de botez.

– Nu, deloc. Vă rog să mă scuzați.
– Vorbea des despre ea?
– Nu, niciodată. Am aflat de existența ei doar după moartea lui. Își luă ciocanul și dalta și începu să cio-plească marmura. David mi-a dat o scrisoare acum mulți ani și m-a rugat să-i promit că n-o voi deschide decât după ce va muri el. Atunci am râs, pentru că era sănătos-tun, dar m-a asigurat că e vorba de o problemă foarte importantă.

– V-a dat vreun indiciu?
– Niciunul.
– Și n-ați citit niciodată scrisoarea în timpul vieții lui?
– Bineînțeles că nu. I-am promis doar.

Am admirat voința domnului Barber, întrebându-mă dacă aș fi fost capabilă să-mi rețin curiozitatea atât de mult timp.

– Și ce scria în scrisoare?
– Mă ruga s-o informez personal pe doamna Liza White despre moartea lui. Asta-i tot.

– Era amanta lui?
– Așa cred, lady Ashton. A fost adânc întristată; ca o soție.

Îmi părea rău pentru ea, dar compasiunea mi-a fost temperată de loialitatea față de Beatrice. După ce l-am asigurat pe domnul Barber că nu-i voi dezvălui văduvei

secretul prietenului său, mi-a dat adresa doamnei White. Nu locuia prea departe de atelier, dar indicațiile erau destul de complicate și am luat trăsura. Ne-am oprit în fața unei case decente, tipică pentru clasa de mijloc, total diferită de ceea ce mă așteptam să fie. Trebuie să mărturisesc că reacția mea m-a îngrozit. Deși mă consideram luminată și departe de prejudecățile și ignoranța societății, o judecasem pe această femeie din clipa în care aflasem că avusese o relație cu un bărbat însurat. Mă așteptam să găsesc o persoană de joasă speță, o oarecare și nimic mai mult. Nu știam nimic despre ea, despre sufletul, dragostea și motivele ei. Nu aveam niciun drept s-o critic.

Mi-a deschis o femeie corpolentă și solidă, cu o rochie gri și cu șorț alb și apretat, bordat cu negru. I-am dat cartea mea de vizită și i-am spus c-aș vrea s-o văd pe stăpână, dar mi-a spus că e indispusă. Peste umărul fetei, am văzut un băiețel de cel mult șase ani, care se juca cu un trenuleț din lemn. Deși îl întâlnisem pe David Francis o singură dată, n-am avut nicio îndoială că e fiul său. Băiatul semăna leit cu el.

– Trebuie să vorbesc urgent cu doamna White, i-am spus. Îmi puteți spune când să revin?

– Suntem în doliu, doamnă. O să-i dau doamnei White cartea dumneavoastră de vizită.

Mama n-ar fi acceptat niciodată un asemenea răspuns. Parc-o și vedeam trecând pe lângă servitoare, spunându-i s-o anunțe pe contesa Bromley. Totuși, eu nu eram dispusă să fac așa ceva. Îi voi lăsa doamnei White câteva zile să jelească liniștită, apoi mă voi întoarce.

Frustrată, m-am dus la trăsura, dar când lacheul mi-a deschis ușa, am încremenit. Înăuntru, pe scaun, era un buchet mare de trandafiri ofiliți.

– Dumneata l-ai pus aici? l-am întrebat pe lacheu, care a negat imediat c-ar avea cunoștință de așa ceva. L-a ridicat de pe banchetă și mi l-a întins, dar nu l-am luat, ci am deschis furioasă biletul prins de buchet. Este de la cel care mi-a pătruns în casă, am spus. L-ai văzut când l-a pus în trăsură?

– Nu, conică, răspunse lacheul, tare nefericit. Stăteam sus, cu Waters.

Vizitiul și-a dat seama că ceva nu e în regulă și a coborât de pe capră. Când i-am spus ce s-a întâmplat, s-a îngălbenit.

– N-am văzut nimic suspect. Ar fi trebuit să fim mai atenți. Nu se va mai întâmpla.

Nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de servitorii mei, dar eram surprinsă că s-a putut întâmpla așa ceva sub ochii lor. Waters, mai ales, era extrem de precaut și observase birja care mă urmărise de la Richmond. Am încercat să nu dau atenție incidentului; în fond, nu se întâmplase nimic rău, dar nu-mi plăcea să știu că

necunoscutul putea da buzna cu atâta ușurință peste mine. Și mai mult mă deranja faptul că mă urmărea.

Cât de rău îmi părea că Cécile nu mai era la Londra! Nu voiam să mă întorc în casa mea goală, așa că i-am spus lui Waters să mă ducă la reședința Taylor, unde stătea Margaret cu părinții ei. Aici, ca și la doamna White, am fost refuzată. Majordomul mi-a luat cartea de vizită, m-a lăsat să aștept destul de mult timp, iar când s-a întors, mi-a spus că domnișoara Seward nu e acasă. Îmi dădeam seama, după atitudinea lui rece, că nu era adevărat. Oare am făcut ceva care s-o fi supărat pe Margaret?

M-am întors la Berkeley Square destul de deprimată. Nevoind însă să mă las copleșită de această neplăcută emoție, m-am așezat la biroul din bibliotecă și am deschis un carnet gol; venise vremea să-mi organizez informațiile pe care le aveam până acum despre moartea domnului Francis. În primul rând, am inventariat faptele: data la care a murit, că a fost ucis cu nicotină, că Jane a dus loțiunea otrăvită în camera lui, că a fost omorât după ce ziarele au scris despre furtul diamantului roz. Apoi am început o listă de întrebări. Cine a avut de câștigat de pe urma morții? Cine a avut acces la loțiune după ce a fost dusă în cameră? Cine știa că are o amantă? Și, mai ales, cine știa că are un copil nelegitim?

Urmând sfatul lui Colin, am încercat din răspuțeri să-mi formulez întrebările astfel încât să nu-l implic neapărat pe Charles Berry. În această privință, Colin avea perfectă dreptate. Nu părea să existe vreo dovadă împotriva domnului Berry. Totuși, nu-mi dădea pace gândul la corespondența dintre el și domnul Francis. Intuiția

îmi spunea că se întâmplase ceva destul de dubios; trebuia să aflu ce.

Tocmai mă pregăteam să scot scrisorile Mariei-An-toaneta, când a dat buzna în cameră Margaret, urmată îndeaproape de Davis.

– E pur și simplu revoltător, spuse ea, aruncându-și umbreluța de soare în mâinile majordomului. Scuză-mă, Davis, că nu am așteptat să mă anunți.

– Nu-i nevoie să vă scuzați, domnișoară Seward. Actualele evenimente din casă mă țin în formă, îi răspunse el, apoi se înclină și ieși din cameră.

– Margaret, am fost să...

– Știu. Nu m-au lăsat să te văd. Poți să crezi așa ceva?

– Îți mărturisesc că mă simt ușurată. Mă temeam c-am făcut ceva care să te ofenseze.

Începu să râdă.

– Hai, Emily! Înseamnă că stai de prea multă vreme la Londra, dacă ți-a trecut așa ceva prin cap. Înalta societate te prostește. Vreau să beau ceva, dar nu ceai. Era prea de vreme pentru porto, dar Davis ne-a adus un vin german foarte bun și, în timp ce bea, Margaret și-a continuat perorația: Uite cum ești tu văzută la reședința Taylor! Mama, care e, în general, o femeie rezonabilă, este atât de prinsă de febra aristocratică, încât s-a întors împotriva ta. E convinsă că unicul motiv pentru care Jeremy nu m-a cerut de soție e că nu s-a despărțit încă de tine.

– Doar nu...

Dar continuă fără să mă lase să vorbesc.

– Nu sunt prietenă cu doamna Taylor. E scandalizată că părinții mi-au dat voie să merg la colegiu. Cred că

unicul motiv pentru care mă lasă să stau la ea e ideea greșită că prezența ei și a fiicelor ei insipide mă va aduce pe drumul cel bun, făcând din mine o fată scumpă și dulce.

Era rândul meu să râd acum.

– Nu cred că e vreun pericol să se întâmple așa ceva.

– Bineînțeles că nu e. O las să creadă însă ce vrea, dacă asta o face fericită. Dar acum o sfătuiește pe mama și îi atrage atenția că prietenia noastră îmi poate compromite reputația în fața oamenilor *de bine*.

– Oh, Margaret...

– Asta chiar că-i bună. Eu sunt de zece ori mai radicală decât tine, Emily. Eu te pot corupe pe tine, nu invers. Chiar mă simt jignită: nu o șochez destul pe doamna Taylor!

– Ce anume am făcut atât de îngrozitor?

– Să vedem... Păi, interesele tale științifice sunt incompatibile cu o tânără doamnă. Din cauza asta, atâtea mame și-au sfătuit fetele să nu-ți mai vorbească. Se tem că le vei îndemna să citească mituri grecești obscene.

– Bineînțeles că doamnele nu citesc mitologie. Educația le poate duce pe femei pe un drum periculos. Nici nu-ți dai seama când vor porni lupta pentru o îmbrăcăminte mai normală și pentru dreptul la vot.

– Exact. Zâmbi și luă sticla de vin. Hai să mai bem puțin. Dar nu ești condamnată doar din cauza păcatelor tale științifice. În această privință suntem la fel de vinovate amândouă. La tine se mai adaugă relația nepotrivită cu Jeremy, modul rușinos în care îl duci de nas pe bietul Colin... Se întrerupse. *Bietul domn Hargreaves*. E ridicol. E ultimul om care s-ar lăsa dus de nas. El știe exact ce face.

- Nu-mi place că se vorbește astfel despre el.
- Nici mie.
- Dar nu înțeleg zvonurile astea despre Jeremy. De unde vin?
- Nu pot să-ți spun decât că au ceva la bază. Un gentleman a plecat într-adevăr de la tine la ora cinci dimineața. Faptul că a fost Colin, care te-a ajutat după furt, n-are nicio importanță. E mult mai interesant să se spună că te-ai zbenguit cu Jeremy.
- Dar mamele îl iubesc pe Jeremy.
- Așa e, dar vor ca el să se însoare cu una dintre fetele lor, nu să se distreze cu o văduvă care nu are nicio intenție să se recăsătorească. Ai fugit după el prin Berkeley Square și l-ai strigat în gura mare. Se spune că erai îmbrăcată într-un neglijeu.
- N-aș fi...
- Stai. Acest detaliu provine din varianta spusă de Charles Berry.
- Da?
- Și mai spune oricui vrea să-l asculte că în seara respectivă a dat peste tine cu Jeremy într-o poziție compromițătoare.
- De ce mă disprețuiește așa?
- Pentru că ai avut prostul-gust de a refuza să-i fii amantă.
- Trebuie să fie mai mult de atât. Nu l-am respins niciodată în public. Dar l-am înfruntat în legătură cu domnul Francis. Și dacă asta l-a făcut să fie atât de veninos?
- Să-l fi omorât el pe Francis?

– Cred că știe ceva despre crimă și sunt convinsă că există o legătură între furturile obiectelor Mariei-An-toaneta și moartea domnului Francis.

– Ce flori frumoase! spuse Margaret uitându-se la buchetul jalnic din trăsura mea.

– Sunt de la cel ce știe, categoric, mai multe despre aceste crime decât noi.

I-am arătat biletul prins în buchet.

Nu crezi c-a fost incorect, Kallista scumpă, să pleci de la muzeu cu el, deși mă așteptai pe mine? Nu-mi place să fiu dezamăgit. Florile tale n-ar fi arătat atât de jalnic dacă mi-ai fi permis ieri să ți le ofer.

I-am povestit lui Margaret ce s-a întâmplat la muzeu.

– În biletul pe care mi l-a dat ghidul nu scria deloc că o să-mi întâlnesc mai târziu „prietenul“, dacă pot să-i spun așa.

– Nu-mi place că te urmărește.

– Nici mie. Dar hai să privim lucrurile din alt punct de vedere. Mi-a dat un diamant furat, deci știe că mă voi gândi că el l-a luat. Deși e amorezat de mine, nu e atât de prost încât să creadă în mine fără rezerve. Aș fi putut să aduc poliția și să-l aresteze la piatra de la Rosetta. Așa că a rămas ascuns, s-a uitat să vadă dacă am venit singură și poate că m-ar fi abordat dacă aș fi plecat neînsoțită. Dar a venit Colin...

– Oare știe că lucrează pentru Coroană?

– N-am idee. Dar chiar dacă nu știe, tot n-o să mi se adreseze când sunt cu un alt gentleman.

- Așa că te-a urmărit a doua zi?
- Nu-mi mai poate aduce nimic acasă – sunt prea păzită acolo. Ce opțiuni i-au rămas?
- E foarte romantic. Dacă n-aș bănuî că e implicat în crimă, aproape că ți-aș sugera să-l bagi în seamă. Ce mai aventură să fii măritată cu un hoț așa de... deosebit.
- Fii serioasă, Margaret. Nu iese nimic bun dacă te încurci cu cineva cu o moralitate atât de îndoielnică.
- Nu e deloc îndoielnică. E proastă de la un capăt la celălalt. Pun pariu că, dacă te-ai mărita cu el, l-ai putea face să fure pentru tine bijuteriile Elenei din Troia.
- Ar trebui să locuim la vilă. Poliției i-ar fi mai greu să ne găsească la Santorini decât în Anglia. M-am uitat din nou la bilet. Mă întreb dacă are vreo semnificație faptul că de data asta n-a scris nimic în grecește.
- E un reproș, nu o scrisoare de dragoste. Tocmai ați avut prima controversă.
- Ești foarte amuzantă. Dar sunt neliniștită. Oare ce are de gând un nelegiuit dezamăgit?
- Să sperăm că nelegiuirile lui se limitează la furt, și nu ajunge la crimă.

Lady Elinor a venit pe la mine a doua zi și a adus un album cu vederi.

- Le-am colecționat din călătoriile pe care le-am făcut cu soțul meu. Dacă le privești, e aproape ca și cum ai călători fără să părăsești Anglia și m-am gândit că-ți vor plăcea.
- Ce atentă sunteți, i-am răspuns, răsfoind albumul plin cu imagini de la Pompei, piramide, Luxor, Roma – toate locurile pe care aș fi vrut să le vizitez.

– Nu te-ai gândit să mai călătorești, lady Ashton? N-ai niciun motiv să n-o faci. Sunt sigură că-ți vei găsi fără probleme o însoțitoare. Thomas Cook & Son oferă tururi perfect organizate pentru o doamnă.

– Aș prefera să găsesc ghizi locali, să explorez situri arheologice, să cunosc obiceiurile locale. Nu mi se potrivește un tur organizat.

– Cu atât mai bine. Ce aventuri ai avea! Scoase un plic din punguța ei și mi-l dădu. O invitație la balul pe care-l dau pentru a celebra logodna lui Isabelle. Sper să vii.

Era primul bal la care eram invitată de săptămâni întregi.

– Vă mulțumesc, lady Elinor. Nici nu mă gândesc să lipsesc. Ce face Isabelle?

– Destul de bine, se obișnuiește cu ideea căsătoriei. Petrece mult timp cu domnul Berry și începe, cred, să-i accepte afecțiunea.

– Mă bucur pentru ea, i-am răspuns, întrebându-mă cum naiba poate accepta Isabelle ceva de la domnul Berry.

– Nu ți-am mulțumit încă așa cum se cuvine pentru că ai avut grijă de ea când a recurs la mila ta. A făcut foarte rău că a plecat de acasă, dar mă bucur c-a avut bunul-simț să vină aici.

– Mă tem că nu sunt prea multe mame în Londra care să fie de acord cu asta.

– Părerile dumitale despre căsătorie nu sunt, poate, tradiționaliste. Dar eu mă pricep foarte bine la oameni. Nu ești genul de persoană care să aprobe un comportament inadecvat. Știu că Isabelle este în siguranță la dumneata.

M-am întrebat ce părere ar avea despre mine dacă ar afla că i-am permis fiicei ei să rămână singură cu lordul Pembroke.

– Îți sunt într-adevăr foarte recunoscătoare. Datorită... metodelor neconvenționale, zâmbi ea, Isabelle a fost mai dispusă să te asculte. Dacă ar fi căutat consolare la celelalte prietene ale ei, i-ar fi spus să-l lase pe Pembroke și ea știa asta. Nu se aștepta să audă același sfat de la dumneata și acest lucru a avut o influență mai mare decât dacă l-ar fi auzit de la alte cincizeci de doamne.

– Mă bucur că Isabelle e fericită.

– După cum ți-am mai spus, n-aș obliga-o niciodată pe fiica mea să facă ceva care nu i-ar aduce bucurie. Ea înseamnă totul pentru mine, lady Ashton.

– E o fată norocoasă, i-am răspuns.

Lady Elinor a mai rămas un pic, dar nu am fost foarte atentă la ce a mai spus. Nu-mi plăcea ideea să mă știu responsabilă pentru faptul că Isabelle acceptase căsătoria, date fiind mai ales îndoielile grave pe care le aveam în privința caracterului logodnicului său.

Înainte de a-mi relua investigația asupra domnului Berry, m-am dus iar la redacția ziarului *Times*, unde am dat un alt anunț pentru admiratorul meu dezamăgit. Ivy era de părere că nu e o idee prea bună să-l provoc din nou, dar nu vedeam altă cale de a-l scoate din ascunzătoare. Poate că, dacă i se va părea că vreau să comunic cu el, va apărea în cele din urmă. De această dată nu l-am mai rugat să ne întâlnim, ci l-am admonestat doar pentru că mi-a trimis flori veștede.

După ce am dat anunțul, m-am dus pe strada Oxford la un magazin cu gravuri, cărți și documente istorice rare. Speram ca lucrătorii de acolo să mă ajute să găsesc scrisorile pe care Léonard i le trimisese Mariei-Antoaneta. Îmi place să cred că sunt rezonabilă. Știam că e prea mult să mă aștept la informații clare, însă mă gândeam că îmi vor putea spune, în mare, de unde să încep căutarea. Dar se pare că și asta era prea mult. În afară de faptul că au luat act de interesul meu față de scrisori și mi-au promis că mă vor informa de îndată ce va apărea

ceva de vânzare, nu prea au făcut nimic altceva. Coresponzența particulară care trece dintr-o mână în alta prin vânzare directă își cam pierde urma.

M-am îndreptat curajoasă spre parc. Era o zi frumoasă, canicula nu revenise după ce s-a oprit ploaia, iar aerul proaspăt mă ajuta să gândesc limpede. Am găsit o bancă lângă lacul Serpentine, am scos carnetul în care îmi trecusem detaliile legate de investigație și m-am uitat peste cele scrise.

– Ce faceți aici, lady Ashton? Charles Berry se aplecă deasupra mea de cealaltă parte a băncii. Nu sunteți în zona cea mai selectă a parcului.

– Căutam puțină singurătate.

Ochii i se îngustară, uitându-se peste umărul meu la carnetelul pe care-l aveam în poală.

– De ce vă interesează atât de mult David Francis? Sunteți prietenă cu soția lui?

Cum de știe ce-am scris în carnet? L-am închis repede.

– M-a impresionat situația doamnei Francis.

– Dar acesta nu-i un motiv să vă amestecați în afacerile soțului ei.

– Afaceri? am întrebat eu ridicându-mi o sprânceană.

– Unele lucruri e mai bine să rămână uitate. Ar fi mai înțelept să-i lăsați pe morți să se odihnească în pace.

– Sunt curioasă de ce vă preocupă atât de mult domnul Francis.

– Unii domni ar putea fi amuzați de felul în care insistați să fiți considerată o femeie care gândește. Eu nu fac parte dintre aceștia.

– Ceea ce, domnule Berry, nu mă dezamăgește deloc.

Și-a pus hotărât mâinile pe umerii mei, cam prea aproape de gât.

– Mă simt foarte atras de dumneavoastră. Mă întreb dacă un rege v-ar putea îmblânzi.

Deși îmi venea să-l strâng de gât, am reușit să mă abțin, hotărâtă să aflu ceva de la acest individ, altfel inutil.

– Pentru cineva care pretinde că nu l-a cunoscut pe domnul Francis, sunteți extrem de preocupat de persoana lui, acum că a murit. De unde acest interes subit? Are vreo legătură cu lucrurile despre care spuneți c-a vrut să vi le vândă?

– Nici măcar nu știu ce era.

Mâinile lui îmi apăsau încă umerii. M-am eliberat, m-am ridicat în picioare și m-am întors cu fața spre el, bucuroasă că ne despărțea banca.

– N-a menționat scrisorile? i-am zâmbit eu seducător. Ce surpriză!

– Ce scrisori?

– Oh, n-ar trebui să fac caz de ele. Le-am citit și sunt foarte plictisitoare.

– Despre ce scrisori vorbești?

Am tăcut un moment înainte de a-i răspunde.

– Despre ale lui Léonard, bineînțeles.

O paloare rece s-a așternut peste fața lui de obicei rumenă, iar trăsăturile i s-au înăsprit.

– Scrisorile lui Léonard?

– Dar despre ce scrisori credeți că vorbesc?

– Nu mi-a spus că...

– Aha, deci ați vorbit cu el? Mi-am închis umbrela de soare și am îndreptat-o spre el. M-am săturat de minciunile dumneavoastră, domnule Berry.

– Nu-mi place când se amestecă lumea în treburile mele. Asta nu vă privește.

– Deci recunoașteți că ați avut de-a face cu domnul Francis?

– Știu că avea lucruri care, de drept, aparțin familiei mele. Asta nu înseamnă că am avut de-a face cu el.

– Ați discutat cu el despre scrisori? l-am întrebat.

– Mă disprețuiți. Ni se întâlnește privirile. Și nu aveți dreptul. Nu voi continua această discuție.

S-a îndepărtat mândru, întorcându-se să mă privească pieziș după ce a ajuns la o oarecare distanță. Dacă ar fi fost Cécile aici! Aș fi vrut să mă întorc repede acasă și să-i povestesc despre detaliile fascinante ale acestei discuții, chiar cu riscul de a-mi sacrifica rochia din cauza lui Cezar și a lui Brutus. Fără a-mi da prea bine seama ce fac, m-am trezit îndreptându-mă spre Park Lane, iar după câteva minute îl așteptam pe Colin în biblioteca sa.

Era o încăpere funcțională. Cărțile acopereau pereții de la podea până la tavan, iar scările înalte asigurau accesul ușor la rafturi. Pe fiecare suprafață se afla cel puțin o carte. O masă era acoperită cu atlase și cărți de călătorie, pe o alta erau trei dintre piesele lui Shakespeare. Toate copertele erau în stare foarte bună, iar paginile nu erau boțite. În fața poliței enorme a căminului din marmură, era o masă pe care stătea un joc de șah dintr-un lemn exotic, ale cărui piese reprezentau personaje din legenda regelui Arthur. Lângă tabla de șah se afla cartea lui John

Thursby, *Șaptezeci și cinci de probleme de șah*, deschisă, cu un prespapier deasupra.

– Albul dă mat din trei mutări, spuse Colin intrând în cameră. Nu prea am trecut de aranjarea pieselor pe tablă. Îmi sărută ușor mâna. Ți place încăperea? Mi-am dat în sfârșit seama că, dacă vreau să mă însor cu tine, trebuie să-ți arăt mai întâi biblioteca.

– E magnifică.

– Colecția mea de texte antice nu rivalizează cu a ta, dar vei găsi mai multe cărți bune de beletristică.

Atunci mi-am dat seama de un lucru la care nu mă gândisem înainte. Cărțile la care se referea nu erau, de fapt, ale mele, ci aparțineau familiei Ashton. Nimic din casa mea, în afară de haine, obiectele personale și cele câteva antichități pe care le-am cumpărat după moartea lui Philip nu era al meu cu adevărat. Într-o bună zi, noul viconte va dori să intre în posesia casei sale. Pentru că băiatul nu avea decât patru ani, acest lucru nu urma să se întâmple prea curând, dar eu nu aveam propriu-zis o casă a mea.

– S-a întâmplat ceva? mă întrebă Colin.

– Nu, nu, m-am străduit eu să zâmbesc. Trebuie să-mi cumpăr și eu mai multe cărți de beletristică.

– Ai vești de la Cécile?

– N-am voie să vin la tine decât în mod oficial?

– Bineînțeles că sunt încântat să te văd, dar mă tem pentru sănătatea majordomului meu. Bietul Hoskins nu e obișnuit să mă viziteze doamne neînsoțite.

– Aș fi dezolată dac-ar fi altfel. Ar însemna să mă îndoiesc de caracterul tău. M-am așezat într-un fotoliu

mare de piele, extrem de confortabil. Tocmai m-am întâlnit cu Charles Berry. A fost atât de oribil, încât am simțit nevoia să văd o figură prietenoasă.

Colin se încrunta pe măsură ce-i povesteam despre întrevederea din parc cu odiosul personaj.

– Nu e atât de stupid încât să-ți facă rău, dar nu-mi place asta, Emily.

– Ai idee ce legătură avea el cu domnul Francis?

– Nu, dar când îl văd diseară, o să încerc să aflu ceva.

– Te duci la balul de la lady Elinor?

– Da. Și tu?

– Este singura persoană, în afară de Ivy, care mă consideră demnă de lista ei de invitați.

– O să valsezi cu mine?

– Putem valsa și acum, i-am răspuns, întâlnindu-i privirea directă.

– E prea periculos. Știu din experiență ce efect devastator are asupra autocontrolului dansul cu tine în intimitate.

– Oricât m-ar încânta gândul că-ți pierzi autocontrolul, nu te voi mai ispitii, deși îmi rezerv dreptul de a face acest lucru în viitor. Dar mai am să-ți spun ceva. Zilele trecute, când am plecat de la British Museum, prietenul meu ne-a urmărit. Mi-a lăsat a doua zi un bilet ascuns într-un buchet de flori pe jumătate ofilite.

– Am avut grijă și am verificat dacă nu se ține cineva după noi, dar nu am văzut pe nimeni. Înseamnă că e foarte bun. Își trecu mâna prin păr, se ridică și se rezemă de polița căminului. Te simți amenințată de acest om?

– Nu cred că e periculos, i-am răspuns cu o ușoară ezitare.

– O să fiu cât se poate de sincer cu tine, draga mea. Cel mai mult mi-ar plăcea să te încui undeva, de preferință în casa mea de la țară, până ce descopăr această... persoană și... până ce îmi dau seama dacă vrea să-ți facă rău. E un criminal, nu un admirator oarecare. Și nu știm deloc până unde e dispus să meargă pentru a ajunge la tine. Ni s-au întâlnit privirile și era foarte serios. Dar n-o să te discreditez încercând să te salvez. Să știi, Emily, că dacă ai cu adevărat nevoie de mine, sunt aici.

Mă gândeam că, dacă ar fi avut prezența de spirit să mă ceară atunci în căsătorie, aș fi acceptat; combinația dintre felul inspirat în care-mi vorbea și cadrul perfect format de biblioteca lui m-ar fi făcut să nu-i rezist prea mult.

– Colin, eu...

Îngenunche în fața mea și-mi luă mâinile într-ale lui, strângându-le ușor.

– Dragă mea. Nu știu ce s-ar întâmpla cu mine dacă ai păți ceva. Am suficientă încredere în capacitatea ta de a reuși să descoperi cine e. Dar promite-mi că nu te vei expune. Nu risca. Ai tendința de a...

– Ai spus destul. Cât de mult îmi doream să mă ia în brațe. Voi avea grijă.

– Nu te-aș iubi atât de mult dacă ai fi mai puțin încăpățânată. Te rog, nu mă face să regret.

– Să regreti că mă iubești sau că sunt încăpățânată?

– Nu voi regreta niciodată că te iubesc, Emily. Nici chiar dacă, după ce îți vei demasca admiratorul, vei hotărî să fugi cu el și să duci o viață criminală.

– Ești primul care sugerează un asemenea final. E moralitatea mea atât de îndoielnică?

– Nu e vorba de moralitate, ci de atracția ta pentru aventură.

– Ei, atunci trebuie să mă controlez. Poate că într-o zi voi avea și eu puterea ta. I-am pus două degete pe buze, dar nu mă așteptam să mă sărute. Deși trebuie să-ți mărturisesc că nu am niciun chef să mă abțin când e vorba de tine.

– Acesta, draga mea, e luxul pe care și-l permite o doamnă. Cu mine ești în deplină siguranță, și știi acest lucru. Atât timp cât eu mă controlez, tu n-ai nevoie să faci asta.

– Sunt sigură că, într-o bună zi, va trebui să-ți mulțumesc. Momentan însă, părerile mele asupra acestui subiect sunt destul de contradictorii.

Eram mult mai surescitată decât mă așteptasem, din cauza balului dat de lady Elinor. Trecuse prea mult timp de când nu mai dansasem și mă enerva gândul la matroanele din societate, „mai catolice decât papa“, care mă excluseseră de pe listele lor de invitați și, prin urmare, și de la valsuri. Holul de intrare al reședinței Routledge era plin cu buchete uriașe de flori, asigurând cadrul perfect pentru legiunile de doamne îmbrăcate în rochii elegante și înviorând grupurile întunecate în care se reuniseră gentlemanii înveșmântați în fracuri negre, cu papioane albe.

Isabelle era mai puțin nefericită decât aș fi crezut. Stătea lângă logodnicul ei pe scara ce ducea spre sala de bal, cu un zâmbet încântător pe față, dar fără pic de strălucire în ochi, și întâmpina oaspeții. Deși domnul Berry,

în mod deliberat, aproape că nu mi-a acordat atenție, i-am simțit ochii răi urmărindu-mă după ce am trecut de el și m-am înfiorat, grăbindu-mă să mă îndepărtez, dornică să întâlnesc o figură prietenoasă. Însă mama mi-a blocat drumul în clipa în care am intrat în încăpere.

– Ai grijă cum te porți, îmi șopti ea cu asemenea forță, încât era clar că voia să se facă auzită de cei din jur. Altfel nu mai ai nicio șansă de a-ți pretinde locul în societate.

Nu se făcea să mă acosteze în public, unde știa că nu-i pot răspunde așa cum aș fi vrut.

– Nu ai niciun motiv de îngrijorare, mamă. Întotdeauna mă port cum se cuvine.

– Nu vorbești cu Bainbridge astă-seară, decât dacă ai de gând să te măriți cu el. Nu-ți permit să flirtezi ca să te distrugi.

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu mi-ai mai spune ce să fac.

M-a privit cu o asemenea satisfacție, încât era evident că toată scena fusese jucată în propriul ei beneficiu. Voia să se asigure că lumea bună știe că ea face tot ce-i stă în puteri să mă controleze și c-o să aibă parte de toată înțelegerea lor dacă-mi distrug reputația.

– N-o să stau pe margine să mă uit cum târăști în noroi numele familiei, Emily.

Și nu m-a pierdut din ochi toată seara. Singurul moment în care am reușit să scap de ea a fost când am dansat. Eram fericită, deși doamnele din societate nu păreau dispuse să mă accepte; partenerii mei însă nu le împărtășeau scrupulele și nu am dus lipsă de invitații. Dar în

afară de mama, de lady Elinor, Isabelle și draga de Ivy, nicio altă doamnă n-a vorbit cu mine.

În cele din urmă, am ajuns să valsez cu Colin. Cu brațele lui pe talia mea, în timp ce mă conducea cu grație de expert, mă simțeam mai amețită decât după șampania gazdei.

– Când te cuprind astfel, îmi dau seama cât am fost de înțelept că nu am vrut să dansez cu tine acasă, îmi spuse el. N-ar fi dus la nimic bun. În seara asta ești mai încântătoare ca niciodată.

Cheltuisem o mică avere pe rochia din mătase roz-pal, brodată cu fir de argint și mărgele de cristal. Decolteul era îndrăzneț, iar mânecile ușor bufante la umăr se îngustau spre cot. Domnul Worth personal a fost extaziat când m-a văzut înveșmântată.

Când s-a sfârșit muzica, Colin m-a trecut următorului partener, Jeremy, pe care îl acceptasem ca s-o enervez pe mama, dar și pentru că voiam să vorbesc cu el. Cei doi și-au plecat repede capetele în semn de salut și n-au vorbit aproape deloc. Atunci nici nu mi-a trecut prin minte că ar putea fi geloși unul pe celălalt. Dar abia s-a sfârșit dansul, că mama ne-a și luat în primire.

– Înălțimea Voastră, sunt încântată, ca întotdeauna, să vă văd.

– Plăcerea e de partea mea, lady Bromley.

– Sper că Emily e amabilă cu dumneavoastră.

Jeremy schiță un zâmbet, dar nu răspunse. Tata, care o abandonase pe mama la începutul serii și discuta politică într-un grup de prieteni, se întoarse s-o recupereze exact la timp. Dacă ar mai fi întârziat, ar fi negociat un

contract de căsătorie între noi acolo pe loc, pe ringul de dans. Tocmai mergeam să-mi fac rost de un pahar de șampanie, când mi-a apărut în față lordul Fortescue.

– Cred c-ar trebui să dansăm, lady Ashton.

– Dacă insistați, lord Fortescue, i-am răspuns, detestând atingerea mâinii sale.

Nu era un partener prost, asta eram dispusă să recunosc. Dar manierele îi erau deplorabile.

– O să vă fie bine cu Bainbridge, spuse el conducându-mă pe ring. Trebuie să vă așezați amândoi. Știu c-ați pus ochii pe Hargreaves, dar nu e o partidă bună pentru dumneavoastră.

– Sunt sigură că asta nu vă privește pe dumneavoastră, i-am răspuns încercând să-mi păstrez zâmbetul.

– Ba mă privește foarte tare și îi privește pe toți cei loiali imperiului.

– Adevărat? Sunt uluită.

– Nu faceți pe neștiutoarea. Ceea ce face Hargreaves pentru Coroană e de neprețuit. Iar dumneavoastră nu reușiți decât să-i distrageți atenția.

– A avut de suferit munca lui din cauza mea? Nu numai că mi se pare de necrezut, ci și insultător față de domnul Hargreaves. Niciodată n-ar permite ca problemele personale să-i afecteze munca. Cum îndrăzniți să sugerați așa ceva?

– Știu eu cum sunteți, lady Ashton. Vreți tot timpul să vă implicați, să vă amestecați unde n-ar trebui. Dacă țineți la el, lăsați-l în pace. Precis îi veți face o mulțime de probleme, și nu merită asta.

Era evident că nu puteam decât să-l ignor cu desăvârșire sau să-l atrag într-o discuție despre vreme. Am ales prima variantă. Când s-a oprit muzica, ne aflam lângă Robert și lângă o femeie pe care nu o cunoșteam. Avea vârsta cam între a mea și a mamei și era îmbrăcată cu o rochie extrem de scumpă și de ostentativă.

– Ai cunoscut-o pe doamna Reynold-Plympton? m-a întrebat el.

Am clătinat din cap și a făcut prezentările. Tocmai voiam s-o întreb de cât timp e la Londra, când a început din nou muzica, iar ea s-a întors spre soțul prietenei mele.

– Mai dansăm o dată? Nici nu știu de câtă vreme n-am mai avut un partener atât de agreabil.

Robert a murmurat ceva ininteligibil și a condus-o din nou pe ring, lăsându-mă cu lordul Fortescue.

– Mă scuzați? l-am întrebat înainte de a avea ocazia să-mi mai ceară un dans.

În timp ce traversam încăperea, s-a apropiat de mine un servitor.

– Lady Ashton, un domn m-a rugat să vă dau asta, mi-a spus el înmânându-mi un plic mare de culoarea fildeşului.

– Lordul Fortescue?

– Nu cred că era el, doamnă.

M-am uitat prin sală, în căutarea lui Colin, dar nu l-am văzut. Ivy era pe aproape și am tras-o în grădină, pentru că voiam să mai fie cineva cu mine când deschideam plicul. Prietena mea a fost îngrozită când i-am spus ce se întâmplă.

– Oh, Doamne! Poate c-ar trebui să-l aduc pe Robert.

– Putem deschide un plic și fără el, Ivy. Mi-am tras un ac din părul care-mi era prins într-un coc simplu și am desfăcut cu grijă hârtia.

– Cine l-a lăsat? Mai e aici? S-a uitat în jur, apoi s-a relaxat pe cât îi permitea corsetul, vizibil mulțumită că nu se furișa nimeni prin grădină.

– Destul de ciudat.

În plic era un bilet în care era înfășurată o altă scrisoare. „Te pot ajuta mai mult decât îți dai seama, Kallista, iubito” – era mâzgălit pe bilet cu același scris care-mi devenise familiar. Scrisoarea dinăuntru era împăturită și avea resturi de ceară dintr-un sigiliu. M-a cuprins emoția: scrisoarea îi era adresată Mariei-Antoaneta. Atentă să nu distrug hârtia fragilă, am despăturit nerăbdătoare foaia.

– Este de la Léonard.

Făcea o descriere succintă a activităților sale cotidiene, se referea pe scurt la unele dintre cunoștințele reginei și se încheia cu relatarea unei altercații pe care a avut-o cu un vânzător dintr-o măcelărie. Îi transmitea reginei urări de bine, îi spunea că se roagă pentru sufletul ei și îi promitea să-i scrie din nou, în curând.

I-am dat-o lui Ivy.

– Ce tragic, spuse ea după ce o citi. Când te gândești că biata femeie aștepta să fie executată, iar această scrisoare ar fi trebui s-o consoleze.

– Sunt sigură că temnicerii citeau totul. Era cam greu să divulge cineva detalii personale. Dar ai dreptate. E trist. Am atins cerneala palidă de pe foaie. Sperasem altceva, ceva care să-mi dezvăluie semnificația scrisorilor reginei.

– Oare mai are și alte scrisori de-ale lui Léonard?

– Excelentă întrebare, Ivy. Înseamnă că m-a urmărit când am pornit în căutarea scrisorilor. Altfel, cum ar fi știut ce caut?

– Mă întreb..., începu ea, dar a fost întreruptă de Robert.

– Despre ce vorbiți? Credeam că Hargreaves e cu voi.

– Nu, dragă. Vorbeam cu Emily despre un alt admirator al ei, spuse Ivy ridicându-se și dându-i brațul soțului ei.

– Hm! Un subiect periculos în aceste zile, nu, Emily? Robert era foarte chipeș când zâmbea.

– N-ar fi periculos, dacă oamenii s-ar limita la discutarea faptelor.

– Până când realitatea nu devine la fel de interesantă ca ficțiunea, mă tem că e puțin probabil, spuse el.

– A, bine că mi-am amintit. Ți place cartea pe care ți-am împrumutat-o, Ivy?

– Oh, e... hm... mă gândeam...

– Ce carte? întrebă Robert.

– *Muntele regal*, i-am răspuns. O știi?

– Nu e genul de carte pe care Robert...

– Sper că nu e tot maculatură scrisă de madam Braddon, spuse Robert. Ce pierdere de vreme!

– Prefer să mă gândesc la ea ca la un refugiu plăcut, i-am răspuns. Ai idee cât e de greu să administrezi o reședință mare? Ivy merită din plin puțină relaxare.

Robert s-a uitat la mine, apoi la Ivy, apoi la pantofi și din nou la mine.

– Există numeroase metode de relaxare care nu sunt atât de lipsite de valoare. Zâmbetul îi îndulci remarca, dar nu suficient.

– N-am vrut să spun..., am început eu, dar Ivy m-a întrerupt.

– Oh, nu-i nimic. Robert mi-a cerut s-o ajut pe ducesa de Petherwick în activitățile ei caritabile, așa că nu mai am timp de citit.

– Și ce să faci pentru ea?

– Să cos haine pentru bebelușii orfani.

– Să coși? Și asta înseamnă să te relaxezi?

M-am uitat la Robert.

– Lui Ivy îi place lucrul de mână.

Am văzut că n-are rost să mai discutăm și am reușit, cu efort, să zâmbesc. Robert scoase din buzunar un ceas mare de aur.

– E târziu. Mai bine ai pleca acasă, draga mea. Eu trebuie să mă întâlnesc cu Fortescue și cu alții la club. Până și buclele lui Ivy părură să se pleoștească și abia își reținu lacrimile, dar Robert nici n-a observat. O să chem trăsura.

– Nu, Robert, i-am spus. Las-o pe Ivy să vină cu mine. M-am oprit aproape imediat, dându-mi seama dezgustată că vorbeam despre prietena mea de parcă n-ar fi fost acolo. Vii cu mine, Ivy? Casa mea e atât de pustie fără Cécile!

– N-aș vrea să te las singură, Emily, dar Robert...

Speram ca soțul ei să protesteze.

– Bineînțeles că trebuie să te duci cu Emily. Eu o să vin foarte târziu; poți să rămâi și peste noapte. Părea mai încântat decât s-ar fi convenit. Îmi imaginez că nici n-o să terminați de vorbit despre evenimentele serii până în zori.

Mi-am zis că, dacă ar ști despre ce fel de evenimente vom vorbi, nu ar mai accepta cu atâta ușurință ca soția sa să-și petreacă noaptea la mine. Dar gândindu-mă mai bine, am hotărât să nu discutăm toată noaptea despre investigațiile mele, ci să ne citim una alteia, cu voce tare, pasajele preferate din cărțile lui Elizabeth Braddon.

A doua zi după bal, am fost din nou la doamna White și, încă o dată, menajera a refuzat categoric să mă primească.

– Nu cred că stăpâna vrea să fie deranjată de oameni ca dumneavoastră, spuse ea privindu-mă fix.

– Poftim?

– O doamnă în doliu trebuie lăsată în pace. Asta-i o casă de oameni decenti. Nu vă las să-mi deranjați stăpâna.

Era uluitor ca o servitoare să-mi vorbească pe un astfel de ton și abia mi-am regăsit vocea ca să-i răspund.

– Această hotărâre trebuie s-o ia doamna White, nu dumneata. Dă-i acest bilet. Mă întorc peste o oră și aștept răspuns.

Mă gândisem că s-ar putea ca doamna White să refuze să mă vadă și, în această eventualitate, adusesem cu mine o scrisoare în care îi explicam că trebuie să vorbesc cu ea pentru că aveam cât mai repede nevoie de niște informații despre David Francis. După o oră, am revenit. De

această dată, menajera m-a primit, dar nu a făcut nimic pentru a mă simți bine venită.

Am început să-i înțeleg comportamentul în clipa în care am făcut cunoștință cu doamna White. Era mai tânără decât mă așteptasem, dar extrem de fragilă și părea la capătul puterilor. A intrat în salon ținându-se de mobilă, mergând atât de încet, încât era dureros s-o privești. În cele din urmă, s-a lăsat pe un scaun din lemn cu spătar drept.

– Scuzați-mă, lady Ashton, că nu v-am primit când ați venit deunăzi, mi-a spus atât de încet, încât de abia o auzeam. Niciodată nu m-am simțit bine în societate și acum mi-e și mai greu, după ce domnul Francis... Își duse mâna la frunte.

– Îmi pare rău că vă deranjez într-un moment atât de dificil. Aș fi vrut să pot spune ceva care să facă mai ușoară această conversație. Am promis să ajut la investigarea morții domnului Francis și speram că mă puteți ajuta.

– Dar nu se ocupă poliția?

– Ba da, sigur că da, dar există teama că au arestat prea repede pe cineva.

– Cine se teme?

– Doamna Francis.

– A, da. De când intrase în cameră, nu mă privise deloc în ochi. Acum adăugă: Eu nu o cunosc, bineînțeles. Înțeleg că i-a fost foarte devotată domnului Francis.

Nu știam ce să răspund. Doamna White stătea tăcută cu mâinile în poală, însă nu era în apele ei și își tot ciupea pielițele de la unghii. Nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, dar avea în ochi o oboseală care o

făcea să pară mult mai în vârstă. Am așteptat puțin, apoi am continuat.

– M-am oferit s-o ajut pe doamna Francis, dar vă rog să înțelegeți că nu sunt aici ca să vă judec. Mă gândeam că, dată fiind... apropierea dumneavoastră de domnul Francis, poate că aveți idee cine ar fi vrut să-i facă rău.

– Domnul Francis era un om complicat.

– Avea dușmani?

– Nu știu, lady Ashton. După cum vă dați probabil seama, partea din viața lui pe care o petreceam cu mine era destul de limitată.

– Îl vedeți des?

– Venea la mine în fiecare duminică. Considera că e important să vadă băiatul la intervale regulate.

– Pe fiul lui?

– Da. Mă vizita mai mult înainte de a se naște Edward. Lucrurile se schimbă când vine un copil.

– Dar e sigur că venea să-l vadă pe Edward?

– Voia un copil și, până când a fost sigur că i-l fac, s-a simțit obligat să petreacă mai mult timp cu mine.

– Și n-ați avut nicio obiecție?

– De ce să fi avut?

Nici nu părea să aibă energia necesară.

– Vă susținea financiar pe amândoi?

– După cum vedeți, suntem aranjați confortabil.

Mi-am mușcat buza.

– Iertați-mă. Nu vreau să vă insult sau să critic ceea ce ați făcut. Dar de ce ați fost de acord cu acest aranjament?

– Am fost crescută cum se cuvine, dar tatăl meu și-a pierdut averea într-o afacere proastă. Când a murit, la

câțiva ani după mama, nu mi-a lăsat niciun ban. Nu știu să fac nimic și nu aveam cum să-mi câștig un venit. Singurul meu frate e în marină și nu am alte rude. Nu aveam unde să merg.

Nu mi-o imaginam pe femeia din fața mea devenind prostituată. Era atât de timidă, încât nici nu se putea uita la mine. Să fi fost chiar atât de disperată și lipsită de posibilități?

– Știu la ce vă gândiți, îmi spuse, și a trebuit să mă aplec în scaun ca s-o aud. Dar greșiți. Eram atât de naivă, încât nu cred că mi-ar fi trecut prin cap așa ceva. Creditorii tatălui meu m-au silit să plec din casă și nu m-au lăsat să iau nimic, decât hainele pe care le-am vândut ca să pot închiria o cameră timp de câteva săptămâni. Am încercat în zadar să găsesc de lucru și, când nu i-am mai putut plăti proprietăresei, m-am pomenit azvârlită afară din casă. Am rătăcit prin oraș neștiind încotro s-o apuc. În cele din urmă, m-am trezit pe o bancă din Hyde Park.

– Ați dormit acolo?

– Nu. M-a găsit domnul Francis. S-a gândit, cum au mai făcut și alți câțiva înaintea lui, că sunt o femeie de stradă. Bineînțeles că nu aveam idee că există așa ceva și nici că, dacă stau în parc atât de târziu seara, o să fiu considerată ca atare.

– Și domnul Francis... v-a... angajat?

– Nu. M-a admonestat și mi-a spus că trebuie să renunț la acest drum greșit, ceea ce m-a șocat. I-am povestit ce s-a întâmplat și a insistat să-i dau voie să mă ajute.

– Nu aveți altă opțiune, i-am spus.

– Așa e. M-a aranjat în această acasă, a plătit două servitoare și a avut grijă să nu-mi lipsească nimic.

– Și acum?

– Acum... Nu știu ce-o să se întâmple cu noi. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, dar nu și le șterse. N-a intenționat să mă facă amanta lui.

Eram derutată.

– Dar a păstrat această casă pentru dumneavoastră.

– Voia să mă împiedice să devin prostituată, lady Ashton, nu să mă seducă și să mă facă o femeie întreținută. Au trecut doi ani până...

Se opri.

– Până când v-ați îndrăgostit de el?

– Eu m-am îndrăgostit de el aproape imediat. Cum să nu mă îndrăgostesc? M-a salvat de cea mai cumplită soartă. Dar nu mi-a arătat niciun interes romantic, iar când am descoperit că era căsătorit, n-am mai sperat nimic.

– Și ce s-a schimbat?

– Soția lui. Domnul Francis voia un copil, dar în cele din urmă a aflat că soția lui nu i-l poate dăruia și atunci s-a gândit la mine. Cum l-aș fi putut refuza după tot ce făcuse pentru mine? suspină ea. Și nici n-am vrut să-l refuz. Voiam să mă iubească.

– Sunt sigură că v-a iubit.

– Nu, a fost doar pentru copil. Știu foarte bine. Iertați-mă, lady Ashton, cred că nu v-am fost de niciun folos și acum vă rog să plecați. A fost o mare încercare și nu cred că mai pot îndura.

– Bineînțeles. Îmi pare rău că v-am deranjat.

– Sper că soția lui e bine.

– O să-și revină, i-am spus.

– Vă rog să faceți tot ce puteți și să aflați cine l-a ucis. Indiferent ce ar fi făcut, nu merita să moară.

Voiam s-o întreb ce bănuiește c-ar fi făcut, dar a ieșit din cameră înainte de a apuca să deschid gura. N-aș fi crezut că se poate mișca atât de repede.

– Dacă ai fi căsătorit și ai avea o amantă, ai reuși să-ți faci soția să nu suspecteze nimic? Eram din nou în biblioteca lui Colin.

Își ridică sprâncenele.

– Dacă aș fi căsătorit, aș fi cu tine, iar fidelitatea mea te-ar face să fii invidiată de toată Londra.

– Serios, Colin, nu vorbesc despre noi. Teoretic, crezi că un soț poate ascunde un astfel de lucru?

– În multe căsnicii, da, cred că n-ar fi dificil deloc. Câți dintre prietenii noștri s-au căsătorit din afecțiune? Chiar când nu sunt aranjate, mariajele se stabilesc pe baza avantajelor financiare pe care le aduce legătura respectivă.

– Nu știam că ești atât de cinic.

– Nu sunt deloc cinic, ci doar realist. De ce crezi că am rămas atât de mult timp burlac?

– Păi, mi-ar plăcea să cred, pentru că nu m-ai întâlnit încă, i-am răspuns zâmbind.

– Nu mă interesează o căsătorie aranjată, mai mult decât pe tine. Sunt doar aranjamente financiare și n-am de gând să-mi împart casa cu un partener de afaceri.

– Nu e vorba de o căsătorie aranjată. Imaginează-ți un mariaj bazat pe afecțiune reală. Poate fi ascunsă o legătură într-o astfel de căsătorie?

– Poate că da, dacă e doar afecțiune la mijloc. Nu și dacă e dragoste pasională.

– Sigur că, dacă e dragoste pasională, nu mai e nevoie de aventuri, am spus eu și am înghițit în sec, dându-mi seama că mi-e greu să-mi controlez respirația.

– Așa e.

Am rămas amândoi foarte liniștiți, nefiind în stare să ne desprindem ochii unul de la celălalt. Plăcerea intensă era aproape de nesuportat și exact în clipa în care m-am gândit că nu mai rezist, Colin a sărit în picioare.

– Vrei niște porto? m-a întrebat el și s-a îndreptat spre o tavă pe care erau două carafe.

– Te rog. Mi-a întins un pahar pe care l-am luat cu mâna tremurând. El și-a turnat din cealaltă carafă. Whisky? l-am întrebat văzând culoarea băuturii.

– Da.

– Îți place mai mult decât porto?

– Uneori.

– Pot să revin la discuția despre căsătorii? Problema cu aventura.

– Da. Voi fi sincer. Oamenii pot fi discreți, foarte discreți. Dar nu cred că poți ascunde total de soț sau de soție transferul tău afectiv către o altă persoană. Decât dacă, bineînțeles, soțului sau soției nu-i pasă.

– Nu-mi pot imagina cum să nu-i pese.

– Nici eu.

Drumul până acasă nu era lung și, când am ajuns în Berkeley Square, Davis mi-a deschis ușa înainte de a fi ajuns la ea.

– A mai sosit ceva, conişă, mi-a spus el conducându-mă în salon. Mirosul este atât de copleşitor, încât m-am gândit că nu le vreţi în bibliotecă. Nu le-am separat, pentru că am zis că vreţi să vedeţi efectul de ansamblu.

Încăperea era plină de flori: vase cu crini, trandafiri şi frezii pe toate mesele. Iar în mijlocul poliţei de la cămin trona o scrisoare pe care am deschis-o imediat. Davis avea dreptate: mirosul florilor, deşi plăcut, era copleşitor, aşa că m-am întors în hol să citesc scrisoarea. Ştiam că este răspunsul la anunţul care apăruse cu o zi în urmă în *Times*.

Ἦν μοι συννεφεῖς ὄμμα βάλης ποτέ, χεῖμα
δέδορκα, ἦν δ' ἰλαρόν, ἠδὺ τέθηλεν ἔαρ.

...dacă-mi arunci vreodată o privire-nnegurată, pentru mine-i iarnă, iar atunci când mă priveşti veselă, dulceă primăvară înfloreşte.

Sub textul grecesc era o propoziţie simplă: „De la mine nu veţi mai primi decât florile cele mai proaspete.”

A doua zi am vizitat-o pe Beatrice, stăpânită de oarecare îngrijorare. Voiam să aflu mai multe despre căsătoria ei fără a-i da de bănuiră că soțul său avusese o amantă. Presupunând, desigur, că nu știa. Când am ajuns, era în grădină și umplea un coș cu flori, ale căror culori strălucitoare contrastau perfect cu rochia ei neagră.

– E îngrozitor de cald, spuse când mă văzu. Te invidiez cu așa o rochie.

Îmi privi cu jind rochia din batist de culoare roz.

– Pare mai răcoroasă decât a ta, dar te asigur că nu e.

– Negrul e atât de deprimant, nu? Mai ales vara. Fața îi era transpirată. Dar e și ceva purificator în doliu. Un fel de dreptate. Nu ar fi normal să continui așa, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

I-am luat coșul din mână și am urmat-o pe cărare spre un loc mai umbrit, unde ne-am așezat pe o bancă mică din piatră.

– Am găsit una dintre scrisorile lui Léonard, i-am spus. Și mă întreb dacă soțul tău nu le avea pe celelalte.

– Ar fi imposibil. Am cercetat fiecare colțișor din casă. Nu sunt aici.

– Cred c-au fost furate, probabil odată cu tabachera.

– O ajută acest lucru pe Jane?

– Poate, dar nu sunt sigură.

– Nu suport așa ceva, Emily. Biata fată putrezește în închisoare.

– Te rog, nu te necăji. Am nevoie de ajutorul tău. Gândește-te bine: s-a schimbat în vreun fel dispoziția sau comportamentul soțului tău cu câteva zile înainte de moartea sa?

– Nu, nu-mi amintesc.

– Ți s-a părut mai retras?

– David era omul cel mai constant pe care l-am cunoscut.

– Soțul perfect?

– Aproape.

– A existat vreo neînțelegere în mariajul vostru?

– Nu chiar. Ne-am mai certat uneori, ca toată lumea.

M-am gândit la scurta mea căsătorie. Nu m-am certat niciodată cu Philip. Dar nici nu ne-am cunoscut foarte bine.

– Dintr-un motiv anume?

– Eu mă plângeam uneori că nu ieșim destul de mult, dar e inutil să încerci să-ți schimbi soțul. Când m-am măritat cu David, am știut că preferă o viață liniștită.

– Dar el ieșea, nu? Cu domnul Barber? La club?

– Da, sigur. Asta-i altceva decât vizitele în societate. Se ducea în fiecare duminică la întrunirile politice de la club. Nu cred c-a lipsit vreodată.

– Ce fel de politică?

– Nu am nici cea mai vagă idee. Nu mi-a dat nicio dată detalii, dar, când se întorcea, era plin de energie. Nu pot să-ți descriu.

– Și se întruneau întotdeauna duminica?

– Da. Râse. Era o concesie făcută soțiilor. La început, se întruneau de trei ori pe săptămână. Ți imaginezi? Soțiile s-au plâns și în cele din urmă s-au lăsat convinși că, pentru fericirea de acasă, trebuia să-și tempereze entuziasmul față de politică.

– Și tu te-ai plâns?

– De fapt, eu nu m-am plâns. Vedeam că aceste întruniri îi făceau bine. Se simțea util. Și, pe atunci, chiar eram bucuroasă să fiu singură.

– De ce?

– A fost o perioadă dificilă pentru mine, Emily. Eram măritată cu David de peste șapte ani și nu rămăsesem însărcinată. Mi-era greu să accept să nu voi fi nicio dată mamă.

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie. M-am împăcat cu acest gând de câțiva ani.

– Cum a reacționat domnul Francis?

– Cu delicatețe și înțelegere. Nu s-a plâns niciodată, nu m-a făcut să simt asta ca pe o neputință.

– Poate că nici nu era vina ta. Poate că era a lui.

– Nu, Emily, era a mea. Sunt sigură.

Davis nu și-a putut ascunde bucuria după-amiază, când mi-a dat corespondența. Când am triat scrisorile, am știut și de ce.

– Amândoi am primit astăzi scrisori din Franța, Davis? Odette e bucuroasă că s-a întors acasă? Sau îi e dor de Anglia?

– Nu știu, doamnă. Mi-a scris doar ca să mă informeze c-au ajuns cu bine la Paris.

– Hm!

În timp ce se înclină și ieși repede din cameră, obrajii i se colorară ușor. Am deschis scrisoarea de la Cécile.

Ma chère Kallista,

Nu există bucurie mai mare ca aceea pe care o simt când mă întorc la Paris. Londra are distracțiile ei, dar nimic nu se compară cu frumusețea orașului meu. Monet și Renoir au întrebat de tine; Monet a terminat tablourile pentru vilă și i le trimite lui *madame* Katevatis, care le pregătește pentru sosirea ta la Santorini, la toamnă.

Din păcate, am puține lucruri de raportat lui *monsieur* Hargreaves, dar spune-i să nu fie îngrijorat. L-am cunoscut pe *monsieur* Garnier. De acum înainte nu va mai fi un străin pentru mine. I-am atras deja atenția – este un bărbat deosebit de interesant – și știu că-mi va face plăcere să lucrez cu el.

Ce mai face Davis? Aici trebuie să înfrunt valuri insuportabile de melancolie din partea lui Odette care umblă ca o somnambulă și cântă arii tânguitoare din operele italiene. Fii atentă, Kallista, s-ar putea să fii nevoită să-ți fur majordomul, pentru că nu mai pot tolera aleaul lor.

Am zâmbit când am citit această parte, apoi m-am uitat peste restul corespondenței. Următorul plic pe care

I-am deschis conținea o scrisoare de la domnul Sinclair, care mi-a redat imediat speranța că munca pe care încercam s-o fac pentru British Museum nu era inutilă. Se consultase cu custodele antichităților greco-romane de la muzeu, domnul Murray, care a fost de acord cu evaluarea pe care o făcusem în privința statuii din perioada arhaică de la Richmond. Dată fiind valoarea acesteia pentru specialiști, domnul Sinclair o donase imediat muzeului. Și pentru că soției lui nu-i plăcea prea mult piesa respectivă, decizia n-a provocat nicio discuție în casă.

I-am răspuns repede, exprimându-mi gratitudinea și apoi, cu încredere renăscută, am scris un anunț pentru a-l trimite la *Times*. Nu voiam doar să descopăr identitatea admiratorului meu și, desigur, să-i mulțumesc pentru flori, ci așteptam și confirmarea că mai are și alte scrisori de la Léonard. „M-ai copleșit cu flori. Vrei să faci același lucru și cu scrisorile lui L?”

După ce am terminat cu asta, mi-am pus ceva mai potrivit pentru plimbare și am plecat în parc, unde trebuia să mă întâlnesc cu Ivy și cu Margaret. Mă așteptau în fața statuii lui Ahile: Ivy, perfecțiunea engleză întruchipată, cu o umbrelă de soare cu volan, care-i proteja pielea delicată, Margaret îmbrăcată într-un costum modern și în mână cu un teanc de cărți legate cu o curelușă din piele.

– Astea sunt pentru tine, dar nu trebuie să le duci tu, îmi spuse. M-am hotărât să te bat la cap cu latina până când o să începi s-o studiezi.

– Îmi pare rău, Margaret, dar nu mă convertești încă. Nu sunt deloc mulțumită de greaca mea și cred că atunci când o să vreau ceva nou, mă voi apuca de hieroglifice.

– Sunteți amândouă atât de inteligente, spuse Ivy, privind în pământ.

– Poate o convingi pe Ivy să facă latină cu tine.

– Nu, nu sunt eu bună la așa ceva.

– Ba cred că ești, spuse Margaret. Doar că n-ai destulă încredere în tine.

Ivy se înroși puternic, iar încheieturile degetelor i se albiră când își strânse umbreluța.

– Poți foarte bine s-o înveți, dar n-o lăsa pe Margaret să te terorizeze. Nu va fi mulțumită decât dacă intră la Oxford și recită din Ovidiu până la ore târzii din noapte.

– Abia aștept să se termine sezonul, spuse Margaret aruncându-și cărțile peste umăr.

– Din păcate, Jeremy nu vrea să-și facă o educație clasică. Dacă ar vrea, te-ai putea mărita cu el.

– Ar fi un soț decent, recunosc eu ea. Sărută extraordinar.

– Margaret! țipă Ivy.

– Știi doar că trebuia să verific.

– Cred c-ar fi, am răspuns eu. E foarte...

Am zâmbit gândindu-mă la Jeremy.

– Da, exact, făcu Margaret.

– Habar n-am despre ce vorbiți, interveni Ivy.

– Asta, draga mea, se întâmplă pentru că tu ești prea bună, i-am răspuns strângând-o ușor de braț.

Toată crema societății era în parc: mame ce se mândreau cu fetele lor, gentlemeni cât se poate de spilcuiți dată fiind căldura, tinere soții în mici grupuri, care cereau și dădeau sfaturi, bârfeau și se încurajau. Trebuia să ne oprim o dată la câțiva metri pentru a ne saluta

cunoștințele, dar era imposibil să nu remarcăm că nimeni nu era cu adevărat interesat să vorbească cu noi. Asta până când am întâlnit-o pe lady Elliott, cea mai bună prietenă a mamei, care s-a oprit și și-a lipit un zâmbet fals pe față.

– Doamnă Brandon, domnișoară Seward, ce bine îmi pare să vă văd! La mine nici măcar nu s-a uitat. Îngrozitoare căldură, nu?

Ivy a reușit să-i dea un răspuns gătit, dar amabil. Margaret a privit-o fix în timp ce lady Elliott se îndepărta.

– Emily, dar te-a ignorat, spuse Ivy.

Îmi simțeam ochii plini de lacrimi.

– Vă simțiți bine? ne întrebă lady Elinor care se apropia împreună cu Isabelle.

– Da, răspunse scurt Margaret.

– Vă mulțumesc, lady Elinor, pentru întrebare, spuse Ivy.

– Am văzut-o pe lady Elliott. Îngrozitor. Nu-i da atenție, Emily. E o femeie meschină și geloasă.

– Mulțumesc, i-am răspuns îndreptându-mi umerii. Nu mi-am dat seama că am căzut atât de tare în dizgrație.

– Oh, draga mea, exclamă lady Elinor. Înseamnă că n-ai auzit încă tot ce se spune? Am clătinat din cap. Ivy, vrei s-o iei tu puțin înainte cu Isabelle?

– Înseamnă că e îngrozitor dacă nu vreți să audă și ea, am comentat, încercând să adopt un ton lejer, în timp ce Ivy și Isabelle se îndepărtau.

– S-ar crede că, dacă vă plimbați împreună, puneți capăt acestui zvon, dar se pare că nu-i așa, începu ea, uitându-se ba la Margaret, ba la mine. Se zvonește că

ducele de Bainbridge ți-a trimis acasă o cantitate uriașă de flori drept mulțumire după ce ai... știi... Îți poți imagina ce se crede.

– Dar asta-i absolut scandalos! țipă Margaret.

– Mai încet, domnișoară Seward. Orice manifestare de agitație din partea dumneavoastră nu face decât să confirme acest zvon.

– Am primit flori, dar nu erau de la Jeremy.

– Se mai spune că ați etalat cartea de vizită pe care v-a trimis-o în mijlocul poliței de la cămin.

Nici nu puteam vorbi. Era mai oribil, mai îngrozitor decât mi-aș fi imaginat. Lumea poate vorbi și mă poate critica pentru că îmi place să flirtez cu Jeremy fără nicio intenție de căsătorie, dar, dacă își închipuie că această relație s-a transformat într-o adevărată aventură și că suntem atât de negliobi încât să uităm de discreție, atunci acest lucru m-ar putea distruge.

– Nu putem lăsa asta așa, spuse Margaret. Trebuie să facem ceva.

– Nu prea e nimic de făcut, răspunse lady Elinor. Ivy s-a uitat peste umăr, cu o expresie întrebătoare. Ducele nu a recunoscut, firește, dar nimeni nu se așteaptă la altceva de la un gentleman.

– Și Emily trebuie să stea și să aștepte să se coacă buba asta? Nu! Inacceptabil!

– Poate c-ar trebui să pleci în străinătate și să lași scandalul să se stingă.

– E ca și cum aș admite că sunt vinovată, i-am spus. Nu voi face așa ceva.

– Te înțeleg, dar nu vreau să te văd suferind așa, fu de părere lady Elinor. Mă tem că lady Frideswide a fost foarte vehementă.

– Cred că asta n-ar trebui să mă mire.

– Mă tem că e vina mea, spuse Margaret. Am profitat de generozitatea ta, Emily. Se întoarse spre lady Elinor. Doamna Taylor și mama nu mă lasă nicio clipă în pace. Când vine Jeremy, nu-și iau ochii de la noi. Emily e foarte drăguță și-mi dă voie să-l întâlnesc la ea și uite ce mulțumire primește!

– Șșt, domnișoară Seward. Dacă le spui oamenilor că Emily ți-a permis să ai întâlniri nepotrivite cu ducele la ea acasă, n-o ajuți deloc.

– N-am spus că ne-a lăsat să facem ce nu se cuvine.

– Nu, dar acest lucru se subînțelege, dacă spui că doamnele care te supraveghează sunt prea severe, iar întâlnirile de la Emily sunt agreabile.

– Nu m-am gândit la asta, spuse Margaret și tăcu.

– Isabelle, întoarce-te, draga mea, o strigă lady Elinor. Vreau să vă plimbați toate trei un pic cu noi. O să-ți facă bine să fii văzută cu noi, Emily.

Ivy nu a întrebat ce s-a întâmplat, dar m-a luat de braț în timp ce ne plimbam. Niciunul dintre cei cu care ne-am intersectat nu m-a privit în ochi.

Urmând sfatul lui lady Elinor, ne-am plimbat vreo trei sferturi de oră prin parc. Nimeni nu mi-a acordat mai multă atenție, limitându-se la o politețe strictă, dar cel puțin nu m-au ignorat, așa cum a făcut lady Elliott.

Eram însă foarte deprimată când m-am întors cu prietenele mele în biblioteca din Berkeley Square.

– Nu-mi pasă ce zice lady Elinor, spuse Margaret. Nu e decât vina mea.

– Nu-i vina ta, Margaret, i-am răspuns lăsându-mi capul pe spătarul fotoliului, cu privirea ațintită în tavan.

– Cum poate să creadă cineva așa ceva despre tine? Întrebă Ivy. Am așteptat să ajungem acasă și abia atunci i-am povestit; a fost îngrozită. Ce-o să spună Colin?

– Colin este ultima persoană în legătură cu care ar trebui să ne facem griji, fu de părere Margaret.

– Nu sunt de acord, spuse Ivy. Colin contează mai mult decât toți ceilalți.

– Vă rog! Nu vreau să vă certați. Aș fi vrut să-mi slăbesc corsetul. Colin știe că e o prostie. Iar în ceea ce privește restul societăți, nu se poate face nimic. Trebuie să aștept până ce se stinge scandalul.

– Doar nu vorbești serios, interveni Margaret. Trebuie să te lupți.

– Nu rezolvi nimic dacă te dai în spectacol, Emily, mă sfătui Ivy.

– Bine. Atunci vino cu mine la Oxford. Sau du-te la Bryn Mawr. Viața la universitate o să-ți facă bine.

– Îți mulțumesc, Margaret, dar nu cred. Prefer să-i înfrunt decât să fug.

– Trebuie să te gândești bine cum să abordezi această situație, spuse Ivy. Doar nu vrei să-ți pierzi poziția.

– Poziția? Margaret lovi cu palma în masa de lângă fotoliul pe care ședea. Nu prea cred că poziția ei...

– Nu cred că înțelegi în întregime situația, Margaret. Emily e în pericol de a pierde totul, dacă nu alege calea cea mai bună de a se împăca cu societatea. Poate că dai o cină, Emily. Părinții tăi vor veni, bineînțeles, și poți conta pe Robert și pe mine. Un oaspete regal ar face minuni pentru reputația ta. Colin își petrece foarte mult timp cu Bertie din cauza domnului Berry, iar mama ta e prietenă cu prințesa Alix...

– Doar nu vrei să spui că primindu-l pe prințul de Wales, un stricat notoriu, situația se va schimba în favoarea lui Emily.

– Cunoscut defectele prințului, Margaret, dar și tu știi că lumea e foarte dispusă să le treacă cu vederea, îi răspunse Ivy.

– Poți suporta atâta ipocrizie, Emily? Ești acuzată pe nedrept că ai o aventură. Și ca să te salvezi, trebuie să inviți la cină un bărbat care are mai multe metrese decât oricare altul.

– Nu e nevoie să-l insulti pe prinț, o apostrofă Ivy.

– Doar nu ești de acord cu așa o prostie! exclamă Margaret întorcându-se spre mine.

– Vă rog să încetați amândouă. Mi-am frecat templele. Trebuie să mă hotărâsc singură.

– Ai putea să te măriți cu Colin, sugeră Ivy. Atunci, toate aceste probleme ar dispărea.

– Prin căsătorie, problemele nu dispar.

– N-am de gând să mă căsătoresc cu Colin pentru a-mi salva reputația.

– Nu e singurul motiv pentru care ai face-o, dar poate că e impulsul de care ai nevoie pentru a te hotărî, în sfârșit.

Eram îngrozită să-mi aud prietena spunând așa ceva.

– Așa crezi? Că trebuie să mă hotărâsc, în sfârșit?

– Of, Emily, nu, am vrut doar... Se opri. Nu ți-am dorit niciodată decât fericire.

– Când o să înțelegi că fericirea ei nu depinde de găsirea unui soț?

– Margaret, te rog!

– Nu susțin soții în general, ci pe Colin în particular, răspunse Ivy. Margaret își dădu ochii peste cap, dar eu eram prea obosită pentru a continua discuția. Plec acasă. Îmi pare rău, Emily, n-am vrut să te supăr.

– Știu. Am îmbrățișat-o.

– Dacă pot face ceva, trimite după mine, îmi mai spuse înainte de a pleca.

Margaret a urmărit-o cu o privire de profundă nemulțumire.

– Chiar crede că soții sunt leacul?

– Nu știu, Margaret, i-am răspuns, gândindu-mă la căsnicia lui Ivy.

– Emily, îmi place foarte mult Ivy, dar mă întreb, fără să vreau, dacă tu n-ai depășit această prietenie.

Mi-e rușine să recunosc că nu am spus nimic în apărarea prietenei mele.

Colin a venit mai târziu, în ținută de seară, și era uluitor de arătos. M-a salutat foarte serios și a refuzat să-i dea lui Davis jobenul, eșarfa de mătase și bastonul.

– Schimbă-te. Mergem la Operă.

– Și mie-mi pare bine că te văd, i-am spus.

– Nu avem timp, Emily. Nu vreau să întârziem.

Vocea îi era calmă, ca de obicei în situații de extremă gravitate. Nu i-am pus întrebări. Meg m-a îmbrăcat cât a putut de repede, plângându-se întruna că n-are timp să mă coafeze cum se cuvine. În ciuda nemulțumii, a făcut o adevărată minune și cred că lui Colin aproape că i s-a oprit respirația când m-a privit coborând.

– „Vine frumoasă ca noaptea / din țările senine cu cerul înstelat...“, spuse el admirându-mă, în timp ce Davis îmi puneă o capă pe umeri.

– Byron. Foarte frumos.

Am ajuns repede la Covent Garden. Când am intrat în loja lui Colin, unde ne așteptau Margaret, Jeremy, domnul și doamna Seward, un murmur ciudat a cuprins întreaga sală. Toți ochii erau ațintiți asupra noastră când domnii și-au strâns mâinile, iar Margaret și cu mine ne-am îmbrățișat. Publicul a început din nou să șușotească.

– Nu te vor învinge, îmi spuse Colin dându-mi un binoclu.

Luminile au scăzut, s-a ridicat cortina, iar eu am încercat din răputeri să fiu atentă la spectacol, deși eram atât de tristă. Muzica era divină, dar povestea tragică a Aidei nu era cea mai potrivită pentru a-mi ridica moralul. Acest lucru nu m-a deranjat însă. Eram mulțumită să știu că, indiferent cât de prost stăteau lucrurile în ceea ce mă privește, probabilitatea de a fi închisă într-un mormânt egiptean, așteptând să mă sufoc, era foarte mică.

Apariția mea la Operă m-a salvat de la ostracizarea completă. Margaret și cu mine eram considerate destul de excentrice pentru a rămâne prietene în ciuda așa-zisei mele aventuri, dar faptul că Jeremy și Colin erau în relații bune a aruncat îndoială asupra veridicității zvonului. Ambii domni erau foarte respectați și era greu de crezut că un bărbat cu prestanța lui Colin ar căuta prietenia cuiva care se afișează ca amantul femeii cu care vrea el să se căsătorească. Dar cel mai tare m-am înfuriat când am văzut că Jeremy nu a avut de suferit deloc din cauza bârfelor. În fond, era de așteptat ca un gentleman să se distreze și, chiar dacă putea fi criticat pentru că nu a fost destul de discret, statutul lui social nu era deloc în pericol.

M-a ajutat și faptul că atenția s-a concentrat asupra unui alt furt. De această dată, nu a fost furat un obiect care îi aparținuse Mariei-Antoaneta, ci un portret al ei, executat de Elisabeth Vigée-Lebrun, una dintre pictorițele preferate ale reginei. Supărarea lui Charles Berry din cauza acestui lucru a atras atenția generală timp de aproape

o săptămână și m-am bucurat și eu de un respiro, nemai-fiind în centrul atenției. Totuși, invitațiile la evenimentele sociale erau tot atât de rare ca și atunci când eram în doliu după Philip. Ceea ce nu era neapărat rău și îmi lăsa suficient timp pentru investigații.

Admiratorul meu nu mi-a dat niciun răspuns la ultimul anunț din *Times*, dar mi-am imaginat că a fost prea prins cu plănuirea și ducerea la îndeplinire a ultimului său furt pentru a se mai ocupa și de treburile romantice. După incidentul cu florile din trăsură, Colin a stat o oră întreagă cu mine și mi-a arătat cele mai bune modalități de a evita să mai fiu urmărită, dar și tehnicile pe care le folosea el când urmărea pe cineva. Deși am făcut tot ce-am putut să-l conving, n-a vrut să-mi spună nimic despre împrejurările în care și-a folosit aceste abilități fascinante.

Gândindu-mă mai bine la situația mea, mi-am zis că aș vrea să fiu urmărită pentru a-l face pe bărbatul misterios să apară. Eram obosită să tot aștept o altă scrisoare și m-am gândit că dacă ne-am întâlni, în cele din urmă, față în față, l-aș putea convinge să-mi dea și restul scrisorilor lui Léonard. Mă preocupa însă un lucru: mă urmărise în ziua în care fusesem pe strada Oxford în căutare de informații despre scrisori. Când plecasem de acolo, mă întâlnisem cu domnul Berry, ale cărui mâini se apropiaseră cu destulă forță de gâtul meu. Eram convinsă că, dacă hoțului îi păsa de mine, n-ar fi stat să se uite cum mă amenință un alt bărbat. Să-și fi încetat urmărirea înainte de a ajunge eu în parc? Sau Charles Berry era omul pe care-l căutam?

Era puțin probabil să fie capabil să plănuiască așa ceva, dar am început să mă gândesc la el cu mai multă grijă decât până atunci. Comportamentul său licențios ar putea fi doar un paravan. Nu l-am exclus noi, Cécile și cu mine, aproape imediat din această cauză? În plus, n-a făcut niciun secret din faptul că voia să-i fiu amantă, iar eu l-am respins de fiecare dată. Oare crede că, dacă mă abordează într-o manieră misterioasă, o să-mi câștige afecțiunea? Ideea că ar putea lua în considerare așa ceva părea ridicolă, dar am refuzat să renunț la ea fără să mă gândesc mai bine. Desigur că avea un motiv pentru care să-și dorească obiectele furate. Cine să fi avut un motiv mai bun?

Majordomul meu a bătut la ușă și a intrat în cameră.

– Am scos toate florile, doamnă.

– Mulțumesc. Nu mă îndoiesc că ai auzit ultimele zvonuri despre mine.

– Da, doamnă, îmi pare rău să vă spun, dar le-am auzit. Personalul nu le-a dat nicio crezare și am ordonat să nu vorbească cu nimeni despre asta. Nu tolerez ca din această casă să se răspândească vorbe.

– Sunt îngrijorată, deoarece cred că povestea a plecat din casă. Doar cineva care a știut unde ai pus plicul sosit odată cu florile ar fi inclus și acest detaliu.

– Doamnă, vă asigur că eu...

– Niciodată, nici măcar o clipă, nu aș bănuî că ești implicat.

– Vă mulțumesc.

– Dar restul personalului? Ai observat cumva vreo nemulțumire?

– Nu mi-am dat seama, dar vă asigur că mă voi ocupa imediat de asta.

Nu-mi plăcea deloc ideea că cineva din propria-mi casă împrăştie zvonuri despre mine, iar acest lucru, împreună cu „revelația” recentă că, de fapt, casa nici nu e a mea, mă făceau să mă simt profund nefericită. Sentimentul devenea tot mai puternic. În aceeaşi după-amiază, sora lui Philip, Anne, a trecut pe la mine. N-am văzut-o de multe ori – n-am fost niciodată apropiate – dar ne respectam şi am fost întotdeauna în termeni amicali.

– Casa arată foarte bine, îmi spuse ea aşezându-se în salon.

Aici crescuseră ea şi Philip, cel puţin atunci când nu erau în Derbyshire, la Ashton Hall. Anne a insistat ca eu să locuiesc aici după moartea lui Philip. Ea şi soţul ei aveau o casă frumoasă în Belgravia şi nu voia să mă vadă strămutată.

– Eşti foarte amabilă că ai trecut să mă vezi, i-am spus.

Mi-a refuzat oferta de ceai şi se juca nervoasă cu garnitura de la mâneci.

– Noi toţi din familie, suntem... îngrijoraţi, Emily. Nu că am crede aceste poveşti îngrozitoare care circulă pe seama ta, dar... e foarte jenant, îţi dai seama. Aceasta a fost casa lui Philip şi va fi într-o bună zi a lui Alexander.

– E a lui Alexander şi acum, i-am răspuns, şi sunt perfect conştientă că mă aflu aici doar datorită generozităţii tale.

– Mama nu ştie ce se vorbeşte despre tine, dar mă tem că dacă află, va insista să pleci imediat.

– Dar n-am făcut nimic, Anne.

– Bineînțeles că n-ai făcut. Și totuși, casa din Berkeley Square capătă un fel de notorietate. Înțelegi deci că trebuie să facem tot ce putem ca să evităm ca numele familiei să fie amestecat într-un scandal.

– Înțeleg perfect. O să încep să-mi caut altă casă.

– Nu, Emily, nu am venit să te dau afară. Știm cu toții ce mult te-a iubit Philip și nici nu ne gândim să-ți cerem să pleci dacă nu... Nu a continuat, dar s-a înroșit puternic. Eram șocată de cât de mult seamănă cu fratele ei, cu același păr nisipiu și ochii deschiși la culoare. Poate că încerci să te integrezi mai bine în societate. Știu că ți se pare anost, dar asta e soarta noastră și trebuie să-i facem față cât mai bine.

Nu a stat mult și, când a plecat, m-am simțit pur și simplu îngrozitor. E adevărat că, în general, societatea mi se părea plictisitoare, dar n-am avut niciodată intenția să le fac pe cunoștințele mele să simtă atât de profund acest lucru. Voiam să fiu amabilă, îndatoritoare, să nu-i pun pe ceilalți în situații neplăcute, să nu-i fac să se simtă ca și cum aș vrea să-i judec. Era evident că nu reușisem nimic din toate astea și, în ciuda asigurărilor lui Anne, știam că sosise vremea să-mi caut o casă.

Nu eram nerăbdătoare să-mi caut casă, dar m-am hotărât să discut problema cu avocatul meu. Acesta a fost șocat când a aflat că am de gând să plec din actuala mea locuință, ceea ce mi-a dovedit că povestea decăderii mele nu era chiar atât de bine cunoscută și nu se răspândise încă în mediile profesionale. Bineînțeles că nu aveam nevoie doar de casă, ci trebuia s-o mobilez în întregime,

s-o umplu cu cărți și să angajez personal. Nu mă așteptam să-i iau pe toți servitorii reședinței Ashton cu mine, dar aveam de gând să mă lupt până la moarte ca să-l păstrez pe Davis. Fără el, nu mă puteam descurca. Când am plecat de la biroul avocatului, mă simțeam nefericită și mi se părea că viața mea stă să se destrame fir cu fir. Am rătăcit fără țintă o vreme și aș fi vrut să stau în parc, dar știam că nu voi întâlni acolo decât priviri de gheață. Așa că m-am întors acasă.

Când am ajuns în Berkeley Square, am găsit decorul pregătit pentru următoarea scenă care se repetase de mult prea multe ori în viața mea: eu, agitată și obosită, sosesc acasă și o găsesc pe mama, care mă așteaptă iritată și gata să-mi țină predici. M-am hotărât resemnată să fac față cel puțin unei runde – nu mai vorbisem cu ea de la ultima neînțelegere în privința lui Jeremy – am salutat-o cu un suspin și m-am cufundat într-un fotoliu, surprinsă că era în bibliotecă, și nu în salon.

– Să știi că nu mai accept nimic, îmi spuse, bătând ușor cu vârful umbrelutei de soare în podea. Te-ai purtat foarte prost, fără îndoială, și, după tot ce-am făcut noi pentru tine, am fi meritat altceva. N-am știut ce să-i răspund, dar asta nu reprezenta oricum nicio problemă. Mama prefera întotdeauna monologul. Și mai ales, am făcut tot ce-am putut ca să-ți asigur cea mai bună poziție în societate și detest să-mi văd munca distrusă de bârfe ieftine.

– Mamă, te asigur că niciodată...

– Nu mă întrerupe. Este intolerabil să vezi că fiica unui conte poate fi tratată cu dispreț absolut și că reputația ei poate fi mânjită fără motiv.

– Mamă!

Eram uluită.

– De ce să nu-ți umple un gentleman camera cu flori? Probabil că ești fata cea mai bogată din Anglia. Și nu cred că e nevoie de mai mult decât o simplă atenție acordată unui gentleman pentru a-i inspira un asemenea gest. Ideea că a făcut-o doar după... Nu avea intenția să-și termine gândul. Aș vrea să știu cine e vaca aia geloasă care a inventat așa ceva.

Stăteam cu gura căscată și-mi era imposibil să gândesc coerent. N-aș fi crezut niciodată c-o să apuc ziua în care mama, cel mai aspru critic al meu, va sări în apărarea mea.

– Nu suport așa ceva și asta-i clar. Ai și tu partea ta de vină, destul de mare, dar poveștile astea au mers prea departe. Chiar dacă ai fi vinovată, ideea de a fi exclusă din propria ta clasă socială depășește orice decență, și asta fac acești oameni odioși. Am auzit și eu destule despre multe aventuri mai grave, dar n-am dat niciodată dovadă de atâta indecență, încât să-i expun pe cei implicați.

Tăcu o clipă, sperând, cred, că-i voi cere amănunte. Când și-a dat seama că n-am de gând, a continuat.

– Am aranjat să luăm ceaiul cu regina marțea viitoare. După asta nu se va mai îndoii nimeni de nevinovăția ta. Majestatea Sa n-ar accepta să stea în prezența unei femei decăzute. Mă gândesc dacă n-ar fi bine să vii în doliu.

– Dar doliul s-a încheiat de câteva luni.

– Da, dar în acest timp n-ai văzut-o pe regină. I-ai câștiga și mai mult afecțiunea dacă va crede că prețuiești amintirea răposatului tău soț, cum face și ea în memoria bietului prinț Albert.

– Sunt sigură că se va găsi cineva care să-i spună că nu mai port doliu, și o să creadă că nu sunt sinceră.

– S-ar putea. Și totuși, n-ar strica să revii, dacă nu chiar la doliu, la o rochie modernă, însă în culori stinse. Dacă ai fi avut măcar o șuviță din părul vicontelui s-o porți pe deget!...

– Dacă, i-am răspuns eu, reușind să nu-mi dau ochii peste cap.

– Totul ar fi mult mai ușor dacă te-ai comporta ca orice fată rațională și te-ai mărita cu unul dintre pretenvenții tăi. Nu-mi pasă cu care, deși rămâne un mister pentru mine de ce nu l-ai acceptat pe Bainbridge. De parcă n-ai vrea să fii ducasă, ceea ce e, evident, absurd.

– Ce te face să crezi că m-a cerut?

– Nu te juca cu mine, Emily. Dacă ai fi vrut, l-ai fi avut pe tavă.

Auzind-o pe mama vorbind astfel, am zâmbit, apoi am râs atât de tare, că m-am înecat. S-a uitat la mine cu buzele strânse, deloc amuzată.

– Ai terminat? Există o artă prin care să prinzi în mreje un bărbat, o artă față de care tu simți o aversiune inexplicabilă. Ochii i se îngustară. Și totuși, reușești să-i atragi pe domni, în primul rând grație numelui și averii. Poate că-i atrage și caracterul tău... unic. Dar gândește-te bine, Emily. Chiar intenționezi să rămâi singură tot restul vieții? Femeile din familia noastră sunt cunoscute pentru longevitatea lor. E greu să trăiești singură vreme de nouăzeci de ani.

M-am gândit să nu-i mai spun că, deși femeile din neamul Bromley sunt longevive, este puțin probabil să

mai trăiesc *încă* nouăzeci de ani și, chiar dacă ar fi așa, e practic imposibil să-mi găsesc un soț care să reușească același lucru.

– Voi face tot posibilul să opresc aceste zvonuri. Sunt convinsă că în spatele lor se află lady Frideswide. E furioasă că Lettice a fost dată la o parte. Îmi pare rău pentru fată, dar n-ar fi fost o bună ducesă. E anostă. Lui Bainbridge i-ar fi mult mai bine cu tine. Familia lui și-ar mai îmbroșta sângele. Cu toate greșelile tale, Emily – și oprește-te, că ai făcut destule – ai avut întotdeauna strălucire.

– Mulțumesc, mamă. Nu am încercat să-mi rețin lacrimile care mi-au umplut ochii. Nu-mi amintesc să-mi mai fi spus vreodată ceva atât de frumos.

– Fără îndoială că mă omori cu zile, dar n-o să las pe nimeni să-ți distrugă șansa de a face o căsătorie reușită. Nu trebuie să-l uiți nici pe domnul Hargreaves. O altă opțiune foarte atrăgătoare. Și ce gentleman! Am auzit că te-a dus la Operă.

– A fost foarte amabil.

– Așa că fii atentă. Un asemenea bărbat nu-ți tolerează la nesfârșit jocul. Sigur că acum te găsește atrăgătoare, dar nici nu-ți dai seama când...

– Da, mamă. Când nu voi mai fi așa. Știu, știu.

Se ridică din fotoliu.

– Trebuie să-ți schimbi comportamentul, Emily, altfel vei fi permanent subiect de bârfă. Cu cât faci asta mai repede, cu atât va fi mai bine. Îmi aranjă gulerul rochiei și se uită încruntată la talia mea. Practic, îți atârnă corsetul. Ce-i cu camerista ta?

– Nu-mi atârnă, dar nu vreau să-l leg strâns. Mă simt mult mai bine dacă respir ca lumea.

– Sper din tot sufletul să-ți găsești un soț care să te suporte. Păcat că Charles Berry...

– Nimic în lume nu m-ar face să mă mărit cu un asemenea bărbat.

– O femeie ar trebui să suporte orice, pentru a intra într-o familie regală.

– Iartă-mă, mamă, dar, dacă ar fi să mă mărit cu cineva dintr-o familie regală, aș prefera un prinț cu un tron adevărat.

Ochii îi străluciră și vedeam că deja îi trece în revistă pe toți prinții holtei din Europa. În cele din urmă, își va da seama că niciunul nu s-ar căsători cu o văduvă, dar, între timp, nu voiam să-i stric plăcerea și să-i spun că oricum nu l-aș vrea pe niciunul.

Când a plecat, am condus-o până la ușă. După ce a închis în urma ei, Davis mi-a zâmbit fără reținere.

– A vrut să vă aștepte în bibliotecă, doamnă.

Eforturile depuse de mama pentru a-mi salva reputația nu au fost în zadar și a reușit să mijlocească o oarecare pace între mine și societate. Tot nu eram invitată la cele mai bune petreceri, dar n-a mai îndrăznit nimeni să mă ignore pe față, iar situația avea să se îmbunătățească după ceaiul de săptămâna viitoare cu regina. Mi-am dat seama astfel că există și avantaje în a avea o mamă ca o leoaică și o iubeam pentru asta. Nu știu ce i-a spus ea lui lady Elliott, dar am primit de la aceasta o scrisoare binevoitoare cu scuze și o invitație tardivă la o serată pe care o găzduia. I-am trimis și eu o scrisoare binevoitoare, fără reproșuri, dar am declinat invitația. Sigur că mama vrea să-mi schimb comportamentul, dar trebuie să fie realistă. Deși nu aveam de gând să accept toate absurditățile impuse de societate, eram dispusă să fac orice efort pentru a mă asigura că nimeni, niciodată, nu se va simți umilit sau ignorat de mine.

Am început să-mi petrec în parc zilele în care vremea era frumoasă, dar evitam zonele la modă. Acest

lucru a supărat-o pe mama, care se înfiora la gândul că aş putea da peste locuitori din Bayswater sau, şi mai rău, peste vâslaşii de pe Serpentine, dar a reuşit să nu mă critice prea tare.

Stăteam în fiecare zi sub acelaşi platan, bucurându-mă de umbra lui şi sperând că această rutină previzibilă va atrage atenţia admiratorului meu, care tăcea de prea mult timp. Îmi aduceam cu mine cartea de greacă şi traduceam din *Odissea*, încercând în acelaşi timp să-i observ pe toţi cei care păreau să mă privească. Dar nici măcar o dată, nici când veneam, nici când plecam din parc nu am văzut nimic suspect. Eram foarte dezamăgită.

Într-o dimineaţă, în timp ce soarele se ascundea în spatele unui nor uriaş şi îmi strângeam cărţile pentru că nu voiam să mă prindă ploaia, a venit în fugă spre mine un băieţel foarte murdar.

– Sunteţi lady Ashton? m-a întrebat.

– Da. Şi tu cine eşti?

– Johnny. Un domn mi-a zis să vă dau astea.

Şi mi-a întins un teanc gros de scrisori legate cu o panglică albastră. Era scrisul lui Léonard.

– Ce domn?

– Uite-l colo.

Băiatul arată în spatele meu şi m-am întors cât am putut de repede, dar n-am văzut pe nimeni. Când m-am întors din nou, copilul o luase la goană în direcţie opusă.

– Johnny, stai! am strigat şi am pornit după el.

Am reuşit să nu-l pierd din ochi câteva minute, dar din cauza botinelor cu toc şi a rochiei nu am putut ţine pasul şi m-am oprit cu respiraţia întretăiată, cu scrisorile

încă în mână. M-am uitat în jur și mi-am dat seama că e în zadar să-l caut. Băiatul dispăruse și, la fel, și domnul... dacă o fi fost acolo. M-am întors la bancă, dar am descoperit că totul, cărțile, caietul și creioanele dispăruseră.

Mi s-a tăiat respirația. Exemplarul din *Odissea* fusese al lui Philip. Era legat în cea mai fină piele marocană, la fel ca *Iliada*. Își scrisese numele pe prima pagină și marcase fin, cu creionul, pasajele preferate. Mi s-a făcut rău. Începusem să copiez acele pasaje din textul grecesc original, așa cum făcusem și la *Iliada*, dar ajunseseam abia pe la jumătate. Acum n-o să mai aflu niciodată ce credea el despre restul cărții. Iar nepotul lui, viitorul viconte, care, spera Philip, îi va împărtăși dragostea pentru clasicism, a pierdut și această legătură cu unchiul lui.

Am încercat să nu mă mai gândesc la asta și am plecat acasă. Cel puțin, aveam scrisorile. Când am ajuns în bibliotecă, nu m-am așezat la birou – de fapt, la biroul lui Philip – ci am luat teancul de scrisori, m-am așezat lângă fereastră și am început să le citesc. Am trecut repede peste primele trei fără să mă opresc, fericită că știam bine franceza. Dar când am început-o pe a patra, m-au izbit două lucruri. În primul rând, că admiratorul meu, care presupuneam că mi le-a trimis, nu a lăsat nicio scrisoare pentru mine și, în al doilea, că habar nu aveam ce speram să găsesc în ele.

Am scos scrisorile Mariei-Antoaneta din sertarul biroului, unde le pusesem – sertarul în care păstram și jurnalul lui Philip, iar la vederea lui mi s-a încălzit deodată inima. L-am luat și l-am deschis, dar nu am citit nici măcar o propoziție. Paginile acelea parcă mă linișteau, ca și

cum ar fi avut puterea să mă ierte că am pierdut *Odissea*, și m-am decis să-mi continui lucrul la birou. Erau treizeci și șase de scrisori cu totul: șaisprezece scrise de regină, douăzeci de Léonard. Le-am aranjat după dată ca să le citesc în ordinea scrierii, dar nici acest lucru nu m-a luminat. Nu conțineau decât o relatare banală a zilelor petrecute de regină în închisoare, fără niciun detaliu semnificativ.

Procesul lui Jane Stilleman avea să înceapă în curând și am fost cuprinsă de furie când mi-am dat seama că citeam scrisori vechi de o sută de ani în speranța că mă vor ajuta să-l descopăr pe ucigașul lui David Francis. Îmi rămăsese extrem de puțin timp și nu-mi mai permiteam să-l irosc. Scrisorile, admiratorul și Charles Berry nu erau decât inutile distrageri ale atenției. Din aceste gânduri neplăcute m-a scos Davis, care m-a anunțat că Ivy așteaptă să mă vadă.

– Ar fi trebuit s-o aduci aici, i-am spus în timp ce treceam pe lângă el, spre hol.

– Se pare că musafirii dumneavoastră au propriile păreri despre camera în care vor să fie primiți, doamnă. Cine sunt eu să mă opun?

Când am intrat, Ivy era în picioare.

– Bună ziua, Emily, mă salută ea foarte politicos.

– Doamne, Ivy! Ce s-a întâmplat?

– Am venit să-mi cer scuze pentru că n-am făcut nimic ca să te ajut în aceste săptămâni. Ca prietenă, am fost foarte neatentă.

Am tras-o lângă mine, pe o canapeluță.

– De ce este întotdeauna prea devreme pentru Porto când avem astfel de discuții? Întrebarea mea nu i-a adus

nici măcar umbra unui zâmbet pe față. Sunt perfect conștientă că te-am pus în multe situații stânjenitoare. În primul rând, eu ar trebui să-mi cer scuze.

– Meriți o prietenă care să te înțeleagă mai bine, Emily. Colin te-a dus la Operă. Margaret și Jeremy i-au convins pe părinții ei să vină de asemenea. Chiar și mama ta ți-a sărit în ajutor. Dar eu n-am făcut decât să ascult și să spun doar că nu cred c-ai făcut așa ceva.

– Nu era treaba ta să dezminți aceste zvonuri.

– Nu, dar ar fi trebuit cel puțin să-ți apăr cu mai multă vehemență caracterul.

– Nu cred că mi-l poate apăra cineva, nici chiar cu vehemență.

Tot nu zâmbea.

– Îmi pare foarte rău, Emily. Dar sunt atât de prinsă cu propriile mele necazuri, că nu mai am timp și pentru ale tale. Nu mi-am dat seama dacă voia să-mi dea o explicație sau să-mi spună la revedere. Trebuie să-ți dau înapoi asta. Și a întins *Muntele regal*.

– Ți-a plăcut?

– Nu am reușit s-o termin.

– Despre ce necazuri vorbești, Ivy? Tu și Robert aveți probleme?

– Da, dar e mai mult decât atât. Lordul Fortescue îl presează și...

– Și lordul Fortescue consideră că soția unui viitor ministru nu trebuie să aibă de-a face cu o femeie decăzută.

– Ai fost întotdeauna foarte isteată.

– Am o părere atât de proastă despre lordul Fortescue, încât nu mă șochează nimic, indiferent ce mi-ai spune. Ce-a mai făcut?

– Vrea să te șterg de pe lista de oaspeți de la balul meu și i-a spus lui Robert cuvinte foarte dure despre prietenia noastră.

– Îmi pare rău, Ivy.

– Am insistat să rămâi pe listă. Robert a fost foarte înțelegător.

– Nu vin, dacă asta simplifică lucrurile pentru tine.

– Nu. Trebuie să vii. Tare aș vrea să înceteze toate astea, pentru că, Emily, în cele din urmă trebuie să-i rămân loială lui Robert.

– Bineînțeles. Ți place munca de caritate pe care o faci cu ducesa de Petherwick?

– E absolut îngrozitoare. Cred că dacă mă mai pune să brodez încă o rochiță de botez, o să încep să urlu. Nu mai suport să văd hăinuțe de bebeluș.

– Deci nu ești...

– Nu, îmi răspunse repede, evitând să mă privească.

– Nu e vina ta, Ivy.

– De unde să știi?

– N-ai putea să-i spui lui Robert că preferi să faci fapte bune în altă parte?

– Ducele de Petherwick e un aliat politic important.

– Ești o soție foarte bună, Ivy. Robert e un bărbat norocos. Nu-mi plăcea s-o văd cuprinsă de melancolie. Povestește-mi despre ducesă. Crezi că au un mariaj fericit?

– Ea e destul de mulțumită, spuse Ivy înveselindu-se. Mă surprinde. El e cu mult mai în vârstă!

– Și e a doua lui soție.

– Iar el are copii de vârsta ei.

– Biata femeie!

– Dar ce pot să-ți spun e că rămâne însărcinată chiar și când se uită soțul ei la ea.

– Înc-o dată, biata de ea.

– Cred că ai dreptate, râse Ivy. Deși, în clipa de față, mi se pare perfect.

– Dar nu de câte ori se uită la tine. Cât ești tu de drăguță, ai fi copleșită de o mulțime de copii.

Se înroși.

– Aș fi mulțumită cu doi sau trei.

– Nu vrei să mai ții *Muntele regal*? Citește seara, cât îl aștepti pe Robert să vină acasă. Lasă-ți ușa deschisă. Când vine, cheamă-l la tine și spune-i că nu poți să dormi.

– Nu-i place că citesc.

– Arunc-o sub pat când îl auzi venind. Știu că nu ți se pare corect să tragi de el, Ivy, și-ți înțeleg ezitarea. Dar nu e nimic rău în a-ți saluta soțul când vine acasă, dacă ești trează.

– Poate, Emily, poate. Dar nu mi-ar ajunge o carte. Vine foarte târziu.

– Îți dau cu plăcere câte cărți vrei. Am luat-o de braț și am dus-o în bibliotecă. De ce ai insistat ca Davis să te conducă în salon?

– N-am intenții rele. Îmi place cum e decorată camera și voiam să-ți fur niște idei pentru casa mea.

– Mă temeam c-ai venit pregătită să scapi de mine, i-am spus în timp ce intram în bibliotecă. Ce s-a întâmplat aici?

Scrisorile pe care le aranjasem cu grijă pe birou nu mai erau așa cum le lăsasem. Erau așezate în două teancuri separate și, când m-am uitat mai bine, am văzut că ultimele două scrisori ale lui Léonard dispăruseră.

Davis era sigur că n-a intrat nimeni pe ușa din față, iar eu eram convinsă că hoțul, care, după toate probabilitățile, era și cel care îmi dăduse scrisorile, nu se afla în spatele acestui incident. Precis le-a luat cineva din casă. Fără nicio tragere de inimă, l-am rugat pe majordom să adune toți servitorii, ca să pot vorbi cu fiecare. N-a recunoscut niciunul c-ar fi fost în bibliotecă și nici nu s-a purtat vreunul în vreun fel care să dea de bănuît.

Era însă o servitoare a cărei absență de la aceste interviuri mi-a sărit imediat în ochi: Molly, care, după spusele menajerei, plecase să-și viziteze sora.

– Ai probleme cu ea?

– E o fată foarte competentă, deși am observat că e destul de retrasă.

Ceea ce nu era surprinzător, dată fiind experiența ei cu domnul Berry. Am rugat-o pe doamna Ockley s-o trimită la mine când vine.

– Mă tot întreb în legătură cu ea, spuse Ivy, care rămăsese cu mine. Ești absolut sigură că nu e prietenă cu domnul Berry?

– Bineînțeles că nu e! Gândește-te ce i-a făcut!

– Cred că ai dreptate. Dar nu găsești că e foarte convenabil pentru el să aibă în casa ta o servitoare pe care o cunoaște?

– Nici nu cred că știe că e aici.

– Dacă aș fi în locul tău, eu aș cerceta.

M-am uitat din fotoliul de la fereastră cum se îndepărtează Ivy, ducând cu ea patru din cele mai interesante romane pe care le aveam. Speram să recâștige atenția lui Robert și mai speram că nu-i voi pierde niciodată prietenia. Dar știam că, dacă e atrasă și mai mult în lumea ducesei de Petherwick și a celor de teapa ei, nu vom mai fi atât de apropiate. Ceea ce nu m-ar deranja atât de tare dacă i-ar aduce mulțumire prietenei mele. Deși mă temeam că loialitatea față de soțul ei ar putea-o împinge în cele din urmă spre o viață cât se poate de anostă, știam că nu ar alege niciodată altă cale.

Aceste gânduri m-au făcut să mă bucur și mai mult de drumul pe care mi-l alesesem. S-ar putea să fiu nevoită să pășesc cu grijă pentru a nu mă înstrăina de societate, dar nu trebuia să-mi fac niciodată griji că m-ar paște monotonia. Dimpotrivă.

– Mi-e greu să cred că nu știți că are un fiu, i-am spus domnului Barber, pe care l-am găsit în atelier, muncind din greu la o altă sculptură.

– Nici n-am știut că David avea o amantă.

– Dar știți că le oferă sprijin financiar celor despre care credea că au nevoie?

– Da.

- A mai cumpărat case și pentru altcineva?
 - Nu știu.
 - S-ar putea să mai găsesc copii de-ai lui zburdând prin Londra?
 - N-am nici cea mai vagă idee.
 - Nu l-ați cunoscut atât de bine pe cât credeți?
 - Nu, nu cred că a lăsat nu știu câți copii și amante.
- Era un soț devotat.
- Doar dacă folosiți o altă definiție pentru *devotat*.
 - Nu trebuie să-i spuneți lui Beatrice nimic despre asta. Ar fi distrusă.
 - Sunteți sigur că nu știe deja?
 - Bineînțeles că nu știe! Mi-ar fi spus.
 - Adevărat? E o problemă destul de intimă pentru a-i fi spusă prietenului soțului.
 - Dacă l-ar fi suspectat pe David de infidelitate, ar fi insistat să-mi ceară informații.
 - Nu s-ar fi gândit că-i rămâneți loial lui?
 - Suntem prieteni de peste douăzeci de ani. Știe că n-aș minți-o.
- M-am ridicat în picioare, m-am apropiat de el și am atins blocul rece de marmură pe jumătate sculptat.
- Sunteți prieten mai bun cu ea decât ați fost cu el? Se uită în altă parte. Ați fost îndrăgostit de ea?
 - Acum mulți ani, dar știam...
 - A răspuns sentimentelor dumneavoastră?
 - Venitul meu nu mi-ar permite să întrețin o soție. În orice caz, nici nu știu de când nu mai nutresc pentru ea gânduri romantice. E mai bine că nu ne-am căsătorit; o femeie ca ea n-ar fi fost o bună soție pentru un artist.

N-aș fi făcut-o fericită. Avem interese și temperamente prea diferite. În plus....

După cât de mult vorbea despre Beatrice, era clar. Încă o iubea.

– La cât timp după ce v-ați despărțit s-a măritat cu domnul Francis?

– Nu ne-am certat niciodată. David a cerut-o în căsătorie și ea s-a hotărât să accepte.

– Ați încercat s-o opriți?

– Cum aș fi putut? N-aș fi reușit să-i ofer nici jumătate din ce-i oferea el.

Mă gândeam la lordul Pembroke, care se dăduse liniștit la o parte, uitându-se cum femeia pe care o iubea se pregătește să se mărite cu Charles Berry. Oare bărbații n-au aceeași capacitate de a iubi ca și femeile? Cum pot reacționa cu atâta indiferență când li se zădărnicesc pasiunile?

– Nu v-ați gândit că poate ținea mai mult la dumnea-voastră decât la bani?

– Poate că așa e. Dar realitatea e, lady Ashton, că n-aș fi putut-o întreține așa cum se cuvine. Oricât de romantică ar fi, ideea unei iubiri statornice nu poate învinge toate obstacolele.

– Cred că trageți prea repede concluzii sumbre. Doar trăiți confortabil.

– Ceea ce este acceptabil pentru un burlac e foarte departe de ceea ce merită o soție.

– Așa că noi, femeile, trebuie să ne lipsim de dragoste pentru o casă și un venit.

– Bărbatul este dator să aibă grijă ca femeia pe care o iubește să aibă cele de trebuință. Uneori, acest lucru presupune și să te dai, cu delicatețe, la o parte.

– Oh, domnule Barber! Tare aș vrea ca bărbații să le lase pe femei să hotărască ce vor. Ar fi mai bine pentru toată lumea.

De la atelier m-am dus direct la Richmond, gândindu-mă, pe drum, la Beatrice și la soțul ei. Domnul Francis mă mințise în legătură cu personalitatea soției sale. Beatrice, care venise la mine acuzându-mă de aventură, se prezentase drept o soție devotată. Amintindu-mi de comportamentul ei, care la început mi s-a părut deosebit de îndrăzneț și de direct, am început să mă întreb dacă n-a mințit și ea. Soțul ei i-a cerut să-mi dea mie tabachera, ceea ce a făcut-o să creadă că nu i-a fost credincios. Probabil că durerea i-a întunecat capacitatea de a gândi rațional, dar, dacă n-ar fi suspectat deja că afecțiunea lui a luat alte căi, de ce ar fi ajuns imediat la o asemenea concluzie?

– Îmi pare rău că nu mi-ai vorbit despre sentimentele tale pentru domnul Barber. Tocmai am fost la atelierul lui. Ai fost îndrăgostită de el, i-am explicat eu în timp ce stăteam amândouă în grădină.

– Michael e cel mai loial prieten pe care l-am avut vreodată.

– Mai bun prieten decât soțul tău?

– Soții fac parte dintr-o cu totul altă categorie. Doar știi asta. Privea florile din fața noastră. Întotdeauna vrei să-i aduci soțului alinare, nu suferință, chiar dacă preferi uneori să-ți îngropi experiențele dureroase.

– Eu credeam că tu și domnul Francis erați foarte apropiați, partenerii perfecți.

– Pe cât de perfecți pot fi soțul și soția.

– Și domnul Barber era confidentul tău?

– În ultimii ani, da. Era întotdeauna gata să-mi asculte toate temerile și anxietățile cu care nu voiam să-l împovărez pe David.

– Iartă-mă că sunt atât de directă, dar are acest lucru de-a face cu faptul că nu puteai avea copii?

– Ce altceva mi-ar fi putut provoca o asemenea durere? Vedeam dezamăgirea din ochii lui David. Voiam să jelesc, să plâng, să țip din cauza acestei nedreptăți, dar dac-aș fi făcut-o, aș fi părut și mai neajutorată.

– Și soțul tău avea un confident?

– Adică dacă avea o amantă? Nu.

– Când ai venit la mine, te-ai gândit că s-ar fi putut.

– Eram supărată. O urmăream cu privirea în timp ce vorbea. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de el. N-a fost corect din partea mea.

Tonul îi era măsurat, prea măsurat, și asta m-a făcut să mă îndoiesc de veridicitatea spuselor ei.

– Îmi pare rău că am deschis subiectul. A fost urât din partea mea, i-am spus. Dar mă tem că îți voi pune și alte întrebări dificile. Situația ta financiară e mulțumitoare?

– Vai de mine! Nu știam că ești un detectiv atât de competent!

A zâmbit, dar nu mi-a răspuns la întrebare.

– Mi-ai spus că soțul tău nu-și mai putea permite să cumpere un obiect precum diamantul roz. Ce s-a întâmplat?

– David avea un oarecare capital care, împreună cu dota mea, ne-a permis să trăim fără să ne facem griji din cauza banilor. Anii au trecut și, când ne-am dat seama că nu vom avea copii, a început să cheltuiască mai mult. Nu pentru noi, ci pentru cei pe care voia să-i ajute. Ca Michael, de exemplu. Dar mi-a lăsat destul. Nu am de ce să mă plâng.

– Am început să-mi fac un obicei, am spus eu când Hoskins m-a condus în biblioteca lui Colin. N-ar trebui să mă vizitezi tu pe mine?

– Te-aș vizita, dacă n-ai veni tu aici atât de des. Să îndrăznesc să cred că ești irezistibil atrasă de biblioteca mea?

L-am privit. Era un pic ciufulit, fără haină, cu mâncile suflecate, dar grozav de atrăgător.

– Da, de bibliotecă, bineînțeles. Ceea ce-mi amintește să trebuie să mă uit prin mult lăudata ta colecție de beletristică. Vreau să caut ceva senzațional pentru Ivy.

– Nu prea m-am pus la punct cu așa ceva. La ce te gândești? Ție-ți place cel mai mult Braddon, nu?

– O ador.

– Îți plac cărțile în care soții sunt aruncați în fântână.

– Ți-ai dat seama!

– Și Wilkie Collins? *Femeia în alb*? Ar putea să-i placă.

– Am și uitat de asta. Eu nu cred c-o am. Am citit-o când stăteam încă în casa părintească.

– Mă mir că mama ta ți-a permis așa ceva, spuse el urcându-se pe o scară să ia cartea.

– Nu mi-a permis. Am împrumutat-o de la o cameristă.

– Poftim. Mi-o dădu. Ai ceva pentru mine?

– Da. I-am dat scrisoarea pe care o adusesem. Din păcate, Cécile nu are prea multe de raportat.

Colin se sprijini de biroul mare, acoperit cu piele, ca să poată citi. Când ajunse la sfârșit, râse încet.

– Nu-mi vine să cred c-am reușit să ascund ceva de tine.

– Ce?

– Mai citește o dată. Mi-a dat înapoi scrisoarea, dar tot n-am văzut nimic interesant.

– Sunt, bineînțeles, încântată că Cécile și-a comandat o rochie nouă și că Cezar e mai puternic decât Brutus. M-am încruntat. Nu mai spune că Odette tânjește după Davis. Sper să nu-i frângă inima.

– Asta-i tot ce vezi?

M-am aplecat și eu, sprijinindu-mă de birou, atât de aproape, încât cotul meu îi atingea mâneca.

– Este cât se poate de evident că abia aștepti să-mi spui ce mi-a scăpat, și știi că nu vreau să-ți refuz nicio plăcere.

Inspiră adânc și-și încrucișă mâinile peste piept.

– Mă omori cu zile.

I-am întâlnit privirea, încercând din răspuțeri să par nevinovăția întruchipată. N-a mai vorbit niciunul dintre noi până când nu am scăpat scrisoarea din mână. S-a aplecat, a luat-o și, sprijinindu-se de umărul meu, mi-a ținut-o în față.

– Rochia cea nouă se referă la lovitura de stat plănuită. Știe că s-a pornit complotul, dar nu are nicio idee

despre dată. Referirea la căței înseamnă că are câștig de cauză cu *monsieur* Garnier.

- Acum, că mi-ai spus, e foarte evident.
- Toate codurile sunt așa, odată ce le decodezi.
- Nu-mi spune că și Davis și Odette reprezintă coduri.

Aș fi foarte deprimată dacă ceea ce a scris în scrisoarea precedentă n-ar avea nicio legătură cu bietul meu majordom.

- Fii liniștită. Davis și Odette nu intră în sistemul de coduri.

- Ce ușurare!

Eram încântată să-l știu atât de aproape de mine și o clipă mi-am permis să nu mă gândesc la nimic, decât la căldura brațului său lipit de mine. Nu eram totuși atât de transpusă, încât să trec cu vederea ceea ce tocmai îmi împărtășise. Când mi-am dat seama de implicații, m-am simțit copleșită.

- Ce proastă sunt!

- Nu te judeca atât de aspru. Îți înțeleg reținerea față de căsătorie.

- Ești îngrozitor, i-am zâmbit eu. Vorbesc de corespondența dintre Maria-Antoaneta și Léonard. Sigur că au folosit și ei un cod.

- E posibil.
- Și cum îmi dau seama?

- Dacă scrisorile sunt codate, probabil că au folosit o cheie simplă. Regina nu avea voie să ascundă nimic în celulă, așa că trebuia să descifreze și să scrie fără a folosi vreo cheie.

- Temnicerii citeau tot ce scria și primea, deci nu putea fi atât de simplu sau de evident.

Colin traversă încăperea și se îndreaptă spre un al raft, unde începu să-și plimbe degetele pe fiecare volum până când găsi cartea pe care o căuta. După ce o răsfoi, mi-o dădu, apoi caută mai departe.

– Asta s-ar putea să-ți ajute atât timp cât nu-ți distrage atenția de la problema respectivă.

Îmi dădu apoi o a doua carte, în franceză, *Les secretes de nos pères: La cryptographie; ou l'Art d'écrire en chiffres*.

M-am uitat la amândouă în timp ce el deschidea un sertar al biroului.

– Asta-i o carte de căpătâi, deși e mai degrabă pentru criptografie militară. Fleissner von Wostrowitz este un adevărat maestru și e posibil ca citirea articolului să-ți dea câteva idei. Deși, dacă mă gândesc mai bine, aș zice că scrisorile tale se bazează pe steganografie combinată cu criptografie.

– Nu mai înțeleg nimic. Habar nu am despre ce vorbești.

– Criptografia înseamnă coduri. Dacă iei un document și vezi o serie de numere și de litere care par fără nicio noimă, îți dai imediat seama că trebuie descifrate. Folosind steganografia, poți trimite un mesaj ascuns fără ca acesta să pară codat.

– Așa cum e scrisoarea de la Cécile?

– Într-un fel, da, deși noi folosim mai ales un cod-jargon de substituire a cuvintelor – *Brutus* în loc de *Garnier*. Sistemul nostru e ridicol de simplu. Dacă am folosi un cifru nul, de exemplu, ar fi mult mai dificil de spart. Într-un asemenea caz, citești, să zicem, doar a doua literă a fiecărui cuvânt dintr-un document pentru a descifra

mesajul. Este o metodă elegantă – deosebit de simplă după ce cunoști tehnica folosită – și nici nu are nevoie de o cheie complicată. Iar pentru un ochi neștiutor pare o scrisoare obișnuită.

– Perfect pentru regina noastră aflată în temniță, am spus eu cuprinsă de emoție.

– Așa cred. E greu să le descoperi sistemul, dar nu imposibil. Trebuie să cercetezi cu mare atenție fiecare scrisoare. Îmi strânse mâna atât de tare, încât mă duru. Te invidiez pentru treaba asta.

– Nu mi-am imaginat niciodată că un gentleman ca tine are la îndemână cărți pentru spargerea codurilor. Încep să suspectez că munca ta e mai fascinantă decât dai de înțeles.

– Poți să crezi ce vrei. În prezent, sarcina mea este mai ales de a sta treaz toată noaptea și a bea într-o companie care nu-mi face deloc plăcere.

– Și de a-ți da seama imediat dacă apare ceva important. Zâmbi.

– Da, trebuie să am grijă să nu-mi sacrific niciuna dintre funcțiile cognitive.

– Cred că e foarte incitant să știi că soarta imperiului se află în mâinile tale.

– Asta-i doar o exagerare romantică. Cea mai mare parte a timpului mi-o petrec așteptând și adunând mici informații care, dacă am noroc, se vor dovedi în cele din urmă folositoare.

– Vino la mine. Putem lucra împreună pe scrisori.

– Astă-seară trebuie să stau cu prietenul nostru, Berry.

– Bietul de tine, am suspinat. Dar merit și eu puțină înțelegere, nu? Sunt obligată să mă întorc într-o casă goală și să-mi mai petrec o seară singură.

– Nu ești chiar singură. E imposibil să ai pic de intimitate în casele astea. În orice clipă poate intra un servitor. Ai fost vreodată absolut singură?

M-am gândit puțin.

– Nu, așa nu. Dar tu?

– De câte ori lucrez pe continent, încerc să merg în Elveția după ce termin. Închiriez o cabană în Alpi. Nici nu-ți imaginezi liniștea, frumusețea. Munții sunt uluitori, dar cel mai mult îmi doresc singurătatea. Este absolut amețitor să intri într-o casă și să știi că nu mai este acolo nimeni în afară de tine.

– Nici nu-mi pot imagina, i-am răspuns. Dar cine-ți dă de mâncare? Nu-mi spune că-ți gătești singur, pentru că nu te cred.

– E un sat la trei kilometri. Cobor pe jos acolo și îmi iau pâine, brânză și ce mai pot duce.

– Ca la picnic?

– În mare, da.

– Și faci ce-ți place?

– Exact. Și de obicei fac foarte puțin. Am un sentiment de eliberare. Nu trebuie să răspunzi la întrebări, nu respecți eticheta, n-ai nicio obligație.

– Cred că mi-ar plăcea foarte mult, am zâmbit eu.

– Și mie mi-ar plăcea să te duc acolo. Dar crezi că ai suporta lipsa cameristei, a majordomului și a bucătăresei?

– Da.

Întinse mâna de parcă ar fi vrut să mă mângâie pe față, dar se răzgândi și îmi cuprinse talia cu brațul, trăgându-mă spre el. Mi-am lăsat capul pe umărul lui și am rămas așa, fericiți și tăcuți, până când a intrat majordomul.

– A venit domnul Berry, domnule.

– Condu-l în sala de biliard până ce termin eu aici.

Hoskins dădu din cap, făcu o plecăciune și plecă.

– Nu-mi pot imagina ce vrea Berry. Colin își scoase ceasul din buzunarul vestei. Trebuia să ne întâlnim la cină, peste două ore. Mai bine mă duc să văd.

– Ești mult prea ciufulit pentru a apărea așa în public, i-am spus în timp ce-și întindea mânecile. Deși îți mărturisesc că ești foarte atrăgător.

– După ce ne căsătorim, o să mă vezi așa mult mai des. Gândește-te, Emily. Ai putea să te cuibărești în bibliotecă și să ai toate cărțile astea la dispoziția ta...

– Dar tot ale tale sunt, Colin. Vreau să le am și eu pe ale mele.

Hoskins ne întrerupse din nou.

– Îmi pare foarte rău, domnule. Domnul Berry insistă să vă vadă imediat.

Colin așteaptă să plece majordomul, apoi se întoarce spre mine.

– Averea te poate constrânge mai mult decât crezi. Dar te înțeleg. Să știi, draga mea, că dacă te măriți cu mine, tot ceea ce-i al meu va fi și al tău.

Suna foarte frumos, dar nu era în întregime adevărat. Dacă murea înaintea mea, m-aș fi aflat din nou la mila unui moștenitor.

– Văd că ți-ai pus mintea la contribuție. Adu-ți aminte ce zice Austen: Să sperăm în lucruri mai bune. Și să ne gândim că s-ar putea să-ți supraviețuiesc.

Mi-am ridicat o sprânceană.

– Ai căutat în literatură citate menite a liniști conștiința unei doamne care se gândește la cererea în căsătorie a unui gentleman apt să-i aducă și un domeniu? Dacă-i așa, *Mândrie și prejudecată* nu te prea ajută.

– Nu văd de ce nu. Se termină foarte bine.

– Pentru că tot vorbim de căsătorie, vreau să te întreb ceva. Mai multă lume mi-a sugerat că toate problemele mele legate de societate vor dispărea dacă mă mărit cu Jeremy. Ești de acord?

– Așa cred, dar scenariul e ridicol.

– Bine, dar pe moment nu te gândești la asta. Mă interesează doar ipotetic. Dacă aș veni la tine și ți-aș spune că am fost convinsă să-l accept de dragul reputației mele, ce mi-ai spune? Te-ai da la o parte?

Își înclină ușor capul și mă privi.

– Absolut deloc. Te-aș sălta pe umeri și te-aș duce la Gretna Green.

Nu m-am putut abține. M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

– Ești un scump.

Zâmbi, iar când îmi sărută mâna, ochii îi jucau în cap.

– O să trec în curând pe la tine să văd cum îți merge cu spargerea codurilor.

Spargerea de coduri se dovedi o muncă înfiorătoare și frustrantă. Cărțile și articolele de la Colin erau niște studii fascinante, dar nu am găsit în ele nimic care să mă lumineze în privința scrisorilor împrăștiate pe birou. Am fost obligată totuși să las treaba la o parte, pentru că se apropia ora ceaiului cu regina. M-am îmbrăcat cu grijă, alegându-mi rochia concepută special pentru mine de domnul Worth după ce i-am dat un eșantion de mătase bleu pe care mi-l tăiasse Cécile dintr-o draperie când am vizitat-o prima dată la Paris. Meg, care m-a asistat, nici n-a încercat să-și ascundă bucuria. Mi-a strâns corsetul cu atâta entuziasm, încât abia mai puteam respira, și m-a coafat fără să țină deloc seama de violența cu care acele de păr îmi înțepau scalpul.

Dar rezultatul a fost pe măsura suferinței. Nu puteam respira, dar strânsoarea mă făcea să am poziția perfectă, iar părul era fără cusur. Nici chiar un monarh nu se putea lega de înfățișarea mea. Meg se trase înapoi să-și admire opera, dând din cap, cu palmele înfipite în șold.

– Oh, doamnă, sunteți încântătoare! Mama dumneavoastră o să fie tare mândră. Nici nu-mi pot imagina cum e să iei ceaiul cu Maiestatea Sa.

– O să încerc să fur o prăjiturică pentru tine.

– Să nu faceți asta, spuse ea cu voce coborâtă și cu ochii mari. Dar îmi povestiți cum e? Credeți c-o să-l vedeți și pe prințul George?

– Nu prea cred, Meg. Nici nu știu dacă prințul e la Windsor.

– Cred că e foarte chipeș. Așa cum ar trebui să fie un prinț.

Părea așa de înflăcărată, încât n-am rezistat să nu-i dau un subiect de visare. M-am aplecat spre ea și i-am șoptit conspirativ:

– Să știi că am dansat cu el. E un gentleman foarte curtenitor și chiar mai frumos decât în fotografiile pe care le vezi prin ziare.

– Molly îl cunoaște pe gentlemanul care o să fie regele Franței. Mi-a povestit despre el.

– Da? Și ce ți-a spus?

– Păi, nu e ca prințul George, dar pare destul de prietenos. Oamenii cu adevărat mari știu cum să se poarte și cu cei de rând, eu întotdeauna așa am zis.

Eram uluită că, după ce vorbisem eu cu Molly despre Charles Berry, Meg putea trage altă concluzie decât că e complet mojic. Poate că Molly nu voia să intre în detalii privind necazurile ei, dar nici nu avea cum să prezinte, deliberat, în culori favorabile, un bărbat care i-a făcut rău. Oricum, pe moment, nu aveam timp pentru așa ceva; sosise mama.

Până când am plecat din Berkeley Square am vorbit foarte puțin, dar vedeam că e mulțumită de felul în care arăt. Venise să mă ia într-o trăsură deschisă și îi spusese vizitiului să meargă încet pe drumul spre gara Paddington, pentru ca toți cei care trec să ne vadă și să ne identifice imediat. Foarte multe cunoștințe au rămas surprinse văzându-ne împreună. Mama le-a acordat acestora cel mai rece zâmbet al ei și a vorbit cu mine tot drumul. După ce ne-am urcat însă în tren, am rămas tăcute.

O mai văzusem pe regină de multe ori, dar de obicei la evenimente oficiale: la petreceri în grădina regală și la prezentarea mea la Curte. Astăzi, pe măsură ce ne apropiam de palat, mi-am amintit de ultima oară în care m-am aflat în prezența Maiestății Sale, la Jubileul de Aur, când am admirat, împreună cu Ivy, focurile de artificii din grădina palatului Buckingham. Niciuna dintre noi nu era încă logodită, iar ea flirtase fără rușine cu un membru foarte arătos al corpului diplomatic. Exploziile de lumină umpleau cerul de culori care scăldau mulțimea, dispărând apoi și lăsându-ne în întuneric. Într-unul din aceste intervale întunecoase, gentlemanul care era lângă mine mi-a luat mâna într-a lui. S-a întâmplat atât de repede, încât m-am îndoit că era adevărat, dar în cele din urmă, când ne-a inundat din nou lumina, am reușit să zăresc fața lui Philip și zâmbetul întrebător din ochii lui.

– Sunt convinsă că nu e nevoie să-ți mai spun să nu menționezi deloc excentricitățile tale când vom fi cu Maiestatea Sa, mi se adresă mama, aducându-mă înapoi, în prezent.

Înainte de a mă naște eu, fusese una dintre doamnele de onoare ale reginei și de atunci se aflau în relații de prietenie. Doar datorită acestui lucru reușise să aranjeze întâlnirea de azi. Mă îndoiam foarte mult că regina Victoria avea obiceiul să invite la ceai doamne pentru a le reface reputația.

– Îți sunt recunoscătoare pentru ceea ce faci, mamă. Nu te îngrijora. O să fiu amabilitatea întruchipată.

Un servitor ne-a condus într-un salon mare din apartamentele private ale reginei, unde ne-a întâmpinat lady Antrim, una dintre doamnele de onoare.

– Catherine, draga mea, îmi pare foarte bine că te văd. Și pe tine, Emily. Arăți foarte bine.

S-a deschis o ușă și scaunul cu roțile al reginei a fost împins în cameră. Am fost uimită, ca de fiecare dată când o vedeam, că o persoană așa de micuță poate fi atât de impunătoare. Ne-am salutat și am schimbat formalitățile de rigoare, apoi ne-am așezat la masa de ceai încărcată.

– Suporți destul de bine pierderea soțului, lady Ashton, spuse regina, acceptând de la un lacheu o farfurie plină cu sandviciuri mititele.

– Da, Maiestatea Voastră. Fac tot ce pot.

N-ar fi trebuit oare s-o ascult pe mama și să-mi pun o rochie într-o culoare mai neutră?

– Durerea unei văduve nu dispare niciodată.

– Da, așa e.

– Dar mama nu te-a adus aici pentru consolare, deși soțul dumitale a fost un om extraordinar. Mi-a spus că ai căzut victimă unor zvonuri dintre cele mai perfide.

– Da, Maiestate.

– Nu-ți pun la îndoială virtutea. Mama dumitale n-ar fi crescut o fată cu moralitate îndoielnică. Dar e foarte important să-ți păzești reputația ca pe cea mai de preț comoară.

– Vă asigur, Maiestate, că așa procedez. Nu am făcut nimic pentru a isca asemenea zvonuri.

Mama s-a albit puțin la față.

– Nici n-ai fi aici, lady Ashton, dacă aș avea vreun motiv să mă îndoiesc de dumneata. Ca regină, am fost de mai multe ori ținta diverselor bârfe. Sper ca întâlnirea cu mine să le potolească.

– Vă mulțumesc, Maiestate. Vă sunt profund recunoscătoare.

Mi-am dat seama de îndată că se referea la poveștile de scandal care au circulat despre relația ei cu domnul Brown, scoțianul. Unii au mers până acolo încât au susținut că s-au și căsătorit în secret. Mama m-a asigurat că e o prostie, dar eu m-am întrebat mereu care erau adevăratele sentimente ale reginei. O femeie în poziția ei e foarte singură; și cine altcineva, dacă nu un soț, i-ar putea ține tovărășie?

Fără să-mi mai spună altceva, și-a îndreptat atenția spre mama.

– Și acum, Catherine, te-ai mai gândit la potențiale mirese pentru Eddy? Nu mai pot tolera să rămână atât timp necăsătorit.

Fiul cel mai mare al prințului de Wales, prințul Eddy, era implicat într-o mulțime de scandaluri și suferea întotdeauna în comparațiile făcute cu fratele său, prințul

George. Așa că nu surprindea pe nimeni că regina voia să-și știe nepotul căsătorit.

– Dintre toate numele despre care am discutat, cel mai mult mă gândesc la prințesa May. Este o fată cu judecată, bine educată și cu un puternic simț al datoriei.

– Și e foarte drăguță, interveni lady Antrim.

– Și ce preocupări are? am întrebat. N-o cunosc prea bine.

– Ce preocupări? Întrebă uimită lady Antrim.

Eram gata să întreb dacă preocupările domnișoarei erau compatibile cu cele al prințului, dar m-am oprit la timp. Adică, n-am mai spus nimic. Dar mă tot întrebam cum s-ar simți biata fată dacă prințul i-ar fi băgat pe gât.

– După cum spuneam, răspunse mama, e o fată cu multă judecată. Fără prostii și idei romantice.

– O s-o invit la Balmoral, la toamnă, spuse regina. Îți apreciez întotdeauna eforturile în această direcție.

Cred că n-am văzut-o niciodată pe mama atât de încântată. Dar, de fapt, cred că nici n-am văzut-o vreodată, cu adevărat, în elementul ei. Aici, măiestria ei de pețitoare era apreciată, pe când mie mi se părea un adevărat blestem. Îmi părea bine că avea prietene care-i apreciau talentul.

– Bainbridge este un bărbat decent, spuse regina. S-ar potrivi foarte bine cu fiica ta.

Am stat liniștită, sperând să-mi țin și gura.

– S-ar putea. Deși averea lui Hargreaves e mai mare.

– El este de neprețuit pentru palat, adăugă regina.

– Și e atât de frumos! exclamă lady Antrim.

– Din cauza muncii, soția lui va trebui să-și petreacă mult timp singură, fu de părere regina.

– Dacă nu vrea să călătorească împreună cu el, am intervenit eu.

– O idee romantică, dar nu prea potrivită, copilă. E mai bine ca femeile să stea departe de treburile politice. Bineînțeles că există momente în care nu le putem evita cu desăvârșire, dar e un lucru dezagreabil, care nu e pentru noi.

Ce-aș mai fi vrut să-i arăt cât e de ipocrită! Cum putea ea, regină și împărăteasă, să spună așa ceva? Eram fericită că, din cauza corsetului, nu puteam suspina. Mama înghețase și se uita la mine. I-am zâmbit.

– Nu cred c-am mai mâncat asemenea castraveți, Maiestate, am spus eu luând încă un sandvici de pe o farfurie de argint. Sunt din grădina dumneavoastră?

– Nu am nici cea mai mică idee, răspunse ea. Ești foarte diplomată. Poate că te potrivești totuși cu Hargreaves.

– Vă mulțumesc, Maiestate.

– Sper că te vei hotărî în curând. Eu nu te mai invit încă o dată la ceai ca să te salvez. Nu uita că noi, femeile, avem nevoie de protecție masculină, și asta îți trebuie și dumitale.

Înainte de a pleca, am luat o prăjiturică de pe masă și, atentă să nu fiu văzută, am înfășurat-o în batistă și am ascuns-o în punguță. Meg se va bucura și ea de tratația de la palat.

Invitațiile au început să curgă aproape din clipa în care am plecat de la Windsor. Reputația nu-mi fusese

însă restabilită pe deplin; mamele tinerelor influențabile mă considerau încă periculoasă, iar marile doamne din societate nu aveau de gând să *mă placă* imediat, dar nici-una n-a mai îndrăznit să mă excludă de pe lista de invitați atât timp cât mă susținea regina întregii Britanii. Iar propria-mi mamă mă manipulasă cu o dexteritate mentală genială. Îi eram profund îndatorată pentru sprijin, dar, ca urmare, însăși regina îmi poruncise să mă mărit. Mama era cu adevărat strălucită.

Eram nerăbdătoare să mă întorc la scrisorile din birou, dar simțeam că-i datorez ceva pentru că-mi venise în ajutor. În săptămâna care a urmat, am interpretat perfect rolul de doamnă din înalta societate, mutându-mă din parc la dejun, apoi la ceai, și înapoi în parc, la petreceri în grădină, la cină, la Operă, la bal după bal și după alt bal. Era istovitor, dar exista și o parte veselă. Inima îmi bătea mai repede doar la gândul că voi dansa cu Colin și m-am bucurat din plin de câte ori am valsat împreună.

În ultima zi a acestui vârtej, am luat cina la lady Elinor, dar, în loc să mă duc apoi la un bal sau la o petrecere, am plecat acasă și am preferat să merg pe jos, pentru că era o seară frumoasă. Colin m-a însoțit și mi-am amintit de o noapte la Paris, când ne-am plimbat de-a lungul Senei, înainte ca fața lui atât de dragă mie acum să-mi fie prea familiară. Am traversat parcul și am ieșit în Berkeley Square. Chiar în clipa în care am pus piciorul în stradă, a apărut ca din senin o trăsură închisă, cu caii în galop, care s-a îndreptat exact spre noi, pe lângă marginea trotuarului. Colin m-a tras înapoi, iar eu mi-am pierdut

echilibrul și am căzut, lovindu-mă de pavaj. S-a aplecat spre mine să vadă dacă nu sunt rănită.

– Fugi! Vezi cine e! i-am strigat nevrând să piardă niciun moment.

Bineînțeles că nu avea cum să ajungă din urmă caii, dar a încercat. Între timp, eu m-am ridicat în picioare și am fost preluată de Davis, care nici n-a încercat să-și ascundă expresia îngrozită.

– Doamnă! Trebuie să vă așezați imediat.

L-am suspectat dintotdeauna pe Davis că are puteri supranaturale. Viteza cu care m-a așezat în bibliotecă, mi-a oferit brandy și le-a poruncit lacheilor să asigure paza casei era, fără îndoială, ceva ieșit din comun. Când s-a întors Colin, majordomul se ocupa de o julitură destul de urâtă pe care o aveam pe obraz. S-a tras imediat la o parte și i-a dat lui șervetul cu care mă curăța, iar Colin a îngenuncheat lângă mine, cu o expresie cât se poate de calmă.

– Trăsura nu avea niciun fel de însemne, îmi spuse el, ducând la bun sfârșit ceea ce începuse Davis. Mai ai și alte răni?

– Nu cred.

Luă un bandaj din mâna întinsă a lui Davis.

– Ține-ți ăsta pe obraz până se oprește sângerarea. Îmi pare rău că te-am tras atât de tare.

– Prefer să am o zgârietură decât să fi fost călcată în picioare de cai, i-am răspuns și am golit paharul cu brandy, nefiind dispusă să recunosc cât eram de tulburată.

Davis a plecat ca să-i supravegheze pe servitori și de îndată ce am rămas singuri, Colin m-a luat în brațe,

lipindu-mi obrazul rănit de pieptul său. Am început să plâng, iar lacrimile mă usturau. N-a spus nimic până când nu mi s-a potolit respirația, iar când a început să vorbească era calm și serios.

– Trebuie să fie ceva foarte important în acele scrisori, Emily. Este imperativ să le descifrezi cât mai repede și sunt dispus să te ajut. Mai știi ceva despre celelalte două care ți-au fost furate de pe birou?

– Nu, am recunoscut eu și ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi.

– Să nu crezi că sunt distant, dar nu te poți lăsa pradă emoțiilor acum. Ești în pericol și singurul mod de a scăpa este să afli cine se simte amenințat de acțiunile tale. Am deschis gura să-i răspund, dar m-a oprit. Și nu-mi spune că e Charles Berry. Nu fără dovezi, Emily.

– Dar m-a amenințat, Colin.

– Știu. Ești unul dintre subiectele lui preferate de conversație, după Versailles, bineînțeles. Ceea ce vrea de la tine nu e deloc onorabil, dar asta înseamnă... Își dres glasul. E suficient să-ți spun că, dacă dai cu trăsura peste tine, i se năruie toate speranțele.

– Dar l-am respins.

– E convins că va reuși să te supună voinței lui după ce ajunge rege. Are o capacitate imensă de autoamăgire.

– Și îți spune toate astea deși îți cunoaște atașamentul față de mine?

– Din principiu, nu las emoțiile să-mi influențeze munca.

– Adică îl lași să creadă că nu ești îndrăgostit de mine?

– Îl las să creadă ce vrea.

- Nu prea-mi place asta.
- Iartă-mă, dar n-am de gând să-mi dezvălui sentimentele în fața unui asemenea om.
- Dar știe toată lumea... M-am oprit.
- Ceea ce acceptă societatea ca pe un adevăr dat nu corespunde întotdeauna informațiilor care circulă printre domni.
- E îngrozitor!
- Nu mai mult decât doamnele care, atunci când văd un domn cu amanta, se supără dacă sunt băgate în seamă.
- Un alt obicei reprobabil. Dacă l-aș vedea pe Robert cu amanta, eu nu m-aș preface că nu-l cunosc.
- Robert Brandon are o amantă?
- Nu are? l-am întrebat eu nevinovată.
- Nu încerca să mă tragi de limbă, Emily. Își turnă whisky. Unde sunt scrisorile?

Le-am scos din seif, unde le țineam de la furt, și le-am împrăștiat pe birou.

- Când mă uit la ele, am senzația că îmi scapă ceva evident, i-am spus.

- Asta înseamnă spargerea codului, draga mea. Vrei să rămân și să te ajut?

- Nu, mă descurc eu. Știu c-o să reușesc.

- Atunci, dacă n-ai nicio obiecție, aș vrea să vorbesc cu servitorii tăi. Trebuie să știe cineva cine a intrat în bibliotecă atunci când au fost furate scrisorile. Poate că preferă să discute cu mine, decât cu Davis.

Bineînțeles că l-am lăsat, mulțumită că mie îmi revenea sarcina cea mai interesantă. După ce a ieșit din cameră, am luat prima pereche de scrisori și am început să

caut cuvintele care se repetau în amândouă. Nimic. Am scris prima literă a fiecărui cuvânt și n-am obținut nimic. Nici nu era de mirare: ar fi fost prea evident. Nici a doua pereche de scrisori nu mi-a oferit nimic. Singurul lucru care mi s-a părut oarecum important era faptul că niciunul dintre cei doi corespondenți nu părea să se refere la precedenta scrisoare primită. Acest lucru m-a frapat, pentru că este nefiresc într-o corespondență obișnuită.

Colin s-a întors după mai bine de o oră.

– Ai servitori foarte devotați.

– Bineînțeles, i-am răspuns zâmbind.

– Dar câțiva mi-au stârnit suspiciuni. Ai un ajutor de grădinar cu o mulțime de datorii și o servitoare căreia îi place Charles Berry mai mult decât ar trebui.

– Molly!

– Mi-ai povestit cum ai angajat-o, dar e încă în legătură cu acest om.

– Cum e posibil?

– S-ar putea să nu fie decât o coincidență, dar mi-a spus că s-a întâlnit cu el întâmplător de mai multe ori după ce a început să lucreze la tine.

– Crezi că mă spionează?

– Nu știu, dar n-o voi scăpa din ochi.

– Și ajutorul de grădinar?

– Nu e rău, dar e cartofofor.

– Ce datorii are?

– Destul de mari pentru a nu fi tentat să mai câștige niște bani.

– Dar el nu are acces în casă, ca Molly.

– Așa e. Mai este încă o fată, Lizzie, care e nouă. Ai probleme cu ea?

– Nu e prea harnică, dar nici nu pot spune că am probleme. Ți se pare suspectă?

– Nu neapărat, dar cred că e mai înțelept să fii atentă la cei care au intrat de atât de puțin timp în serviciul tău. Stătea în picioare în spatele scaunului meu. Ai avut noroc cu scrisorile?

– Mă apropii.

– Nu mă miră. M-am uitat în sus, spre el. Mi-a trasat cu degetul conturul răni de pe obraz. Nu-i mai dau voie să te rănească, Emily, indiferent cine e.

Cât de ușor ar fi fost să mă arunc la pieptul lui în clipa aceea, să-l rog să descifreze codul, să găsească hoțul, să mă apere de pericol. Am rezistat însă și mi-am dat seama că nu fac asta pentru a-mi oferi mie satisfacție, ci pentru ca el să nu-și schimbe părerea despre mine. Mi-ar fi oferit protecție, dar știam că nici el nu vrea alături o tovarășă de viață neajutorată, la fel cum nu voiam nici eu.

– Nu merge, Emily. Ivy îmi dădu înapoi cărțile pe care i le împrumutasem. Am încercat patru nopți la rând și Robert mi-a spus să-i cer doctorului ceva de dormit.

– N-a stat cu tine?

– A stat pe marginea patului până când am adormit.

– Oh, Doamne!

– Nu știu ce să fac.

– Ce i-ai spus mai exact?

– Am făcut ce mi-ai recomandat tu. Am lăsat ușa deschisă și, când a venit, l-am strigat. A fost îngrijorat că eram trează și i-am spus că, deși sunt îngrozitor de obosită, nu pot dormi.

– Poate că te-a crezut. Și nu te puteai aștepta să... să... știi tu... Credea că vrei să te odihnești. Data viitoare uită-te la el cu dragoste în timp ce-i vorbești, fă-l să înțeleagă că n-ai de gând să dormi, că vrei... compania lui.

– Fii serioasă, Emily.

– Sunt foarte serioasă. Colin mi-a dat asta pentru tine. Am pus pe masă, lângă ea, *Femeia în alb*. Ți-o recomandă.

- Nu știu cât mai suport. Sunt istovită.
- Sunt sigură că Robert vrea să fie delicat cu tine.
- Ar trebui să știe că delicatețea asta nu-i va asigura un moștenitor.

- Ivy, sunt șocată.
- N-ar trebui să fii! Ai fost măritată.
- Nu sunt șocată în acest fel. Sunt șocată că te aud vorbind așa. Aș fi vrut s-o întreb dacă nu bănuiește că soțul ei ar avea o amantă, dar nu voiam să-i mai dau încă un motiv de îngrijorare. Păreți foarte fericiți când vă văd la petreceri.

- Atunci când e nevoie, e plin de atenții.
- Vrei să mă ajuți la investigația pe care o fac?
- Cum?

I-am arătat scrisorile și i-am explicat principiile generale ale steganografiei. Timp de o oră ne-am ocupat de ele, dar n-am găsit nimic.

- Am o idee, Emily, spuse ea. Probabil că e o prostie...
- Nu, spune-mi.
- Te-ai detașat puțin de ele? Le-ai privit de la distanță? Mă gândesc la picturile impresioniștilor care, privite de aproape, arată cu totul altfel; nici nu-ți dai seama ce reprezintă. Bine, sigur că nu poți citi literele de la depărtare, dar...

- Ivy, ești grozavă. Îndepărtându-mă cu un pas de birou, am cuprins cu privirea mai mult de o singură scrisoare și, dacă e posibil să te simți iluminat instantaneu, așa am fost eu în acel moment.

- Am fost o proastă. Nu se vede nimic, spuse Ivy înaintea de a apuca eu să zic ceva.

– Nu! Ivy, nu vezi? Bineînțeles că nu. Tu n-ai citit scrisorile de o mie de ori așa cum am făcut eu. Uită-te... uită-te la numere.

– La numere?

– În fiecare este scris un număr, cu litere. *Il y a dix ans que j'ai lui parlé. Zece. J'ai quatre livres. Patru.*

– Da, da, văd.

– Am luat o bucată albă de hârtie. Asta trebuie să fie cheia.

Toată după-amiaza ne-am jucat cu numerele, dar tot nu i-am dat de capăt. Știam însă că suntem pe drumul cel bun. În cele din urmă, vom face o permutare care să ne dezvăluie și altceva decât un șir de litere puse la întâmplare.

– Ai descoperit cine ți le-a dat? m-a întrebat Ivy.

– Presupun că cel care a furat lucrurile Mariei-Antoineta. Nu-mi imaginez cine altcineva.

– Și n-ai idee cine e?

– Nu. Din păcate, nu.

I-am povestit despre ideile pe care le aveam pentru a-l face să iasă la lumină.

– Se pare că nu este omul pe care să-l scoți la lumină iritându-l. Și dacă l-ai momi?

– Ivy, mă uimești! Mai spune-mi.

– Dacă ai avea ceva care i-a aparținut reginei Franței?

– Nu știu cum ar mai reuși să intre în casă. E prea bine păzită.

– Dar a mea nu este. Și soțul meu e foarte rar acasă. Ai putea veni să stai cu mine ca să-mi ții de urât.

– Robert nu m-ar lăsa să vin în casă cu un obiect ce ar putea atrage un hoț la ușa lui.

– Cred că ai dreptate.

Știam că nu e bine să-i sugerez că Robert nu trebuie să știe de planul nostru.

– Ce-ar fi să jucăm puțin teatru? Să zicem că aş avea un colier de-al Mariei-Antoaneta, despre care să spun peste tot că nu mi-e frică să-l port. Ar putea să mi-l ia la un bal. La balul dat de tine.

– Asta pare și mai periculos decât dacă l-am atrage în casă. Nu-mi place să te știu purtându-l când va veni să-l ia.

– S-ar putea totuși să mergă, și nu cred că-mi va face rău. Cum ar putea într-o sală de bal plină de lume?

– Ar fi cu totul altceva decât obișnuitul lui *modus operandi*. El întotdeauna intră pe furiș în case. Și, oricum, nu ai niciun obiect a cărui proveniență să-l atragă.

– Nu, dar aş putea cumpăra ceva. Sau să spun c-am cumpărat. Cécile pretinde că pietrele din celebrul colier de diamante există încă. Aș putea să aflu cine le deține.

– Și să convingi proprietara să se despartă de ele?

– Cred că oricine are obiecte de-ale Mariei-Antoaneta se gândește acum la ele ca la o pacoste.

– Doar londonezii. Și de unde știi că diamantele sunt aici?

– Poate că ai dreptate. Aș putea face o copie și aş ruga-o pe proprietara adevăratului colier să spună că mi l-a vândut.

– Ce i-ai spune acestui om dacă l-ai vedea?

– Nu știu. Aș vrea să aflu de ce e atât de fixat pe Maria-Antoaneta.

– Ești absolut sigură că niciunul dintre obiectele pe care le-a furat nu a fost dat spre vânzare pe piața neagră?

– E greu de apreciat așa ceva, dar, după câte știu eu, nu.
– Sau că nu i l-a dat lui Charles Berry? Cine altcineva dacă nu moștenitorul Casei de Bourbon ar fi atât de interesat?

– O observație excelentă, și nu trebuie să uităm de lista pe care am găsit-o la Savoy. Aș vrea să știu mai multe despre dovezile pe care domnul Berry își bazează pretențiile. Nu e primul care s-a declarat descendentul direct al lui Ludovic al XVI-lea și al Mariei-Antoaneta. Se pare că pe la începutul secolului au mai existat patruzeci de pretendenți care s-au luptat pentru drepturile princiare.

– Crezi că Delfinul a scăpat?

– Sunt multe povești care spun că da. Se pare că una dintre femeile care au avut grijă de copil la început, când a fost închis, l-a îndrăgit foarte tare. Stătuse în casa ei înainte de a fi mutat la închisoare. Se spune că l-a scos pe furiș din temniță, într-un coș.

– Dar în închisoare a murit un copil, spuse Ivy.

– Da, dar poate că era altcineva. Doctorul Desault, care l-a îngrijit pe băiat când s-a îmbolnăvit, a murit și el în împrejurări misterioase imediat după ce a intrat în închisoare. Mai îngrijise copilul și cu câteva luni înainte și l-ar fi recunoscut, fără îndoială. După doar o săptămână a fost anunțată moartea lui Ludovic-Carol.

– Domnul Berry are sprijinul familiei Bourbon. Sunt convinsă că ei îi cred povestea.

– Da, dar gândește-te puțin, Ivy. Întreaga familie Bourbon așteaptă ca situația lor să se schimbe în bine dacă în Franța va fi reinstaurată monarhia. Poate că nici n-a fost prea greu să se lase convinși să-l accepte pe Berry.

– Aș fi mai înclinată să fiu de acord cu tine dacă Charles Berry ar fi genul de om capabil să determine Franța să îmbrățișeze monarhia. Dar n-o să cred nicio dată că Bourbonii vor fi extaziați când vor vedea că moștenitorul Delfinului lor e un asemenea... în sfârșit...

– În afară de asta, sunt convinsă că nu știm o mulțime de lucruri despre domnul Berry. Nu trebuie să facem greșeala de a-l subestima, Ivy. Probabil că în viitorul apropiat se așteaptă la câștiguri uriașe și, la asemenea aspirații, există și riscul de eșec.

– Dar ce contează, dacă nu ajunge rege? Face un mariaj excelent și câștigă bunăvoința societății. Nu văd ce ar avea de pierdut.

– Recunosc că, logic, ai dreptate, deși nu-mi face plăcere, am suspinat eu. Și Colin are dreptate. Sunt prea înclinată să cred că domnul Berry se face vinovat de ceva.

– Se face vinovat de a fi un om plicticos, arogant și lipsit de maniere. Nu-i destul?

– Poate c-ar trebui să fie.

– Sunt de-a dreptul încântată că problemele dumitale sociale par să se fi risipit, îmi spuse lady Elinor în timp ce ne plimbam prin Hyde Park. Dar trebuie să-ți mărturisesc că am și un oarecare interes în această direcție.

– Adică?

– Isabelle este foarte agitată din cauza nunții și m-am gândit c-ai putea s-o mai liniștești. Iartă-mă, dar m-am temut s-o las să petreacă prea mult timp cu dumneata când... Închise ochii și suspină. N-am dat deloc crezare zvonurilor, dar știi cât sunt oamenii de îngrozitori când

e vorba de asemenea de lucruri, iar reputația lui Isabelle trebuie să rămână fără pată.

– Nu-i nevoie să vă cereți scuze. Ați fost una dintre puținele persoane care nu mi-a întors spatele. Și, chiar dacă sunt inclusă din nou pe listele de invitați, să nu credeți că, în particular, nu se vorbește încă despre mine.

– Este cumplit, dar oamenii au memoria scurtă. Într-o lună vor avea cu totul alt subiect de discuție.

– Am auzit o mulțime de lucruri despre domnul Berry. Din câte îmi dau seama, se pare că există șanse ca monarhia să revină în Franța.

– Oh, Emily, ce bine ar fi să fie așa, dar mă tem că nu trebuie să ne facem speranțe atât de mari.

– Când e nunta?

– Totul va fi gata până la sfârșitul lunii.

– Așa de repede?

Și-a ridicat capul spre mine și mi-a vorbit cu blândețe.

– Dacă evenimentele politice la care te referi vor avea loc, e mai bine ca nunta să se facă înainte de asta. În fond, Isabelle nu provine dintr-o familie regală.

Lady Elinor era foarte înțeleaptă. Nu aveam nicio îndoială că domnul Berry, în cazul în care ar deveni rege înainte de nuntă, ar da-o pe Isabelle la o parte și și-ar lua o mireasă de sânge regal, cu o avere mult mai impresionantă. După părerea mea însă, acesta ar fi fost un lucru bun pentru Isabelle. Îmi plăcea fata și n-aș fi vrut deloc s-o văd măritată cu un bărbat indezirabil.

– Și Isabelle e de acord să se mărite așa de repede?

– E o fată bună, deși este evident îngrozită. Știu că așa e cel mai bine pentru ea, dar nu-mi place deloc s-o văd

atât de neliniștită. Vrei, te rog, să vorbești cu ea? Bineînțeles că am încercat și eu, dar câteodată accepți mai ușor astfel de lucruri de la o prietenă decât de la mamă. Ți-aș fi recunoscătoare. Nu vreau s-o văd roasă de griji.

– Isabelle e norocoasă. Pe cele mai multe mame nu le preocupă așa ceva. Mi-am amintit de discuția pe care am avut-o cu propria-mi mamă înainte de nuntă: foarte puțin încurajatoare. În esență, trebuia să învăț să suport inconveniente cerute de căsătorie. *Inconvenientele*. Spuneți-i să vină pe la mine mâine. O să fac tot ce pot ca să-i micșorez temerile.

Brusc, se ciocni de mine un domn care era aproape să mă răstoarne. Îmi apucă mâna să mă susțină, mormăi o scuză rapidă și dispăru înainte de a apuca să spun ceva.

– Ce mitocan! exclamă lady Elinor. Parcul e mult prea aglomerat în ultimul timp și sunt prea mulți domni fără maniere. Cred...

– Lady Elinor, vă rog să mă scuzați. Trebuie să mă duc acasă.

Bărbatul îmi îndesase în mână o bucată împăturită de hârtie, pe care era un pasaj scris în limba greacă, urmat de o singură propoziție în engleză: „Nu primesc nicio mulțumire pentru darul meu?”

În sfârșit, admiratorul meu își arătase fața! Dacă aș fi avut prezența de spirit să mă uit bine la el! Aveam vaga impresie că are ochi albaștri, dar nici măcar de asta nu eram sigură.

– Nu te simți bine?

– Doar puțin amețită. Iertați-mă. Trimiteți-o pe Isabelle la mine mâine.

M-am grăbit în direcția în care o luase bărbatul, fără a mai aștepta răspunsul.

Toată înalta societate era în Hyde Park și îmi era greu să mă strecur cu viteză prin această aglomerație. Prietenul meu avea un avans bun și avantajul anonimatului; nu prea aveam șanse să-l găsesc. Am încercat totuși și nu am renunțat decât când am ajuns la statuia lui Ahile. Eram gata să-mi recunosc înfrângerea și m-am uitat de jur împrejur după o bancă goală, dar n-am văzut niciuna. Am stat un moment și m-am întrebat dacă mă urmărește, ascuns pe undeva prin apropiere. De unde să știu?

Apoi ceva mi-a atras privirea. Nu admiratorul meu, ci o figură familiară: Robert Brandon, care se plimba la braț cu doamna pe care o cunoscusem la balul lui lady Elinor. Vorbeau și râdeau de ceva, iar capetele le erau atât de apropiate, încât mai că se atingeau. Robert nu putea fi atât de indiscret, încât să apară cu amanta în Hyde Park. Am reușit să-mi pun picioarele în mișcare și m-am luat după ei. Nu aveam de gând să rămân nepăsătoare.

– Bună ziua, Robert, i-am spus când m-am apropiat.

– Oh, Emily, sunt încântat să te văd.

Expresia însă nu i se potrivea deloc cu vorbele.

– Ce bine îmi pare că vă văd, doamnă Reynold-Plympton, i-am zâmbit eu tovarăsei lui.

– Și mie, lady Ashton, îmi răspunse, atentă la fiecare detaliu al rochiei mele.

– Și Ivy unde este în după-amiaza asta, Robert?

– Cu ducesa de Petherwick, cred.

– Desigur. Am reușit să zâmbesc din nou, dar bănu-
iam că-și dă seama că fierb de furie. Sunteți prietenă cu
doamna Brandon? am întrebat-o pe însoțitoarea lui.

– Nu o cunosc, răspunse doamna. Ceea ce nu m-a
mirat.

– Ce păcat! Îmi pare bine că v-am văzut. Vă las să vă
plimbați mai departe.

Am încercat din răspuțeri să nu „scuip” cuvintele,
dar nu sunt sigură c-am reușit. După ce s-au îndepărtat,
m-am uitat la bucata de hârtie pe care o țineam încă în
mână.

Ὀφθαλοί, τέο μέχρις ἀφύσσετε νέκταρ

Ἐρώτων κάλλεος ἀκρήτου ξωροπόται θραέες;

Deși mesajul era scurt, îmi era greu să-l descifrez la
prima vedere, așa că m-am dus acasă și l-am tradus cu
ajutorul lexiconului: „Ochilor, câtă vreme mai secați
nectarul dragostei, băutori nechibzuiți ai vinului cel pur
al frumuseții?”

Nu știam ce să fac mai departe. Decodarea scrisorilor era categoric urgentă. Găsirea admiratorului meu mi-ar fi dat și alte răspunsuri decât cele pe care le voiam din motive personale. Apoi rămânea problema legată de Robert și de doamna Reynold-Plympton. Și mai trebuiau rezolvate și crimele din Richmond.

Salvarea lui Jane Stilleman și dovedirea nevinovăției ei erau foarte importante, iar scrisorile și admiratorul meu puteau avea legătură cu aceasta. Dar greșeam oare dacă voiam s-o ajut mai întâi pe Ivy? Am pus pe hârtie o scrisoare către acea persoană din Londra care mi-ar fi putut oferi informații despre prietena lui Robert, cu speranța că răspunsul ei nu va întârzia.

Apoi am trimis un anunț la *Times*:

Ce întâlnire veselă! Mi-ar plăcea ca data viitoare să și discutăm puțin. Multe, multe mulțumiri pentru scrisori.

Mă gândeam să încerc să stabilesc o întâlnire, dar am respins ideea. Mai bine să-l surprind când mă urmărește.

Dac-aș găsi o modalitate simplă de a-l atrage! O să mă gândesc mai târziu la asta. Pe moment, trebuia să mă dedic dezlegării secretelor corespondenței dintre Maria-An-toaneta și Léonard, dar abia mi-am așezat scrisorile, că am și fost întreruptă.

– Muncești din greu? m-a întrebat Colin după ce Davis l-a anunțat și a ieșit, închizând ușa în urma lui.

– Ca întotdeauna, i-am răspuns în timp ce îmi săruta mâna.

– L-am verificat pe Berry și sunt convins că n-are nicio legătură cu trăsura buclucașă.

– Adică?

– Pentru că de la lady Elinor s-a dus direct la un...
ăă... un fel de club, cu Bertie.

– Și-l crezi?

– Îl cred pe prințul de Wales.

– Nu era nevoie ca domnul Berry să fie în trăsură, doar știi asta. Poate că a angajat pe cineva s-o facă.

– Un punct de vedere corect, dar nu știu cum l-ar fi putut anunța pe cel care o conducea când am plecat de la bal. Prințul l-a luat de la reședința din Routledge și au plecat împreună la mai bine de o oră după noi.

– Și în ora aceea domnul Berry n-a dispărut deloc?

– Lady Elinor o urmărește pe Isabelle ca un șoim – n-a scăpat-o din ochi toată seara. În această privință, e aproape la fel de aprigă ca mama ta.

– Tu n-ai fost nevoit s-o suporti pe mama în această calitate.

– Mi-a povestit Ashton.

– Oh! M-a încercat un sentiment de vagă neliniște, dar m-am străduit să-l ignor. Poate c-a pus totul la cale cu mult timp în urmă.

– Se poate, dar sunt sigur că trăsura nu ne-a urmărit.

– Poate că era ascuns și aștepta să ne vadă plecând de la lady Elinor. Iar după ce am plecat, a pornit în goană spre Berkeley Square unde a ajuns înaintea noastră și ne-a așteptat.

– Nu exclud această posibilitate.

I-am dat una dintre scrisorile la care lucram.

– Mă ajuți? Aproape că i-am dat de capăt.

– Cred că ești pe drumul bun, mi-a spus el după ce i-am prezentat teoria mea despre posibilitatea ca numerele scrise cu litere să reprezinte cheia. Eu țin evidența tuturor sistemelor pe care le-am încercat și lista e îngrozitor de lungă.

– Am ignorat paragrafele, am remarcat eu aplecată peste scrisoarea din fața mea. Bineînțeles. Nu e pur și simplu a treia literă din fiecare cuvânt. Codul începe cu paragraful trei.

Am notat repede literele. Nimic. Am aruncat creionul și am luat o altă scrisoare.

– E teribil de frustrant, nu? Am un coleg care refuză să irosească mai mult de treizeci de minute cu un cod. Susține că, dacă nu-l poate sparge în acest timp, nu-l mai sparge niciodată.

– Treizeci de minute?

– Da, e foarte bun. Sunt prea puține cele cărora nu le dă de capăt.

– Unde-i acum?

– La Viena.

– Ce ghinion!

– Ai încercat să aplici numerele la scrisoarea următoare?

– Da, dar degeaba.

– Și datele? Sunt singurele locuri unde mai apar numere.

– Adică să le combin cu celelalte?

– Da.

M-am uitat la documentul din fața mea.

– Da, cred că asta e. Uită-te, aici e numărul *vingt*, iar data e *vingt-trois Juillet*. Dacă scad din ea douăzeci, rămâne trei. Am notat literele corespunzătoare. Rezultatul părea a fi un alt șir de litere fără nicio legătură și atunci m-am hotărât să sar la a treia propoziție, dar tot fără noroc. Apoi am luat tot a treia literă din fiecare al treilea cuvânt. La ultima încercare au rămas prea puțin litere, dar eram convinsă că trebuie să mă concentrez asupra fiecărui al treilea cuvânt. Poate o literă da, una nu din fiecare al treilea cuvânt.

Și, în sfârșit, a apărut ceva cu sens și i-am citit lui Colin, traducând din franceză:

Găsit casă sigură. B va călători cu LC.

– Ludovic-Carol. Delfinul. Draga mea!

M-a ridicat de pe scaun, mi-a cuprins talia cu brațele, m-a săltat și a început să se învâртеască cu mine. Era fascinant. Dar nu ne puteam permite să ne savurăm succesul și am aplicat imediat sistemul la cea de-a doua scrisoare:

Vă înțeleg. Poate ajuta la evadare. Voiajul cel mai devreme la toamnă. LC e sănătos, întreabă de MT.

– Nu mai ai nevoie de ajutorul meu, îmi spuse Colin cu ochi strălucitori. Genială treabă, Emily!

„MT“ era fără îndoială Maria-Tereza, sora Delfinului, dar nu aveam idee cine ar putea fi „B“ sau „S“. Poate că știe domnul Wainwright, de la British Library. Cele două scrisori pe care le decodasem erau de la Léonard. Așa că mi-am concentrat atenția pe una scrisă de regină.

Mi-e dor de *mon chou d'amour*. Am încredere în B, dar mă îngrijorează S. Promite-mi c-o să-l trimită unde am stabilit.

Abia așteptam să citesc și restul. Dar trebuia să am răbdare, pentru că abia începusem să cercetez cea de-a treia scrisoare, că a și venit mama.

– Domnule Hargreaves! Ce surpriză plăcută!

– Sunt încântat să vă văd, lady Bromley, spuse el sărind în picioare și sărutându-i mâna. Arătați foarte bine. Păreți imună la trecerea anilor.

Era prea mult, dar mi-am reținut impulsul de a-l străfulgera din priviri.

– Sunteți foarte amabil, domnule, îi răspunse mama cu o expresie de satisfacție pe figură și se așază. Vă mărturisesc că nici nu știam cât de mult depinde Maiestatea Sa de dumneavoastră. Când am luat ceaiul la Windsor cu Emily...

Dialogul putea continua și fără mine, așa că mi-am văzut de treabă, prea puțin atentă la ceea ce vorbeau. Colin era desăvârșit în conversația cu mama, flatând-o sau cerându-i sfaturi legate de probleme gospodărești banale. N-ar fi avut nevoie să-și piardă vremea; fără îndoială că ea ar fi fost de acord cu mariajul nostru. Era însă amuzant să-l vezi jucând rolul de ginere aspirant.

– Și tu ce lucrezi acolo, Emily? mă întrebă ea, gata să mă atragă în discuție.

– Oh, nimic important. Cu greaca mea, ca de obicei.

– Să știi că e o fată foarte inteligentă, șopti ea pe un ton melodramatic.

– E doar unul dintre farmecele ei, îi răspunse Colin și atunci am decis că am înghițit destule prostii, așa că m-am dus la ei și m-am așezat lângă mama, pe canapea.

– Ai primit biletul meu?

– L-am primit și m-am gândit că e mai bine să discut cu tine personal decât să-ți răspund în scris. Nu am încredere deplină în servitorii tăi. Discreția este principala mea preocupare.

Ultima frază îi fusese adresată lui Colin.

– Așa și trebuie să fie, lady Bromley. Să vă las singură cu fiica dumneavoastră?

– Ar fi cel mai bine, domnule.

– Perfect. Pot să vă vizitez din nou mâine, lady Ashton?

Ochii îi râdeau jucăuși.

– Bineînțeles.

– E atât de politicoși! exclamă mama îndată ce Colin ieși din cameră. Cu greu poți găsi un bărbat mai bun, deși mi-aș fi dorit să fie pair.

– E destul de bogat ca să îndrepte asta.

Nu putea să nu-și dea seama de tonul meu ironic, dar n-a comentat.

– Familia lui e una dintre cele mai bune din Anglia încă de pe vremea lui William Cuceritorul și se spune că doi dintre strămoșii lui au refuzat ofertele de a deveni pairi. E puțin ciudat, dar bogații sunt adesea excentrici. Și după cât îl apreciază regina, nici nu m-ar mira să-i acorde un titlu.

– Mă întreb dacă el l-ar accepta.

– Bineînțeles că da! Cum să crezi altceva?

– Poate că urmează exemplul strămoșilor.

– Hm! Spune-mi, l-ai mai văzut pe Bainbridge?

– Mai puțin, în ultimul timp.

– Te rog să-l încurajezi, Emily. Nu trebuie să-l dai deoparte până nu ai aranjat ceva cu altcineva.

M-am hotărât să schimb subiectul.

– Ce mai știi despre doamna Reynold-Plympton?

– Biletul tău a fost foarte interesant, Emily. Te interesează, în sfârșit, societatea?

– Doar doamna Reynold-Plympton.

– Soțul ei este ambasador pensionar. Au petrecut ani de zile în regiunile cele mai îndepărtate ale imperiului, iar ea a fost întotdeauna destul de... nestăpânită.

– E mult mai tânără decât soțul ei, nu?

– El e cu cel puțin treizeci de ani mai în vârstă. Au opt copii; cel mai mare va moșteni o avere însemnată. Dacă e prietenă cu domnul Hargreaves, n-ar trebui să-ți bați prea mult capul. E foarte discretă. Dar insist că trebuie să încheie relația înainte de căsătorie.

– De ce crezi că-i amanta lui?

– După ce s-au întors în Anglia, acum șapte ani, doamna Reynold-Plympton a avut mai multe aventuri cu tineri holtei. De câțeva vreme, sănătatea soțului ei e șubredă. El trebuie să aibă cel puțin șaptezeci și cinci de ani, iar doamna Hamilton – o cunoști? – are grijă de el. Au fost foarte apropiați în tinerețe, dar părinții lui nu i-au dat voie să se însoare cu ea. Era săracă.

– Și acum și-a părăsit soția pentru ea?

– Nu face pe naiva, Emily. Nu se cade. Există o modalitate de a face față unei căsătorii aranjate. E o necesitate a vieții.

– Mie mi se pare că sună mai degrabă a ipocrizie.

– E foarte urât din partea domnului Hargreaves că te-a lăsat să afli așa ceva. Poate c-ar trebui să-l alegi mai bine pe Bainbridge. El e discreția întruchipată.

– Colin n-are nicio legătură cu doamna Reynold-Plympton. M-am interesat de ea pentru c-am văzut-o în parc cu alt domn.

– Adevărat? Cu cine?

– Prefer să nu-ți spun.

– Nu mă plictisi.

– Nu am de gând să încep să împrăștii bârfe nefondate.

– Bine. Nici nu mă interesează să joc jocuri prostești cu tine. Se ridică în picioare. Dar sper că te vei hotărî repede în privința căsătoriei. Regina așteaptă vești înainte de sfârșitul sezonului.

– Poate că până atunci va trebui să fug în Grecia.

– Nici să nu te gândești.

Ieși fără alte cuvinte. După ce i-am văzut trăsura plecând, am revenit la birou, dar abia am pus mâna pe creion, că fereastra din față a camerei s-a făcut țandări, lovită de ceva. Proiectilul a aterizat pe măsuta lângă care se afla scaunul preferat al lui Colin. Legat de o cărămidă, era un bilet cu următorul mesaj simplu:

Puțină cunoaștere poate fi periculoasă. Oprește-te acum.

Chiar înainte de a apuca să-l sun pe Davis, polițiștii care îmi supravegheau casa s-au mobilizat și au pornit după cel care aruncase cărămida. Deși niciunul nu văzuse de fapt nimic: cu o clipă înainte de a auzi zgomotul de sticlă spartă, un ofițer vigilent a observat un bărbat alergând cu toată viteza, iar strigătul lui a atras imediat atenția polițistului în civil din piață.

Davis și trei lachei au apărut aproape în același timp în bibliotecă, evident bucuroși să mă vadă nevătămată. Noroc că nu stăteam lângă fereastră, ca de obicei. Julitura de pe față, de când era să mă calce trăsura, trecuse, dar neliniștea provocată de faptul că mă știam ținta unui atac nu dispăruse odată cu rana. Iar acest ultim incident mi-a sporit și mai mult sentimentul de nesiguranță.

Din nefericire, ticălosul a scăpat, iar poliția nu a reușit să-i afle identitatea. Nu prea mai aveau ce să facă. Inspectorul Manning a fost chemat la fața locului și a cercetat biletul, împreună cu Colin, după care trimisese Davis. Așa cum se așteptau de altfel, nu avea niciun element de

identificare. Singurul lucru pe care am reușit să-l stabilim a fost faptul că scrisul era foarte diferit de cel de pe misivele pe care le promisem de la admiratorul meu. Ceea ce nu m-a surprins. Nici nu mă așteptam să se apuce să arunce cu pietre în geam. Nu era stilul lui.

– Ne luăm toate măsurile de precauție necesare pentru siguranța dumneavoastră, lady Ashton, îmi spuse inspectorul Manning. Dar v-aș sugera să luați în seamă mesajul. Nu are niciun rost să vă expuneți pericolului.

– Singura modalitate de a înlătura pericolul este soluționarea crimei, domnule inspector, spuse Colin. Și constat că lady Ashton are o importantă contribuție în această direcție. Presupun că și infractorul știe acest lucru, pentru că altfel nu s-ar simți atât de amenințat.

– Credeți, așadar, că toate astea au de-a face cu crimele din Richmond? Întrebă inspectorul.

– Sunt sigură, i-am răspuns.

– Eu nu, interveni Colin. S-ar putea ca scrisorile pe care le descifrezi să n-aibă nicio legătură, dar să fie ele însele periculoase.

– Poliția e sigură de acuzația împotriva caméristei, spuse inspectorul Manning.

– Asta nu înseamnă că are și dreptate, mi-am spus eu părerea.

Probabil că lucrul cel mai greu de explicat pentru mine în acel moment era legătura dintre crime și jafuri. Dacă Beatrice era vinovată, atunci ce legătură să fi existat între articolele din presă despre diamantul roz și moartea soțului ei? S-ar fi putut ca, aflând despre piatră, să fi vrut să-l ucidă pe omul pe care pretindea că-l iubește?

Așteptam balul mascat dat de Ivy ca pe un bine-venit respiro în toată această agitație. Când a sosit în sfârșit seara cu pricina, toată Londra părea să se fi adunat în Belgrave Square. Trăsurile au umplut strada și au paralizat circulația pe o lungime de câteva intersecții, iar vese-
lia cuprinsese toată zona. Ivy, o gazdă plină de atenție ca întotdeauna, și-a trimis servitorii cu cidru și prăjituri la vizitiii care așteptau. Am sosit mai devreme ca să-mi ajut prietena să rezolve orice catastrofă s-ar fi ivit, dar n-am avut nimic de făcut. Ivy era mult prea bine organizată pentru a permite să se întâmple așa ceva.

Se hotărâse să nu le impună oaspeților o anumită temă, iar rezultatul era că întreaga casă era plină de costume de toate felurile. Am văzut cel puțin două regine din Saba, trei Cleopatre și, deloc surprinzător dată fiind prezenta situație din oraș, opt variante de Maria-An-toaneta. Lordul Fortescue se costumase în cardinalul Richelieu. Eu eram îmbrăcată ca Elena din Troia, într-o tunică lungă făcută de domnul Worth din cea mai fină mătase albă, susținută artistic pe umeri de broșe din aur. Meg a stat aproape o oră să-mi aranjeze părul într-o suc-
cesiune complicată de cozi și cârlionți, iar rezultatul a fost uluitor. Iar toaleta era completată de o pereche de sandale elegante, aurii.

Concepusem costumația înainte de a mă hotărî să port la bal ceva care să-i fi aparținut Mariei-An-toaneta, iar atunci când m-am gândit, era prea târziu să-mi mai co-mand altceva. Așa că Elena mea avea un colier anacronic la gât, confecționat din pietrele implicate în scandaloasa poveste a colierului de diamante. De fapt, diamantele nu

erau cele veritabile, pentru că nu reușisem s-o conving pe cea care le deținea să se despartă de ele. A fost însă de acord să spună că mi-a vândut colierul și să-mi împrumute o copie făcută cu ani în urmă, la care se uita ori de câte ori avea chef, fără a se teme c-ar putea pierde originalul.

– Cred că n-ai arătat niciodată atât de bine, îmi spuse Ivy care a venit la mine imediat după ce au sosit majoritatea invitaților.

– O să-mi fie bine atât timp cât stau departe de tine, i-am răspuns zâmbind. Era splendidă în costum de Britannia, cu obraji roșii și ochi strălucitori care atrăgeau atenția tuturor gentlemenilor aflați în apropiere. Lângă tine nu mai are nimeni nicio șansă.

– Te subestimezi. L-ai văzut pe Colin?

– Nu. A sosit?

– Da. E îmbrăcat în curtean din epoca elisabetană și arată năucitor de frumos.

Robert, îmbrăcat în împăratul Carol al V-lea, veni lângă soția sa.

– Cine e năucitor de frumos?

– Tu, bineînțeles, iubituie, îi răspunse ea cu cel mai dulce zâmbet.

El o sărută ușor pe obraz și, am constatat cu bucurie, nu părea deloc nepăsător. Cu toate acestea, m-am întrebat dacă doamna Reynold-Plympton era pe lista de oaspeți.

În sala de bal începuse dansul. Isabelle, ca păstoriță, avea cel mai dulce costum dintre toate și îi zâmbea gentlemanului cu care dansa: lordul Pembroke. M-am întristat pentru biata fată, sperând că mama ei n-o să observe pe cine și-a ales ca partener.

Charles Berry, dând dovadă o dată în plus de lipsă de imaginație, a apărut ca Ludovic al XIV-lea și se învârtea lasciv pe lângă o fată drăguță pe care n-o cunoșteam. Nu l-am găsit pe Colin, dar îi promisesem următorul dans lui Jeremy, care se îmbrăcase în soldat roman, cu armură cu tot. Și chiar dacă dansa cu mai puțină grație decât Colin, era un partener bun și ne-am simțit excelent pe ringul de dans.

– Oare n-o să fie toată lumea scandalizată dacă te afișezi din nou cu mine? mă întrebă el când se opri muzica.

– Nu cred. Din cinci persoane, trei s-ar putea să ri-dice din sprânceană, dar două precis n-o să spună nimic.

Am acceptat șampania oferită de un servitor îndato-ritor și am băut-o, trăgându-ne sufletul în așteptarea ur-mătorului dans. Când muzica a reînceput, m-a condus din nou pe ringul de dans, dar aproape imediat ne-a în-trerupt un domn drapat în veșminte de beduin.

– Dacă-mi dați voie, Înălțimea Voastră, vă răpesc partenera.

– Știam că n-o pot ține prea mult, râse Jeremy, făcând o plecăciune și lăsându-mă cu străinul.

– Sunteți prieten cu ducele? l-am întrebat eu în timp ce-și puneă mâna pe talia mea și începeam să dansăm.

– Să zicem că da.

– Mă simt ușor stânjenită că nu vă recunosc.

– M-am gândit că n-o să mă recunoașteți, deși trebuie să vă mărturisesc că sunt cam dezamăgit.

– Cum vă numiți?

– Sebastian Capet. Am încercat, dar n-am reușit să-mi amintesc de nicio cunoștință cu numele Sebastian. Parte-nerul meu începu să râdă, văzându-mă derutată.

– Nu vă dați deloc seama cine aș putea fi?

– N-am nici cea mai vagă idee.

Nu-i vedeam absolut deloc fața, în afară de ochii albaștri cu gene lungi și negre.

– Poate că acest lucru vă va împropăta memoria, spuse el și mă trase mai aproape, recitându-mi cu glas încet, dar intens ceva în greaca veche.

– Speram să veniți astă-seară, i-am spus, cuprinsă de un fior de plăcere care-mi străbătu tot corpul.

– Ați fost foarte nechibzuită când ați anunțat în dreapta și în stânga că veți purta diamantele din colierul reginei. Deși știți că, de fapt, nu i-a aparținut niciodată. A insistat că nu ea l-a comandat.

– Mi-am făcut griji din această cauză, dar e evident că acest lucru nu v-a descurajat. Înseamnă oare că nu mi-l veți fura?

– Draga mea Kallista, asta rămâne de văzut. Îți plac scrisorile lui Léonard?

– Foarte mult. De la cine le-ați luat?

– De ce crezi că sunt furate?

– Domnule Capet, oare răspunsul nu e evident?

– Sunt de acord că acțiunile mele nu sunt întotdeauna foarte legale, dar legile nu fac întotdeauna dreptate.

– Și ce dreptate căutați dumneavoastră?

– Nu mă las deconspirat atât de ușor.

– Nu mă puteți acuza că nu încerc.

– Nu vă acuz niciodată de nimic. Sunteți realmente încântătoare. Mi-am pierdut inima în clipa în care v-am văzut în pat, dormind.

– N-aș putea spune că sunt foarte încântată să mă știu privită de un gentleman în timp ce dorm.

– Atunci nu voi mai face așa ceva.

– Și vreau înapoi cerceii lui Cécile.

S-a oprit din dans.

– Vreți să ieșim împreună?

Nu aveam timp de ezitări. Putea să dispară la fel de repede cum apăruse. L-am urmat în grădina plină de cuplurile ce ieșiseră să ia o gură de aer și să se bucure de intimitatea pe care n-o găseau în sala de bal. În fiecare copac se clătinau felinare japoneze, care împrăștiau o lumină romantică. M-a apucat mai degrabă de mână decât de braț și n-am încercat să mă opun. Eram destul de surescitată să mă știu escortată la un bal de societate de un hoț atât de abil. S-a oprit să ia două pahare cu șampanie de pe tava dusă de un servitor, apoi ne-am așezat pe o bancă, într-un colț liniștit.

– Dumneavoastră l-ați omorât pe David Francis?

– Sunt ultima persoană de pe pământ care ar fi făcut așa ceva, râse el.

– De fapt, nici nu v-am suspectat cu adevărat. Dacă dumneavoastră ați fi fost ucigașul, n-ați fi plecat fără tabacheră.

– Nu, precis că nu.

– Deși, dată fiind cauza morții, nu am niciun motiv să cred că ucigașul mai era acolo când a murit domnul Francis.

– Presupun.

– De ce nu ați luat și tabachera atunci când ați furat diamantele?

- Nu știam că e la Francis.
- Așa că v-ați întors după ce ați citit articolul în ziar?
- Nu, draga mea, nu m-am întors. A luat-o altcineva.
- Cine?
- Nu credeți oare că, dacă aș ști, aș păstra informația pentru mine?
- Și cum aveți de gând s-o găsiți?
- Doar n-o să vă dezvălui secretele profesionale.
- Ce faceți cu lucrurile pe care le furați? Se pare că nu le vindeți.
- Aha, ați făcut cercetări? Nu, nu vând ceea ce fur.
- Le dați altcuiva?
- Nu.
- Mai lucrați cu cineva?
- Chiar credeți c-am să vă spun? Oh, draga mea, aș fi încântat să vă mărturisesc, dar mă tem că nu mi-ați câștigat încă încrederea.

M-a cuprins o stare ciudată, de greutate, și mi-am dat seama că abia îmi țin ochii deschiși.

- Și ce să fac ca să vă câștig încrederea?

Abia îmi mai puteam ține capul.

- Iartă-mă, draga mea.

M-a prins când era gata să mă prăbușesc și, deși îmi amintesc foarte vag ce s-a întâmplat mai departe, aș putea să jur că, înainte de a mă întinde pe bancă, m-a sărutat.

Nici nu e nevoie să mai spun că mi-a luat colierul. Când m-am trezit, eram sus, într-un dormitor, iar Ivy, Robert, Colin, Jeremy și Margaret se învârteau în jurul meu.

- Ce s-a întâmplat?
- Ai leșinat, mi-a răspuns Ivy. Margaret și Jeremy te-au găsit în grădină. Nu au reușit să te trezească și s-au gândit că cel mai bine e să te aducă în casă.
- Cum am ajuns aici?
- Te-a adus Bainbridge în brațe, îmi răspunse Colin.
- Oh, Doamne! Iar o să înceapă bârfele.
- Nu te gândi la asta acum, mă liniști Ivy.
- Nu am leșinat. Doar știți că eu nu leșin. Mi s-a pus ceva în șampanie.
- Și le-am spus despre discuția cu Sebastian.
- Doamne Dumnezeule, Emily! exclamă Jeremy. N-ar fi trebuit să te las cu el. Credeam că-l cunoști.
- Iar eu am crezut că-l cunoști tu. Nu-i nimic, Jeremy. N-ai nicio vină.
- Să trimitem după un doctor? întrebă Robert.
- Cred că da, fu de părere Jeremy. Nu știm ce i-a dat.
- Mă simt mult mai bine.
- Chem doctorul, hotărî Robert și ieși din cameră.
- Am găsit asta lângă tine, îmi spuse Margaret și-mi întinse o carte.
- *Odissea* mea! Când am răsfoit-o, dintre paginile ei a căzut o scrisoare. Mi-a lăsat un mesaj: „Nu ai destulă grijă, Kallista dragă. Mi-a fost foarte ușor să-ți iau cartea și la fel de ușor să te fac să mă urmezi astă-seară. Gândește-te ce ți-ar putea face cineva cu intenții mult mai puțin onorabile.“
- Emily, nu cred că mai trebuie să-l urmărești pe omul acesta, fu de părere Ivy. E hoț și acum vedem că e și periculos.

– Dimpotrivă. Îl interesează siguranța mea. Păcat că nu mi-a înapoiat și carnetul.

– Ți-a dat un somnifer, nu se lăsă Ivy. Nu-ți dai seama cât de serios a devenit totul?

– Eu l-am momit cu colierul. N-ar fi trebuit să beau cu el.

– Dacă nu ar fi scăpat de tine cu șampanie, sunt sigur că ar fi găsit altceva. Iar să ieși cu un asemenea individ în grădină nu a fost, cred, cea mai bună decizie, spuse Colin, iar ochii îi erau parcă și mai negri decât de obicei.

– Ușor de zis, acum, i-am răspuns. Dar nu cred că mi-ar fi divulgat nimic pe ringul de dans.

– Se pare că nu ți-a divulgat nimic nici în grădină, ripostă Colin.

M-am ridicat pe coate.

– Dar trebuia să încerc. Și mi-a dezvăluit ceva, totuși: îl cheamă Sebastian Capet. Vă spune ceva acest nume?

– Nu, răspunse Margaret, dar ceilalți tăcură.

– A fost numele dat familiei regale franceze în timpul revoluției. Fără titlu, regele a devenit Ludovic Capet.

– Doar nu crezi..., începu Ivy.

– Delfinul și-a schimbat precis numele, spuse Margaret.

M-am înfiorat.

– Poate. Dar e foarte probabil ca, mai târziu, moștenitorii lui să-l fi adoptat.

Nu știu ce-mi pusese Sebastian în șampanie, dar a fost ceva destul de inofensiv și am răsuflat cu toții ușurați când medicul lui Robert ne-a confirmat că nu avem de ce să ne facem griji. În afară de faptul că am dormit până foarte târziu, a doua zi n-am mai simțit nimic. Lady Elinor a trimis-o pe Isabelle la mine după-amiaza și am făcut tot ce-am putut ca să o liniștesc pe biata fată în privința nenumăratelor griji pe care și le făcea în legătură cu căsătoria ei cu Charles Berry. Ceea ce n-a fost ușor. Era evident că are sufletul sfâșiat între dorința de a-și mulțumi mama și dragostea pe care o simțea încă pentru lordul Pembroke, sentiment care s-a intensificat la balul dat de Ivy.

– E un dansator desăvârșit, îmi spunea ea. N-a dansat decât de două ori cu mine, dar, oh, Emily, aș fi dat orice să dansez cu el toată noaptea.

– Domnul Berry ți se pare un partener plăcut?

– E acceptabil. Înțeleg de ce crede mama că e o partidă bună și știu că ea nu-mi vrea decât binele. Crezi că

are dreptate? Sunt eu prea îndrăgostită ca să mai fiu și practică? Aș fi mai fericită cu domnul Berry?

– Doar tu poți răspunde la asta, Isabelle. Mama ta are cele mai bune intenții. Dar numai tu poți decide ce fel de mariaj vrei.

– Mama susține că tinerii se îndrăgostesc adesea înaintea de a-și da seama ce îi face cu adevărat fericiți.

– Probabil că așa e. Mi-am amintit de primul nostru sezon, când Ivy era aproape convinsă că e îndrăgostită de un ofițer foarte chipeș. S-a dovedit însă că nu era decât un nemernic de cea mai joasă speță, ceea ce mama ei suspectase încă de la început. Nu neg că mamele fac uneori bine că vor să afle mai multe despre admiratorii noștri. Dar ea nu a avut niciodată obiecții față de lordul Pembroke, nu?

– Nu, dar e sigură că voi fi mai fericită cu domnul Berry. Charles. Trebuie să-i spun Charles. Se încruntă. E așa de îngrozitor să fii măritată? Se spun tot felul de povești oribile.

– Nu, Isabelle, nu e deloc oribil. Cei mai mulți oameni sunt foarte mulțumiți, chiar și în mariajele aranjate. Când m-am măritat cu Philip nu eram îndrăgostită de el, dar experiența n-a fost deloc neplăcută.

– Poate că atunci există speranțe și pentru mine.

Dacă aș fi avut un pic de curaj, aș fi convins-o să termine cu domnul Berry și să fugă cu lordul Pembroke. Mi-e rușine că n-am făcut-o. Cum puteam să stau și s-o liniștesc când știam că viitorul ei soț nu e decât un ticălos?

– Cred că cea mai admirată dintre calitățile domnului Berry este apropierea sa de tronul Franței. Se zvonește că va fi în curând rege. Acest lucru îl ridică în ochii tăi?

– Dacă vreau să fiu regină? Ar trebui să spun da, dar de fapt această perspectivă mă îngrozește.

– Un răspuns care arată destul de multă înțelepciune.

– Pentru Maria-Antoaneta n-a fost prea bine, nu?

Am mai vorbit aproape trei sferturi de oră și pot să spun că, deși era cât se poate de evident că inima îi era dăruită încă lordului Pembroke, când a plecat părea mai puțin nefericită în privința căsătoriei. Aș fi vrut să pot spune același lucru și despre mine, pentru că eram mai convinsă ca oricând că cineva trebuia să găsească o cale de a o ajuta să scape.

M-am uitat peste corespondența care venise în dimineața respectivă, așteptându-mă oarecum să găsesc ceva de la Sebastian, dar nu-mi trimisese nimic. Era o scrisoare de la Cécile și, când am citit-o, mi-am dat imediat seama că trebuie să i-o arăt lui Colin. Nu a fost însă nevoie să merg la el pentru că, înainte chiar de a apuca să pun scrisoarea la loc în plic, a și intrat pe ușă, cu privirea pătrunzătoare și trăsăturile marcate de o severitate pe care nu i-o cunoșteam.

– Ai primit ceva de la Cécile? mă întrebă fără să mă salute.

– Da, tocmai voiam...

Mi-a luat scrisoarea din mâna întinsă.

– Bun. Îmi pare bine că avem o dată. Nu bănuiam că au de gând să acționeze atât de rapid.

– Și ce vrei să faci?

– Berry mi-a spus acum mai puțin de o oră că a aranjat trecerea în Franța. Folosește acte false ca să nu afle nimeni că e acolo.

- Nu poți să-l oprești?
- Plec cu el.
- Când?
- Mâine după-masă.
- Aha. M-am uitat la fața lui frumoasă. Există vreo șansă ca acest complot să reușească? O să cadă republica?
- Nu, dacă am și eu un cuvânt de spus.
- Și Cécile?
- Rolul ei ar putea fi mai important decât al meu, dar sunt îngrijorat din cauza ta. Nu-mi place să te las singură în mijlocul propriei tale intrigi.
- N-o să pătesc nimic.
- Nu mai bei șampanie cu somnifere? Data viitoare ți-ar putea pune ceva mult mai periculos.
- Oricum, am câștigat pariul, așa că poți să stai liniștit pentru că știi că vreau să trăiesc și să-mi primesc premiul.
- Ce vrei să spui? Cum adică ai câștigat pariul?
- Mi-am identificat admiratorul: Sebastian Capet.
- L-ai recunoaște dacă l-ai vedea pe stradă? Știi unde stă? Sau cum să-l contactezi fără să apelezi la *Times*? Nu cred că poți pretinde că l-ai identificat.
- Ochii lui au o nuanță unică de albastru. Ca safirul. I-aș recunoaște.
- Un beduin cu ochi de safir. Eu mai am vreo speranță? Eram bucuroasă că privirea i s-a mai luminat puțin, dar mă tot gândeam la sărutul lui Sebastian. Oare fusese real? Aproape că mi-l aminteam, era o imagine încețoșată, dar amintirea buzelor moi era de necontestat.
- Mă mai asculți? Întrebă Colin.
- Da, scuză-mă.

– Am discutat cu Manning. E de acord să te ajute dacă ai nevoie, în ceea ce privește situația de la Richmond. Iar dacă se întâmplă ceva, telegrafiază-mi îndată la Paris. Stau la Meurice.

Molly intră în încăpere.

– Scuzați-mă, lady Ashton. Vreți să fac focul?

Era mult prea cald pentru a fi nevoie de foc și nici nu mi-am încurajat vreodată servitoarele să dea buzna peste mine și să mă întrebe dacă n-am nevoie de ajutorul lor.

– Nu, Molly. Avea ochii încercănați, iar fața mai palidă decât de obicei. S-a întâmplat ceva?

S-a uitat la Colin, apoi din nou la mine.

– Nu, doamnă. Voiam să văd dacă n-aveți nevoie de ceva.

Apoi a murmurat o scuză și s-a retras înainte de a mai apuca eu să zic ceva.

– O supraveghezi? mă întrebă Colin.

– Am vorbit cu ea de mai multe ori. Și îmi repetă mereu că nu știe ce s-a întâmplat cu scrisorile care au dispărut din bibliotecă.

– Și o crezi?

– Mă tem că s-ar putea să fie încă în legătură cu domnul Berry, dar, dacă el pleacă în Franța, nu mă mai îngrijorează asta.

– Cineva e foarte preocupat de acele scrisori. Dacă e Berry, s-ar putea ca pericolul să fie acum mai mare decât oricând. Și chiar dacă nu e în țară, poate să-ți facă mult rău.

– Dar tu ai fost mereu convins că nu vrea să-mi facă rău.

- Eu nu am întotdeauna dreptate, Emily.
- Te aștepti la violență la Paris?
- Sper foarte tare că vom reuși să oprim totul înainte de a începe.

Apoi mă trase spre el și se aplecă, lipindu-și obrazul de al meu.

- Nu m-aș opune dacă ai vrea să mă săruți. Pleci într-o țară în care se pregătește o lovitură de stat. Cine știe când te întorci? Mă simt de parcă te-aș trimite la război.

- Frumoasă încercare, îmi răspunse îndepărtându-se. Dar nu mă las sedus atât de ușor. Ți-am spus că am găsit inelul ideal pentru logodna noastră? E din Creta antică și e în formă de nod plat, din aur încrustat cu lapislazuli.

- Pare minunat.

- Îl port tot timpul în buzunar, pentru orice eventualitate, în cazul în care m-ai accepta. Nu vreau să fiu nepregătit.

- Mi-l arăți?

- Categorie nu. Când, în cele din urmă, vei fi de acord să te măriți cu mine, vreau să fiu sigur că faci asta pentru că nu-mi mai poți rezista, nu pentru inel.

- Ești o bestie. În după-amiaza asta vreau să termin scrisorile. Dacă găsesc ceva important în ele, te anunț.

- Ai grijă, Emily. O să fiu foarte supărat dacă te expui la riscuri inutile.

- Dar pentru cele utile mă ierți?

- N-am încotro.

Îmi sărută ambele mâini și plecă fără să se uite înapoi. Iar odată cu el a ieșit și toată căldura din cărțile și

statuetele antice din bibliotecă, lăsându-mă într-o încăpere pe care o simțeam goală.

Mi-am reluat munca la scrisori și această ocupație s-a dovedit excelentă pentru a-mi alunga melancolia: cu cât mă cufundam mai mult în corespondența Mariei-Antoaneta, cu atât mi se părea mai fascinantă. Léonard îi furniza informații concentrate privind evadarea Delfinului, iar regina nu ezita să le critice. Era foarte preocupată de loialitatea lui „S”, pe care l-am identificat a fi Antoine Simon, un cavaf care a avut grijă de Ludovic-Carol după ce băiatul a fost luat din celula mamei sale de la Temple.

Citisem că Simon a fost deosebit de crud cu copilul, dar unele relatări susțineau că soția lui l-a iubit foarte mult. Ceea ce mă făcea să cred că ea, și nu soțul ei, era „S”. Despre identitatea lui „B” nu știam însă nimic. Dacă „B” era persoana care călătorea cu Delfinul, ar fi trebuit menționat undeva, în vreo relatare. Era puțin probabil ca o figură cunoscută să fi putut organiza evadarea.

Temerile reginei cu privire la „S” nu au încetat, dar până la sfârșitul lui august 1793, se împăcase cu gândul că nu era nimeni altcineva în stare să-l scoată pe Ludovic-Carol din închisoare. Acum se concentra să pună la punct detaliile legate de locul unde urma să fie dus. Un lucru era însă evident: Maria-Antoaneta a repetat de mai multe ori că nu trebuia dus în America. Nu voia ca fiul ei să facă o călătorie atât de lungă după ce sănătatea îi fusese șubrezită în timpul detenției. Léonard a asigurat-o de fiecare dată că nu plănuiseră să-l trimită acolo și că era pregătită pentru el o casă sigură, în Anglia.

Ultimele două scrisori din această serie erau cele care-mi fuseseră furate și am presupus că ofereau și mai multe detalii. Cu toate acestea, informația pe care o aveam în fața ochilor nu se potrivea deloc cu povestea Delfinului relatată de Charles Berry, care pretindea că, de la bun început, planul era de a-l trimite pe băiat în Statele Unite. Și eram mai dispusă să accept aceste scrisori drept corecte, decât cuvântul unui om care avea de câștigat un regat dacă reușea să convingă lumea că versiunea lui era cea adevărată.

A doua zi dimineață, mi-am reluat lucrul la scrisori, dar mi-am amintit de un schimb de misive între domnul Berry și domnul Francis înainte de moartea acestuia din urmă. Am căutat prin hârtiile de pe birou până când am dat de scrisoarea pe care o găsisem la Richmond: „Vă mulțumesc că m-ați alertat în legătură cu situația pe care mi-ați menționat-o și vă asigur că totul se află sub control.“ Știa domnul Francis despre scrisorile lui Léonard? Și dacă da, era de acord cu poziția domnului Berry?

M-am întrebat dacă nu am trecut cu vederea ceva, în scrisorile sau obiectele domnului Francis, care să aibă legătură cu Maria-Antoaneta ori cu Charles Berry și m-am hotărât să merg din nou la Richmond. Mai întâi i-am scris însă un bilet lui Colin pentru a-l informa că într-adevăr codul conține informații extrem de importante și l-am lăsat pe tăvița de corespondență din hol, rugându-l pe Davis să trimită un servitor în Park Lane înainte de plecarea lui Colin în Franța.

De la ultima mea vizită se schimbaseră multe în casa Francis. Draperiile din salon nu mai erau trase și lumina pătrundea prin ferestre. Beatrice cânta la pian, iar domnul Barber stătea lângă ea pe banchetă și-i întorcea paginile.

– Emily! Nu știam c-o să vii azi. Și sări imediat în picioare când mă introduse camerista în cameră. Betsy, te rog să nu mai uiți să anunți musafirii *înainte* de a intra.

Fata se scuză cam fără convingere, iar când ieși închise ușa destul de tare.

– Scuză-mă că te deranjez.

– Michael m-a convins să cânt.

– Nu trebuie să-mi dai explicații, i-am răspuns. N-am fost niciodată de părere că viața trebuie să înceteze după moartea celui iubit.

– Ar trebui să plec, spuse domnul Barber.

– Nu, răspunse Beatrice fără să-l privească.

– Am venit doar să văd dacă nu aș putea să mă uit încă o dată prin biroul soțului tău. Sper să mai găsesc ceva în legătură cu Charles Berry.

– N-ai putea să vii mai târziu? Măine, poate? Acum nu e momentul.

– Sigur, am spus eu uimită de răspuns.

– Tot ce găsești azi vei găsi și mâine, îmi spuse încercând să zâmbească.

Nu aveam încotro: trebuia să plec. N-o invidiam pe Beatrice pentru fericirea pe care ar fi putut-o găsi alături de domnul Barber și nici nu credeam că ritualul doliului ajută pe cineva să-și ostoiască durerea. Dar interzicându-mi accesul în birou, nu se comporta deloc ca o femeie disperată să-l afle pe ucigașul soțului ei.

Înainte de a pleca de la Richmond m-am hotărât să-i mai fac o vizită doamnei Sinclair. Din fericire, am găsit-o acasă și m-a întâmpinat cu toată căldura pe care n-o găsisem la Beatrice.

– Ce surpriză plăcută, lady Ashton! Sunt foarte bucuroasă că ați venit. Holul meu arată mult mai bine fără statuia aia oribilă pe care l-ați convins pe domnul Sinclair s-o doneze muzeului. N-o să reușesc niciodată să vă mulțumesc îndeajuns.

– Iar eu sunt bucuroasă că nu suferiți din cauza pierderii.

– Am auzit că dumneavoastră vă plac asemenea lucruri și vă rog să nu credeți că vă critic gusturile, dar eu prefer ceva mai modern în casa mea.

– Nu mă supăr deloc, doamnă Sinclair, i-am răspuns zâmbind.

– Mă gândesc să vă arăt și restul casei, să vedeți dacă nu mai există ceva care ar putea merge la muzeu. Bunicul domnului Sinclair a călătorit foarte mult și a colecționat tot felul de lucruri sordide de pe unde a umblat. Iar eu aș fi foarte fericită să scap de cele mai multe dintre ele.

Judecând după calitatea artistică a obiectelor aflate în puținele locuri din casă pe care le văzusem, ideea mi se părea foarte interesantă. Dar, pe moment, trebuia să mai aștepte.

– Îmi pare rău că nu am mai mult timp astăzi. Dar aș putea să vin săptămâna viitoare? Deocamdată aș vrea să vă mai întreb ceva despre Jeanne Dunston. Știți cumva dacă i-a lăsat fiului ei vreun obiect personal?

– Menajera a pus undeva ceea ce era în camera ei, dar mă îndoiesc că Joseph va veni să ia cutia.

– Îmi dați voie să mă uit puțin prin ea?

– Nu văd de ce să nu vă uitați, deși nu-mi imaginez că ați putea găsi ceva interesant. Probabil că e tot în legătură cu tabachera?

Am dat din cap și i-am zâmbit, hotărâtă să nu-i spun mai multe. Cu cât știa mai puțină lume ce fac, cu atât era mai bine. Doamna Sinclair a sunat și, în timp ce mâncam niște sandviciuri delicioase cu creson, menajera a urcat în pod. A apărut după un sfert de oră cu o cutie din lemn care fusese probabil plină de praful care i se așezase acum pe rochie.

Am deschis-o îndată și am găsit înăuntru amintirile umile ale unei vieți de servitoare: două batiste brodate foarte frumos, o pereche de mănuși lucrate cu grijă, fotografia unui băiețel, o carte poștală de la Jubileul reginei, un rozariu din fildeș și o Biblie foarte veche. Cartea poștală era de la o femeie pe care o chema Sarah și nu dezvăluia nimic, nici despre expeditor, nici despre destinatar. Biblia era singura mea speranță. Pe pagina de gardă scria: „Lui Bernadette Capet, cu ocazia primului Crăciun petrecut în Anglia, 1794.“

Îmi tremurau mâinile.

– Știți cine fost Bernadette Capet? am întrebat-o.

– Ia să văd... Bernadette... trebuie să fi fost bunica lui Jeanne.

– E cea care a plecat din Franța în timpul revoluției? Îmi amintesc că mi-ați spus ceva despre asta când v-am vizitat data trecută.

– Da.

– A venit singură în Anglia?

– Cu fiul ei, care nu știu cât era de mare.

– A lucrat și el aici?

– Da. Nu știu prea multe despre el, ci doar că-i plăceau foarte mult caii și a lucrat toată viața la grajduri. E tare bine să ai în serviciu aceeași familie timp de mai multe generații, nu?

– Așa e. Și Jeanne mai avea pe altcineva în afară de fiul ei?

– Avea doi frați, dar au murit amândoi cu mult înaintea ei.

– Joseph a fost mai apropiat de cineva din casă? A avut prieteni?

– Nu știu, lady Ashton. Puteți să-l întrebați pe major-dom, dar sunt sigură că nu știe nici el unde poate fi găsit. După cum v-am spus, soțul meu a încercat.

– Îmi puteți împrumuta asta, doamnă Sinclair? am întrebat-o arătându-i Biblia. Cred c-aș putea eu să iau legătura cu Joseph. V-o înapoiez, bineînțeles.

– Aș fi încântată dacă l-ați găsi și m-ați scăpa de toată cutia. Nu e deloc plăcut să ai în grijă moștenirile altora.

În trăsură, abia mi-am stăpânit emoția. Sebastian Capet trebuie să fie nestăpânitul fiu al lui Jeanne și dacă, după cum bănuiam, el era adevăratul moștenitor al Casei de Bourbon, atunci era cât se poate de clar de ce furase acele lucruri. Și mai credeam și că domnul Francis știa acest lucru. Asta ar fi putut explica și ezitarea sa în a raporta furtul diamantului roz. Jeanne avea încredere în el, iar el nu voia să-i trimită fiul, un om care în alte împrejurări ar fi fost rege, la închisoare. Dar îmi puneam întrebări în legătură cu scrisoarea trimisă lui Charles Berry. Oare să-l fi prevenit pe Berry că era posibil să fie demascat? Și dacă da, de ce?

Probabil că drumul era prost, pentru că trăsura s-a hurducat atât de tare, încât mi-a fost imposibil să-mi adun gândurile. M-am uitat afară și am văzut că vizitiul se dăduse la o parte pentru a lăsa să fim depășiți de un călăreț ce se apropia cu mare viteză din spate. După ce a trecut, drumul a devenit mai lin, dar pentru scurt timp. La un moment dat, l-am auzit pe Waters strigând la cai. Unul a nechezat, iar trăsura s-a înclinat tare și

am fost aruncată în ușa. Închizătoarea a cedat și am căzut afară.

Waters a reușit să oprească caii și a sărit de pe capră. Lacheii care stăteau în spatele trăsurii au sărit și ei imediat și m-au ajutat să mă ridic.

– Vă simțiți bine, doamnă? mă întrebă Waters, străduindu-se să pară calm.

– Da, cred că da. Ce s-a întâmplat?

– Am văzut un om pe marginea drumului. Când ne-am apropiat, a scos un bici și a lovit-o pe Aziza peste cap. Și ea s-a ridicat pe picioarele din spate și a speriat-o și pe Hadia. Abia le-am ținut.

– Și unde-i omul? Inima îmi bătea atât de tare, încât abia mai puteam respira.

– Era cu calul, conică. Cred că era domnu' care a trecut adineauri pe lângă noi. Aș pune rămășag c-a luat-o prin pădure.

– Te-ai descurcat minunat, Waters. Mă mir că nu ne-am răsturnat.

În timp ce vizitiul și servitorii cercetau trăsură, m-am uitat să văd dacă nu sunt rănită. Eram julită și murdară, dar se pare că nu aveam nimic rupt; și totuși nu mă puteam opri din tremurat. Waters a constatat că totul era în ordine și ne-am continuat drumul spre Londra. Am ajuns acasă și am trecut semeț pe lângă Davis, care-mi ținea ușa deschisă să trec.

– Văd că vrei să mă cerți, Davis. Sunt sigură că domnul Hargreaves n-o să-mi reproșeze nimic de această dată.

Am urcat apoi și am chemat-o pe Meg să mă ajute să mă dezbrac. S-a cutremurat când a văzut în ce hal mi-era

rochia și s-a îngrozit de-a dreptul când i-am spus ce am pățit, dar asta n-a constituit un obstacol în calea eficienței ei. A cerut să mi se aducă ceai și mi-a pregătit o baie fierbinte, în care am stat o jumătate de oră. Știam că a doua zi avea să fie și mai rău, iar julturile mai dureroase.

Vestea celor pățite de mine s-a răspândit repede în toată casa. Când a sosit tava de la bucătărie, pe ea nu se afla doar ceai, ci și supă de pui, flori proaspete din grădină, un pahar de Porto și un exemplar din *Marile speranțe*, despre care mi-am imaginat că a fost luat la întâmplare din bibliotecă de un membru bine intenționat al personalului. Mai întâi am mâncat supa, nu pentru că-mi era neapărat foame, dar nu voiam să-i rănesc sentimentele bucătăresei, trimițând-o înapoi neatinsă. Meg bătu la ușă.

– A venit doamna Brandon, doamnă. Vreți s-o trimiț sus?

– Te rog.

Îmi terminasem supa și mă dusesem în pat, unde stăteam peste cuvertură, sprijinită de perne. După expresia lui Ivy mi-am dat imediat seama că aflate despre accident. S-a repezit spre mine, s-a așezat pe marginea patului și și-a mușcat atât de tare buza, încât mă temeam că-o să-i dea sângele.

– Ce naiba se-ntâmplă? Trebuie să te oprești, Emily. Trebuie să ai grijă și să nu te mai expui așa.

– Nu e atât de simplu, Ivy. Miza e foarte mare.

– Da, dar asta nu-i treaba ta. Anunță poliția și retrage-te.

– Nu știu încă suficient pentru a-i pune pe drumul cel bun.

– Și vrei să fii omorâtă? Pentru ce?

– Pentru a scăpa de la spânzurătoare o femeie nevinovată. Să împiedic un mincinos să răstoarne un guvern pașnic.

– Atunci, las-o pe seama lui Colin. De ce insiști să faci tu totul?

I-am privit fața chinuită și derutată.

– Pentru că este important, Ivy, pentru că-mi place și pentru că eu cred că mă pricep. O să fie bine.

– Ești egoistă, Emily. Egoistă. Sunt înnebunită de groază din cauza ta și tu-mi ignori îngrijorarea. De ce nu lași lucrurile astea în seama celor care ar trebui să se ocupe de ele? N-o să-ți placă ce-ți spun, dar... dar... o lady nu face așa ceva.

– Sunt convinsă că reputația mea de lady o va alina foarte tare pe Jane Stilleman înainte de execuție.

– Nu ești singura persoană care poate rezolva lucrurile astea, Emily. N-ai pățit destule, ca să-ți dai seama cât e de periculos?

– I-am promis lui Colin că n-o să mă expun la riscuri inutile și n-a încercat să mă oprească.

– Probabil că nu sunt așa de deșteaptă ca voi doi, pentru că nu văd de ce e atât de importantă implicarea ta. Înțeleg că îți place aventura, dar nu mai e deloc amuzant. Cineva vrea să te omoare.

– Cred că exagerezi puțin, Ivy.

– Poate că da, Emily, dar se poate să am dreptate. Știu că nu m-ai asculta chiar dac-aș avea. Mă întreb cum ai reacționa dacă în locul meu ar fi Margaret.

Era rîndul meu să-mi mușc buza. Aș fi vrut să-i spun că Margaret nu ar încerca să mă oprească și că m-ar ajuta să rezolv problema, indiferent de pericol. Dar nu voiam s-o rănesc pe Ivy, mai ales acum, când era atât de agitată. Speram doar ca lucrurile dintre ea și Robert să se rezolve.

– Îmi pare rău, Ivy. Nu vreau să-ți ignor îngrijorarea.

– Știu că nici tu, nici Margaret nu mă luați în serios. Probabil c-ar trebui să încerc să fiu ca ea, dar nu vreau. Vreau doar ca lucrurile să fie așa cum erau înainte de a ne mărita, când voiai să fii fericită. Cred că acum preferi provocarea, în locul mulțumirii.

– Și asta-i așa de rău?

– Este, atunci când le ceri prietenelor să se dea la o parte și să se uite la tine cum te arunci în calea pericolului.

– Dar nu ți-am cerut să te dai la o parte.

– Știi foarte bine că nu pot să fac altceva. Își încleștă mâinile în poală și-și fixă privirea asupra lor. Scuză-mă că m-am certat cu tine după ce ai avut o asemenea experiență groaznică. Am greșit.

– Ivy...

– Trebuie să plec. Robert e la Westminster și se așteaptă să fiu să fiu acasă când se întoarce.

– Cum mai merg lucrurile între voi?

– Robert e foarte atent. Sunt foarte norocoasă că am un asemenea soț.

Și prin acest răspuns, impersonal și cât se poate de adecvat, mi-am dat seama că am încetat să mai fiu confidenta ei. Mi-a zâmbit rece, cu buzele aproape imobile, și mi-a urat numai bine. Mi-era greu s-o văd plecând așa, iar când am auzit ușa grea a dormitorului închizându-se,

am început să plâng. Viețile noastre urmau căi diferite și nu doream deloc să mă știu pierdută și singură, fără mângâierea prieteniei ei.

Când am deschis ochii, era întuneric și mi-am dat seama că adormisem. Eram dezamăgită că am pierdut atâtea ore. Capul îmi bubuia, dar am aprins o lampă și am sunat pentru ceai, cerând să-mi fie dus în bibliotecă. Am coborât încet, mult mai înțepenită decât fusesem cu câteva ore în urmă. M-am lăsat cu greu pe scaunul de la birou și am deschis un sertar în care soțul meu își ținea carnetele goale cu coperte negre din piele, pe care le folosea ca jurnal. Când a murit Philip, erau cinci. Pe unul îl foloseam pentru lecțiile de greacă. Un altul, care cuprindea și exerciții de greacă, dar și notițele asupra investigațiilor mele, mi-l furase Sebastian în parc, atunci când îmi luase și *Odiseea*. Acum aveam de gând să-l încep pe al treilea. Am ezitat o clipă, întrebându-mă dacă să nu le folosesc totuși la altceva, poate să le rezerv pentru greacă sau să-mi încep propriul jurnal. Odată folosite, va mai dispărea încă un lucru care mă lega de Philip, iar această descoperire m-a întristat foarte tare. Îmi plăcea să le știu acolo unde le lăsase el, așteptându-și întrebuintarea.

– Bucătăreasa v-a trimis ceaiul și un grog fierbinte, doamnă, mă anunță Davis punând tava pe birou.

– Are mare grijă de mine.

– Sunteți sigură că nu aveți nevoie de îngrijiri medicale?

– Categorie. Am zâmbit. Lacheii m-au asigurat că n-au fost răniți nici ei, nici Waters. E adevărat?

– Sunt foarte bine, doamnă.

– Perfect. Am sorbit din grog. Și caii?

– N-au fost vătămați deloc. Îmi dați voie, doamnă?

– Te rog, spune.

– Mi-am permis să-l informez pe inspectorul Manning în legătură cu cele întâmplate în această după-amiază. Domnul Hargreaves m-a întrebat... și-a dres vocea... adică...

– Te-a întrebat dacă inspectorul știe ce s-a întâmplat.

– Da, doamnă. N-am nicio îndoială că l-ați fi informat chiar dumneavoastră, dacă nu ar fi trebuit să vă reveniți după accident.

– Bineînțeles. Nu mi-am putut opri un zâmbet. Am găsit la mine în cameră punguța pe care o aveam, dar n-am văzut Biblia. Știi unde e?

– Biblia? N-am văzut-o. O să-l întreb pe Baines.

S-a întors cu servitorul după câteva minute.

– I-am dat geanta și Biblia unei cameriste, doamnă, spuse Baines. Nu știu ce-a făcut cu ele.

– Care cameristă?

– Nu știu cum o cheamă. E mai nouă.

Davis s-a pus imediat pe treabă. După o scurtă cercetare, a constatat că Molly dispăruse cu toate lucrurile ei.

– Nu trebuia să ai încredere în ea, îmi spuse Margaret a doua zi, după-amiaza.

Se plimba prin bibliotecă, dar se ținea departe de ferestre.

– Cred că ai dreptate, dar tot nu-mi vine să cred că mai ține legătura cu Berry după tot ce i-a făcut.

– Nu vreau să par cinică, dar e posibil să n-o fi obligat deloc. Cred că i-a făcut plăcere să se bucure de atenția lui și s-a supărat când și-a dat seama că nu înseamnă nimic pentru el.

– Teoretic, e posibil, dar e puțin probabil.

– Și acum ce faci?

– Cred că e timpul să-i mai trimit un mesaj lui Sebastian. Trebuie neapărat să vorbesc cu el.

Margaret ar fi vrut să-i trimit un citat din Homer, dar am ales o abordare mai simplă:

Sebastian, am văzut Biblia mamei tale și-ți cunosc adevărata identitate. Te rog să vii imediat la mine.

– N-are niciun motiv să se mai ascundă de tine, acum că știi adevărul, fu de părere Margaret. Capet este moștenitorul Bourbonilor. Francis știa acest lucru. Probabil că i-a spus și lui Berry. Dar cum se leagă toate astea de infidelitatea lui Francis? Berry avea motive să-l ucidă, dar același lucru se poate spune și despre Beatrice.

– E foarte posibil ca crima să n-aibă nicio legătură cu tronul Franței. Dacă Beatrice știa că soțul ei avea o amantă și un copil – am suspinat – atunci se poate ca în spatele morții domnului Francis să stea o cu totul altă motivație.

– Există vreo motivație mai puternică decât trădarea dragostei? Deși... Margaret făcu o mică pauză. Dacă Beatrice l-a iubit mereu pe domnul Barber, mai poate ea pretinde că a fost înșelată?

– Ia gândește-te: ea îl iubește pe Barber, dar îl preferă pe Francis. Ani și ani de zile își ascunde sentimentele și-și tratează soțul cu respect și afecțiune, ajungând, în sfârșit, să-l iubească. Acum, să presupunem că află că acest bărbat, pentru care a renunțat la dragostea ei, a dat-o fără milă la o parte pentru o altă femeie. O trădare care poate stârni sentimente aprige.

– Poate. Cred că acum are ocazia să-l readucă pe Barber în viața ei. Dacă soțul și-a luat o amantă, de ce să nu-și ia și ea un iubit? Eu așa aș face.

– Da? Am privit-o cu atenție. Vrei să-mi spui cumva pe ocolite că te-ai hotărât să te măriți cu Jeremy?

– Doamne ferește, nu! În primul rând, mama lui n-ar accepta niciodată așa ceva, iar în al doilea, sunt convinsă că Jeremy e capabil de o mare pasiune. Nu-mi fac iluzii

în privința fidelității în majoritatea mariajelor, dar nu mi-ar plăcea să am un soț care să aibă o mare pasiune pentru altcineva.

– Nu te subestima, Margaret. Poate că tu vei fi marea lui pasiune.

– Nicio șansă. Până acum câteva săptămâni îl consideram cel mai frivol gentleman, dar s-a petrecut o schimbare în el, o seriozitate care apare mai ales când se uită la o anumită femeie.

– Nu-mi spune că e Lettice.

– Nu, Emily, ești tu.

– Jeremy mi-e foarte bun prieten și sunt convinsă că nu m-ar privi niciodată altfel.

– N-ai decât să crezi ce vrei. Eu îți spun doar ceea ce văd. E un fel de adorare în felul lui de a-ți vorbi. Nu e lingușeală, nu. E pasiune. Ăsta-i cuvântul.

– Un foc de paie, poate, i-am răspuns, deși nu-mi venea să cred că e nici chiar asta. Eram prietenă cu Jeremy de atât de mult timp, încât orice alt fel de relație între noi era de neconceput.

– Poți să crezi ce vrei. Sunt însă convinsă că dacă afecțiunea ta nu-și schimbă cursul, ducele de Bainbridge o să rămână burlac încă multă vreme.

– Jeremy e capricios și orice sentiment al lui față de mine e generat de faptul că nu sunt accesibilă. În curând își va muta însă pasiunea asupra alteia, la fel de inaccesibilă. Domnul Hargreaves mi-a răspuns la scrisoarea de ieri? l-am întrebat pe Davis, care a intrat în cameră.

– Nu știu nimic. Voi întreba îndată, doamnă.

S-a întors după vreo jumătate de oră, neștiind cum să-și mai ceară scuze. Îi spusese lui Baines să ducă scrisoarea, dar, când lacheul s-a dus s-o ia, n-a mai găsit-o. O cameristă – aceeași căreia îi dăduse mai târziu lucrurile pe care le avusesem în trăsură – trecea prin hol și i-a spus că m-a văzut cu câteva clipe înainte luând o scrisoare de pe tăviță. Și-a zis că m-am răzgândit. Nu aveam nicio îndoială asupra celor întâmplare. O luase Molly, care luase și Biblia lui Bernadette Capet, și i le dăduse lui Charles Berry.

– Trebuie s-o găsesc pe Molly, i-am spus majordomului. Fă tot ce știi, dar adu-mi-o.

În timp ce-l așteptam pe Davis cu vești despre fugară și răspunsul lui Sebastian la ultima mea scrisoare, m-am gândit să vizitez două doamne care mi-ar fi putut da informații importante pentru prietenele mele. Am mers mai întâi la Eaton Place, unde am petrecut o jumătate de oră foarte plăcută cu contesa Anders, mama lordului Pembroke. După ce am discutat despre vizita de stat germană (toată lumea era ușurată datorită bunei purtări a kaizerului), căsătoria prințesei Louise cu prințul Aribert de Anhalt (contesa era convinsă că mariajul nu va dura), și greutatea de a găsi și păstra o bucătăreasă bună (mi-am zis că trebuie să-i măresc salariul bucătăresei mele), am orientat discuția în altă direcție.

– Ce mai face fiul dumneavoastră, lady Anders? Știu că era destul de apropiat de domnișoara Routledge înainte de logodna ei.

– Oh, săracul Tommy, i-a frânt inima când l-a părăsit, dar trebuie să-ți mărturisesc că eu n-am fost prea dezamăgită. O înțeleg pe Elinor că-l vrea pe Berry pentru fiica ei. Sângele regesc ademeneste foarte tare. Chiar dacă Charles Berry n-are avere, dar zvonurile se adevăresc, acest lucru se va schimba în curând și Elinor merită toate laudele pentru c-a riscat.

– Sper că va avea parte și Isabelle de puțină fericire.

– Presupun că are tot atâtea șanse cu Berry cum ar avea cu oricine altcineva. E foarte dulce. În alte împrejurări, i-ar fi fost foarte bine cu Tommy, dar acum el e liber să găsească o fată care să-i aducă o zestre considerabilă. Familia Routledge nu mai are averea de odinioară. Nu vreau să spun că acest lucru ar conta foarte mult pentru noi – zâmbi ea grațioasă – dar dacă ai șansa să-ți îmbunătățești situația financiară, de ce să n-o faci?

– Lordul Pembroke e în oraș? Nu l-am mai văzut de la balul dat de doamna Brandon.

– L-a trimis tatăl lui în Yorkshire, cu treburi la moșie. Asta o să-i facă bine.

Eram mulțumită să știu că lordul Pembroke suferea într-adevăr după pierderea lui Isabelle. Chiar o iubea. Poate că într-o zi o să fie foarte fericită știind acest lucru. După ce mi-am luat rămas-bun de la lady Anders, am pornit pe jos până la Grosvenor Crescent, am traversat Piccadilly și m-am întors în Mayfair. Acum, că durerea pricinuită de accidentul cu trăsura începuse să-mi mai treacă, mi-am dat seama că mersul pe jos îmi face bine și-mi mai reduce din înțepeneală. Când am ajuns însă în

Park Street, mi-am încetinit pasul, temându-mă că următoarea mea vizită nu va mai fi la fel de plăcută.

Mă simțeam îngrozitor din cauza răcelii intervenite între Ivy și mine și știam că vina este mai mult a mea. Poate că n-o să mai fim niciodată la fel de apropiate ca în trecut, dar măcar puteam încerca s-o opresc pe femeia care distrugea căsătoria prietenei mele. Am inspirat adânc și am bătut la ușa din fața mea.

Reședința Reynold-Plympton era un bun exemplu de prost-gust. În măsura în care îmi dădeam eu seama, totul era poleit acolo și fiecare locșor din salonul în care am fost primită era acoperit cu hidoase păsări împăiate, etalate în diverse stadii de zbor. Cred că voiau să creeze impresia că te afli afară, în grădină, dar efectul era, de fapt, că ești închis într-o colivie bizară. Decorul a încetat însă să mă mai intereseze îndată ce am văzut că stăpâna casei avea deja un musafir. Robert a sărit în picioare când a dat cu ochii de mine și și-a luat repede pălăria și bastonul.

– Nu vreau să vă deranjez, a spus el și s-a repezit afară aproape imediat după ce m-a salutat în fugă. Iar eu n-am făcut niciun gest pentru a-i ușura situația.

– Ce plăcere, lady Ashton, susură doamna Reynold-Plympton, privindu-mă cu un ochi critic. Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite?

– Nu vreau să mă ascund după cuvinte. Sunt îngrijorată din cauza prieteniei dumneavoastră cu domnul Brandon.

– Îngrijorată? Și de ce sunteți dumneavoastră îngrijorată? Robert nu e cel mai interesant bărbat pe care-l cunosc, dar nu e nici așa de îngrozitor.

– Îmi fac griji pentru el, nu pentru dumneavoastră.

– Da?

A început să râdă și atunci mi-am dat imediat seama de ce-i atrage pe domnii plictisiți și căsătoriți. Râsul îi suna ca niște clopoței de argint, era ca o melodie încântătoare în cascade, captivant.

– Nu-mi dau seama ce e de râs aici.

– Atunci îmi pare rău pentru dumneavoastră.

– Vă asigur că n-are de ce să vă pară rău.

– Așadar, ați venit să-mi faceți morală. Ce plictiseală!

Femeia asta n-avea pic de rușine! Nici nu încerca să-și nege relația nelegitimă. Tocmai voiam să mă lansez într-un atac energic asupra imoralității, când mi-a trecut prin minte un gând care m-a paralizat: nu aveam nicio dovadă concretă că e amanta lui Robert. A dansat cu el de două ori la rând, s-au plimbat în parc și l-a primit în vizită. Ceea ce nu constituia chiar o dovadă de adulter. Eram oare mai bună decât cei care mă bârfiseră, atentând la reputația mea? Așa că am ales o altă strategie.

– Sunt foarte bună prietenă cu soția lui Robert.

– Așa am înțeles când ne-am întâlnit în parc.

– Vreau s-o văd fericită.

– Sunteți foarte impetuoasă, nu? Aveți obiceiul să vă pripiți întotdeauna și să judecați oamenii?

– Mă străduiesc să nu fac asta.

– Cred că trebuie să vă străduiți mai mult. Nu am nicio aventură cu bietul dumneavoastră Robert. Râse din nou. Și mai muzical. Cât sunteți de naivă! Credeți că mi-aș pierde vremea cu un gentleman cu o poziție politică atât de neînsemnată? Chiar m-ați amuzat foarte tare.

Neștiind ce să-i răspund, am păstrat tăcerea.

– Lady Ashton, îmi petrec timpul cu mulți dintre prietenii lui Basil, mai ales cu cei pe care îi pregătește pentru poziții înalte. Știu anumite detalii despre *toată lumea* – și vă imaginați cât de important e acest lucru în politică. Iar Basil vrea să le împărtășesc protejaților lui aceste cunoștințe.

– Basil? Lordul Fortescue?

– Mai e și altul? Depinde destul de mult de mine.

– Lordul Fortescue. Sunt... sunt... uluită.

– Există o artă în a-ți alege amantul, lady Ashton. Iar varianta cea mai evidentă nu e întotdeauna și cea mai... valabilă, dacă pot să mă exprim astfel.

– Deci dumneavoastră sunteți...

– Cea care-i face lui Robert un serviciu inestimabil. Dar acum mi-ați pricinuit dumneavoastră îngrijorare. Sunt probleme în viața lui privată? Basil nu tolerează așa ceva. Discreția e foarte importantă.

– Nu, nu știu să fie probleme, dar m-am gândit că...

– Dacă ați tras atât de repede concluzia că avem o legătură, atunci precis sunt probleme. Soția lui e mai fragilă cumva?

– Oh, nu pot...

– Nu e loc pentru falsă modestie, lady Ashton. Fortescue vrea ca Robert să intre în următorul guvern. Trebuie să aibă garanția că există măcar aparența unui cămin fericit.

– Dar n-am spus că n-ar fi fericit...

– Nu rămâne însărcinată, nu? Doamna Reynold-Plympton se încruntă. Trebuie să vorbesc imediat cu

el despre acest lucru. Credeți că există vreo problemă medicală?

Conversația o luase rapid pe această pantă și nu mai puteam face nimic ca s-o opresc. Ivy ar muri de o mie de ori dacă ar afla că am vorbit cu altcineva despre ea.

– Nu, nu cred.

– Oh, draga mea. Te-ai înroșit toată. Nu e deloc plăcut. De ce ești așa de stânjenită?

– Ar fi trebuit să tac.

– Bineînțeles. O să mă ocup eu de asta.

– Doar n-o să-i spuneți lui Robert...

Râse din nou.

– Dragă mea, chiar ești atât de naivă? Basil o să-i spună lui Robert.

Mi se părea și mai rău.

– Nu cred...

– Basil se ocupă întotdeauna de asta. Robert nu are amantă, nici nu merge la... mai bine să nu vorbim despre asta. Dar, precis că din cauza orelor până la care lucrează își neglijează îndatoririle conjugale. Cu câteva cuvinte bine alese din partea mentorului său, care îi va arăta beneficiul adus de un copilaș încântător în întregirea tabloului familiei engleze perfecte, se va rezolva. Sunt bucuroasă c-ați venit la mine, lady Ashton. Basil își pune mari speranțe în Robert. Și e bine ca acesta să nu aibă probleme acasă.

– Vă rog, doamnă Reynold-Plympton, nu cred că e cazul...

– Niciun cuvânt mai mult. Sunt discreția întruchipată. Nimeni în afara celor direct interesați nu va auzi un cuvânt despre ce am discutat noi aici.

N-aș putea spune că eram total sigură pe discreția ei. Și cine considera ea că sunt „cei direct interesați”? Mergeam spre casă, cuprinsă de deznădejde. Aveam febră musculară și îmi părea rău că nu luasem trăsura. De ce oi fi crezut c-o pot ajuta pe Ivy confruntându-mă cu această femeie? Cu ce drept mă amestecam eu în căsnicia prietenei mele? Poate că intențiile îmi erau curate, dar ar fi trebuit să am bunul-simț să nu discut cu nimeni despre problemele lui Ivy. Trebuia să-i spun ce am făcut; nu puteam risca să afle din altă parte și știam că acest lucru va pune capăt prieteniei noastre. Ivy nu mă va ierta niciodată c-am rănit-o atât de tare.

Davis, dovedindu-mi încă o dată că nu este numai neprețuit, ci și de o eficiență ieșită din comun, a localizat-o pe Molly în câteva zile. Își găsisse de lucru în apropiere de strada Fleet, unde împăturea ziare timp douăsprezece ore pe zi pentru bani foarte puțini. M-am hotărât s-o aștept seara în fața clădirii unde lucra și am prins-o în clipa în care ieșea pe ușă.

– Molly! Când m-a văzut, s-a crispat. Să nu încerci să fugi, i-am spus apucând-o de braț.

– Îmi pare rău, lady Ashton. N-ar fi trebuit să plec așa. Trebuia să vă dau preaviz. Ați fost bună cu mine.

– Cu cât te-a plătit domnul Berry să furi de la mine, Molly?

– Ce?

– Știu despre scrisori, despre Biblie și despre mesajul care trebuia trimis domnului Hargreaves.

Fata izbucni în lacrimi.

– Eu nu fur, conică, niciodată nu fur. Mai ales de la dumneavoastră. Am vrut să vă spun că plec, da' n-am

știut că domnu' Hargreaves e cu dumneavoastră. Nu puteam să zic în fața dumnealui, conîță.

– Ai vorbit vreodată cu domnul Berry de când ai plecat de la Savoy?

– Niciodată. De ce să vorbesc cu nenorocitu' ăla? Și nici el n-ar vrea să vorbească cu mine.

Suspina așa de amarnic încât îmi era greu să înțeleg ce spune.

– Și atunci, de ce ai plecat? N-am înțeles nimic din ce mi-a răspuns. Trebuie să te controlezi. Vino cu mine.

Am pus-o să se așeze în trăsură și i-am dat o batistă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu m-așteptam să mă mai țineți în... ăăă... starea asta. Da' nici nu voiam să mă dați afară. Nu știam ce să fac. Gabby mi-a zis că aici au nevoie de fete și mi-am luat slujba asta. Nu mi-au cerut recomandare, dar cred că mă dau afară de cum află.

Atunci am înțeles.

– Domnul Berry?

Dădu din cap. Nu eram convinsă că la mine caută ea alinare, dar nu m-am putut stăpâni. Am îmbrățișat-o și i-am vorbit răspicat.

– Nu te-aș fi dat niciodată afară din casa mea pentru un lucru care nu depinde de tine. Vrei să te întorci cu mine?

– Nu... nu știu. E îngrozitor. Toți o să creadă numai rele despre mine.

– Mai multă lume mi-a spus că vorbești foarte frumos despre domnul Berry. De ce, după ce s-a purtat așa de urât cu tine?

– M-a amenințat, lady Ashton. Mi-a zis că dacă zic vreodată ceva împotriva lui, mă nenorocește. L-am văzut de la depărtare de câteva ori, în parc, și m-am gândit că mă pândește. Mi-a fost frică.

M-am gândit la câteva scenarii. Cel mai bine ar fi, poate, s-o scot din Londra și s-o trimit undeva unde n-o cunoaște nimeni. Aș putea s-o trimit la Ashton Hall, dar asta i-ar crea mai târziu probleme cu familia lui Philip. În fond, casa aceea nu va fi a mea întotdeauna.

– Ai vrea să lucrezi pe moșia domnului Hargreaves? Sunt convinsă că aș putea aranja ceva pentru tine acolo. O să spunem că ți-a murit soțul. Nu trebuie să afle nimeni despre asta, Molly.

– Faceți asta pentru mine?

– Aș vrea să fac și mai mult. Șterge-ți fața, apoi du-te și dă-le preavizul. Vii cu mine acasă.

Am privit-o îndepărtându-se și am auzit un ciocănit în fereastra trăsurii.

– Bună treabă, Emily. Îmi dai voie să urc?

Waters și lacheii au coborât imediat și l-au înconjurat.

– Nu-i nimic. E un prieten, le-am spus și i-am deschis.

– Să salvezi o biată fată de la pierzanie! Mi-e imposibil să nu te ador tot mai mult. Cred că suntem amândoi la fel de romantici.

– Sebastian, știu cine ești.

– Felicitări. Pălăria îi era trasă atât de tare pe ochi, încât îmi era greu să-i văd fața. Mi-a dat o punguță de catifea. N-am nevoie de bijuterii false. Și a dispărut înainte de a apuca să spun ceva despre Biblia care i-a aparținut mamei sale.

M-am luat după el cât am putut de repede, strigându-l să se oprească, dar nici nu m-a băgat în seamă. Și, cu toate că m-au ajutat și lacheii în urmărire, a reușit să scape. Molly s-a întors în toată această nebunie și Waters a așezat-o lângă el, pe capră. Părea mulțumită acolo, așa că am lăsat-o să se întoarcă în Berkeley Square cu el.

După ce am rămas singură, am deschis săculețul de la Sebastian și am găsit, după cum mă așteptam de altfel, colierul din diamante false și un bilețel.

Κῦμα τὸ πικρὸν Ἔρωος ἀκοίμητοί τε πνέοντες
Ζῆλοι καὶ χῶμων χειμον χειμέριον πέλαγος
Ποῖ φέρομαι;

Talazurile amare ale Iubirii, și Geloziile fremătătoare, și marea rece a desfătării, încotro mă poartă oare?

Dacă Molly era nevinovată de acuzațiile pe care i le adusesem – și nu m-am îndoit de asta nicio clipă – atunci vinovat era altcineva din casă. Nu după mult timp, suspiciunile mele s-au îndreptat asupra lui Lizzie. Și ea era nouă, își făcea apariția când nu era cazul, era destul de înceată la treabă și se interesa mai mult decât trebuia de musafirii mei. Doamna Ockley, menajera, mai angajase încă două fete în același timp cu Lizzie, așa că le-am luat pe toate la întrebări, ca să fiu mai sigură. În ziua în care fuseseră furate scrisorile din bibliotecă, una plecase în vizită la fratele ei, în Brighton, iar cealaltă era atât de candidă și de sinceră, încât mi s-a părut imposibil s-o acuz de ceva.

Lizzie, în schimb, a fost bătaioasă, ceea ce m-a surprins foarte tare. Întotdeauna mi-am tratat servitorii cu respect și mi-am amintit că, atunci când a venit prima dată la mine, era foarte neliniștită, iar eu am făcut tot ce am putut s-o calmez. Așa că a fost un adevărat șoc s-o văd acum atât de nepoliticoasă.

– Nu știu de ce mă aflu aici, spuse ea privindu-mă drept în ochi. Am auzit ce s-a întâmplat în casă, dar nu puteți crede c-ar avea asta vreo legătură cu mine.

– De ce, Lizzie?

– Pentru că știu că n-aveți nicio dovadă împotriva mea.

– Ai avut grijă, nu?

– N-a fost nevoie. N-am făcut nimic.

– Aș vrea să te cred. E foarte neplăcut să ai un spion printre ai tăi. Acum două zile, a fost luată o scrisoare din hol. Doamna Ockley mi-a spus că făceai curățenie acolo și pe scară când a dispărut. Ai văzut cine a luat-o?

– N-am fost atentă. Eu îmi vedeam de treabă.

– Dar dacă ar fi trecut cineva pe acolo, ar fi vorbit cu tine, nu?

– Poate că da, poate că nu.

– Mai știu că în ziua în care au fost luate scrisorile din bibliotecă, ștergeai praful acolo. Nici atunci n-ai văzut nimic?

– Nici nu-mi mai aduc aminte de ziua aia.

– Chiar nimic, nimic? A fost jefuită casa. Davis a interogat imediat tot personalul. Chiar nu-ți aduci aminte de nimic?

– Ba da, da' pentru mine a fost o zi ca toate celelalte. N-am știut că trebuie să găsesc hoțu'.

– Când ștergeai praful, n-ai văzut scrisorile pe biroul meu?

– Ba da, da' de unde să știu eu că lipsesc două? Nici n-am știut câte erau.

– Bun răspuns, Lizzie. Din păcate, intenționat Davis nu a spus nimănui câte scrisori au fost luate. Dacă ești nevinovată, de unde știi că e vorba de două? Și-a supt obrazii și n-a spus nimic. Am tăcut și eu mai mult timp. Apoi, urmând unul dintre sfaturile lui Colin, am continuat cât am putut de calmă: Dacă tu ai făcut-o, Lizzie, ar fi mai bine să-mi spui. Mă interesează mai mult să aflu cine te-a pus, decât să te pedepsesc.

Nu mi-a răspuns.

– Pot, bineînțeles, să chem poliția, dar e mai bine să rămână totul între noi. În ultimul timp, această casă a suferit prea mult din cauza scandalului. Sunt convinsă că și tu preferi s-o rezolvăm în particular.

– Ca să mă dați afară fără recomandare?

– Chiar nu ești în măsură să pui condiții, Lizzie.

– Ba cred că da.

Mi-era foarte greu să rămân calmă. O să-l întreb pe Colin ce ar fi făcut el în locul meu.

– Bine, cum vrei. Am sunat și a intrat Davis. Cred că avem nevoie de inspectorul Manning.

– Foarte bine, doamnă. S-a întors foarte încet, a pornit spre ușă și apoi s-a întors. Ai văzut vreodată o închisoare, Lizzie? E un loc îngrozitor. Nici nu-ți poți imagina. Mai ales când ești obișnuită cu o cameră drăguță, în una dintre cele mai bune case din Londra.

Ea se uita încă fix la mine, iar Davis, stând în spatele ei, mi-a făcut practic cu ochiul. Era să cad de pe scaun.

– Lady Ashton e generozitatea întruchipată, a continuat el. Nu cred c-ar vrea ca vreuna dintre fetele care lucrează aici să ajungă într-un asemenea loc. Șobolani. Foarte mulți șobolani. Mizerie cât încape. Mirosul e de nesuportat. Cred că în foarte scurt timp o să te îmbolnăvești și o să mori de tânără.

– Destul! țipă Lizzie. Recunosc că eu am luat scrisorile.

– De ce? am întrebat-o.

– Nu m-am gândit că fac ceva rău.

– Și tot tu ai transmis informația despre mine și ducele de Bainbridge?

Acum, că se știa prinsă, i s-a evaporat toată încrederea în sine. Era agitată și a început să vorbească foarte repede.

– N-a fost chiar așa, doamnă. Eu numai am confirmat că a fost aici de multe ori, și singur cu dumneavoastră. Și că a trimis florile cu bilețelul.

– Ai citit bilețelul?

– Da, îmi pare rău.

– De unde ai știut că doamna Francis a venit în vizită în ziua în care te-ai oferit să ne aduci ceai?

– Nu-mi mai aduc aminte, doamnă. Pe cinstea mea.

– Și cum ai transmis informația?

– Am lăsat bilețele într-un copac din Berkeley Square.

– Nu te cred, Lizzie. Știi să citești?

– Da.

– Și ai citit biletul de la ducele de Bainbridge?

– Da. A înghițit puternic în sec.

- Cum l-a semnat?
- Nu-mi mai aduc aminte exact. Ăăă... cred că l-a semnat *Bainbridge*. Sau poate că *Jeremy*?
- Ce ți-a cerut exact să faci cel care te plătește?
- La început mi-a zis să fiu atentă și să văd dacă aveți vreo aventură cu domnu' Berry, da' eu n-am văzut nimic, și atunci mi-a zis că trebuie să fiu atentă la duce.
- Și când ai văzut biletul, te-ai gândit că e de la duce?
A aprobat din cap.
- Nu știi să citești, nu-i așa? Nu se uita la mine. Problema e, Lizzie, că biletul nu era de la el. Nici măcar nu era semnat.
- Oh.
- Nu-i nicio rușine că nu știi carte. Nu ai avut ocazia să înveți și nu e vina ta. De ce ai furat scrisorile?
- Credeam că și ele-s de la duce și-mi era teamă că cel care mă plătește o să-și dea seama că nu știu să citesc și nu-mi mai dă bani.
- Și cine te plătește?
- Nu știu.
- Lizzie, nu mai minți.
- Nu mint. Nu știu cine e.
- E clar că nu lași biletele în piață. Cum comunică cu acea persoană? Și cum te-a contactat prima dată?
Fata s-a făcut galbenă ca ceara.
- Am avut probleme unde am lucrat ultima oară și n-am primit recomandare.
- Și ce-ai făcut?
- Am încercat să mi-l imaginez pe Colin. Un Colin calm, capabil să convingă pe oricine să recunoască orice.

– Am... flirtat cu fiul stăpânului.

– Ai flirtat doar?

– Da.

– Ești sigură? Speram să nu mă trezesc în aceeași seară cu două servitoare aflate în situații delicate.

– Da, lady Ashton. Tatăl lui m-a alungat în clipa în care a văzut că fiul lui vorbește cu mine.

– La cine ai lucrat?

– Vă rog, nu mă obligați să spun.

– Trebuie, Lizzie. Trebuie să-ți verific povestea.

– La lordul Grantham, coniță.

Lordul Grantham, cel de la care Sebastian furase casetă de Limoges!

– Așa că ai fost dată afară.

– Mama lucrează la Richmond și a rugat-o pe menajera de acolo să mă lase să stau cu ea până când îmi găsesc altceva de lucru, dar vă dați seama că fără recomandare n-am găsit nimic.

– La Richmond? La cine?

Inima îmi bătea cu putere. Oare era chiar așa de simplu?

– La doamna Sophie Hargreaves, coniță. O stăpână foarte cumsecade.

Nu era chiar așa de simplu. Sophie era măritată cu fratele lui Colin, William.

– Și ce s-a întâmplat?

– Renunțasem și voiam să-mi iau o slujbă la fabrica de nasturi, când a venit la mine un bărbat și mi-a spus că mă poate ajuta. Și el e servitor și m-a văzut când îmi căutam de lucru. Mi-a spus că-mi poate face rost de o

recomandare dacă sunt de acord să-l ajut pe stăpânul lui și că-mi mai dă și bani pe deasupra. N-am văzut nimic rău în asta. Am zis că mă și distrez un pic.

– O distracție care m-ar fi putut nenoroci. Și dacă ai fi reușit, Lizzie, nici nu te-aș mai fi putut ajuta.

– Îmi pare rău, doamnă.

– Cine a scris recomandarea falsă?

– Nu știu.

– Precis știi din ce casă provine. Altfel, cum i-ai fi putut răspunde doamnei Ockley când ți-a luat interviul?

– Am vrut să zic că nu știu cine a scris-o exact. Era din partea unei doamne, David Francis. Și ea stă la Richmond.

Vestea era foarte proastă, dar mi-am păstrat firea.

– Și... bărbatul cu care ai vorbit? Cine e?

– Nu mi-a zis cum îl cheamă. Era prea riscant. Dacă am fi fost prinși?!

– Și cum ai comunicat cu el?

– Ne întâlneam în parc în ziua mea liberă.

– Și în săptămâna asta trebuie să te întâlnești cu el?

– L-am văzut acum câteva zile și mi-a zis că nu mai are nevoie de mine.

– Lui i-ai dat Biblia care era în trăsura mea?

– Da, doamnă.

– Doar nu ți-ai închipuit că are vreo legătură cu ducele de Bainbridge?

– Nu, da' după ce i-am dus scrisorile, în săptămâna următoare mi-a zis că, dacă dau peste vreun lucru mai neobișnuit, ar fi bine să i-l dau. Când am auzit că trăsura a fost scoasă de pe drum, am știut că-i ceva neobișnuit și

când mi-a dat Baines lucrurile dumneavoastră, m-am uitat prin ele.

– Te-ai uitat și prin săculețul meu?

– Da, doamnă. M-am gândit că-i ciudat să aveți Biblia în loc de cartea aia grecească și m-am gândit să i-o dau lui.

– Tot tu ai luat și scrisoarea care trebuia trimisă domnului Hargreaves?

– Da.

– Și i-ai spus lui Baines că am luat-o eu de pe tăvița de corespondență?

– Da, doamnă.

– Mai este ceva ce ar trebui să știu?

– Nu cred.

Se foia în fața mea și mi-am dat seama că ar vrea să-i dau voie să se așeze.

– După cum îți dai seama, mi-e foarte greu să te cred.

– Îmi pare rău.

– Sunt nedumerită că acum ești așa spășită, după ce ai fost atât de vehementă când am început să-ți pun întrebări.

– N-ar fi trebuit să fac așa ceva, doamnă, știu. Mi-a spus că, dacă sunt prinsă, să neg tot, cât pot de tare. Zicea că, dacă o țin pe-a mea, nu puteți să dovediți c-am făcut ceva rău.

– Lizzie, când cineva face ceva rău, până la urmă se poate dovedi. Întotdeauna.

– Da, doamnă.

Se vedea că se simte foarte rău. M-am uitat atunci la Davis, care rămăsese lângă ușă.

– Du-o la doamna Ockley și spune-i să n-o scape din ochi până când nu lămuresc toate astea.

Imediat după ce au plecat, m-am gândit la ce posibilități am. Puteam să le trimit scrisori lui Sophie Hargreaves și lordului Grantham, dar era mai bine să vorbesc cu Beatrice personal. Voiam să-i văd reacția la povestea lui Lizzie.

Beatrice nu era acasă; plecase la închisoare, s-o vadă pe Jane Stilleman. Am vorbit cu doamna Fenwick, care a negat violent că ar fi auzit vreodată numele lui Lizzie; fata nu lucrase niciodată acolo. Ceea ce nu era, bineînțeles, o surpriză. Adevărata problemă era dacă Beatrice scrisese sau nu recomandarea falsă, iar acest lucru nu era treaba menajerei. Tocmai mă pregăteam să-mi iau rămas-bun, când l-am văzut pe Thomkins în grădină și m-am gândit să discut și cu el.

– Înțeleg că doamna Francis s-a dus azi s-o vadă pe Jane. Ai fost și dumneata la ea?

– Nu, doamnă, mi-a răspuns el în timp ce se ocupa de trandafiri.

– Mă tem că va fi condamnată pentru crimă.

Tăcere.

– Domnule Thomkins, nu e de glumit. Jane, femeia pe care se presupune c-o iubești, ar putea fi spânzurată. Nu ai nimic de zis?

– Ce aş putea zice? Nu ştiu cine a făcut-o.

– Ai încercat să-i aduci puțină alinare?
– Ce să-i spun? Că-mi pare rău pentru ea?
– Sunt sigură că i-ar fi părut bine. Ai putea măcar să-i trimiți o scrisoare.

– Nu mă prea pricep la scris.
– Cine crezi – dintre cei din casă – că ar fi dorit moartea domnului Francis? S-a întâmplat ceva neobișnuit în ultimele luni? Vreun oaspete mai deosebit, vreun...

– Credeți că nu m-am gândit și eu de o mie de ori? Poliția m-a luat la întrebări de nu știu câte ori, de dimineața până seara. Am fost și eu suspectat, doar nicotina provenea din magazia mea.

– Cum adică?
– O folosesc la trandafiri; omoară afidele.
Oare de ce nu mi-a spus Beatrice asta?
– Și cum ai reușit să scapi de închisoare?
– În săptămâna de dinainte de crimă am fost la sora mea. Și Jane i-a adus lu' domnu Francis loțiunea când eram plecat.

– Dar ai fi putut pune nicotina înainte.
– Se poate, da' n-am pus-o. Tăcu. Și de ce să fi vrut eu moartea domnului Francis? Sau pe a lui Stilleman? Chiar dumneavoastră ați zis că puteam să mă însor cu Jane, și nu m-am însurat.

– Asta nu înțeleg. Dacă Jane ar fi vrut să-și omoare soțul, de ce să-l fi omorât înainte pe domnul Francis? Să fi vrut oare să-l omoare pe domnul Francis? În fond, a amenințat-o c-o dă afară. Ea n-avea cum să știe că doamna Francis o să-i dea voie lui Stilleman să ia loțiunea de bărbierit și celelalte obiecte de toaletă.

– Nu știu.

– Dar dacă Jane știa că loțiunea e otrăvită, nu l-ar fi împiedicat s-o folosească?

Se opri din lucru și se întoarse spre mine.

– Nu, dacă i-ar fi dorit moartea.

– Dacă voia să scape de soț, l-ar fi omorât doar pe Stilleman. N-ar fi părut așa de suspect și ar fi fost o singură crimă.

– Poate că nu s-a gândit la asta. Poate că domnul Francis îi spusese deja că o s-o dea afară și ea a intrat în panică.

– Înseamnă că o crezi vinovată.

– Se poate.

– O crezi în stare să ucidă doi oameni?

– Tot ce știu e că m-a ajutat de mai multe ori la tran-dafiri. Știa despre nicotină. Asta n-am spus la poliție, da' vedeți că nu pot să fiu sigur?

Vedeam, bineînțeles. Și totuși, mi se părea puțin probabil ca aceste crime să fi fost înlăptuite de o servitoare prinsă într-o aventură ilicită. Mai ales că erau atâtea alte lucruri suspecte. Cum să cred că legătura dintre domnul Francis și Charles Berry era, în fond, lipsită de importanță? Desigur, teama de a pierde tronul la care el aspira era un motiv mult mai puternic decât cele pe care le-ar fi avut Jane Stilleman. Și ea, și Berry ar fi fost în pericol să piardă totul; în această privință cel puțin, servitoarea și gentlemanul erau pe picior de egalitate. Și totuși, aș fi vrut ca explicația mai complicată să fie și cea corectă.

Aveam nevoie de gândire, dar eram tot mai derutată. Ar fi fost mai bine să mă detașez, să mă concentrez

pe altceva și să las ca totul să se așeze în mintea mea. După ce m-am întors la Londra, m-am dus să-l caut pe domnul Wainwright la British Library. L-am găsit foarte ușor: era la biroul lui din camera de lectură, în pericol de a fi îngropat de teancurile de cărți ce-l înconjurau.

– Lady Ashton!

– Vă rog, nu vă ridicați. Mi-e teamă că, dacă faceți o mișcare bruscă, o să cadă ceva peste dumneavoastră.

Nu m-a ascultat și, când s-a sculat în picioare, a răsturnat vreo zece cărți.

– Îmi pare foarte rău, mi-a spus el aplecându-se să le ridice.

Aș fi vrut să-l ajut, dar corsetul, chiar și strâns mai lejer, mă împiedica să mă aplec.

– Nu trebuie să vă scuzați. De cărți trebuie să vă ocupați mai întâi. Le-a aranjat, dar într-o poziție la fel de nesigură ca și mai înainte. De câteva săptămâni mă tot gândesc la fuga Delfinului din Franța, în timpul revoluției, și am ajuns la concluzia că trebuie să fi venit în Anglia.

– Da, e o teorie populară, mi-a răspuns domnul Wainwright. Se bazează, în mod categoric, pe legendă. Circulă numeroase povești cu familii engleze care i-au ajutat pe francezi să fugă de Teroare.

– Susține vreuna că l-a ajutat pe Delfin?

– Nu avem nicio dovadă, dar eu cred că, dacă l-a ajutat cineva, nu s-ar fi lăudat cu asta. Băiatul ar fi fost în mare pericol, chiar și în Anglia, dacă revoluționarii ar fi aflat ce s-a întâmplat cu el.

– Și mai târziu? După înfrângerea lui Napoleon, a fost reinstaurată monarhia.

– Așa e. Dar Ludovic al XVIII-lea n-ar mai fi ajuns rege dacă ar fi apărut Delfinul, moștenitorul tronului. Ar fi fost oare Ludovic-Carol în siguranță dacă s-ar fi făcut cunoscut? Dacă a supraviețuit, a trăit în anonim. Nu avea susținători, armată, anturaj.

– Mă întreb dacă, după ce a fost martor, la o vârstă atât de fragedă, la brutalitatea revoluției, ar mai fi vrut să devină rege.

– Nu știu, a dat din umeri domnul Wainwright. Regii gândesc altfel decât noi.

– Dar dacă a fost crescut ca un copil oarecare, atunci cu siguranță că ar fi gândit aproape ca noi. Cunoașteți nume de familii engleze care i-au ajutat pe aristocrați?

– William Wickham a ajutat mii de oameni să scape, dar, din ordinul celor de la Foreign Office¹, stătea în Elveția. În secret, bineînțeles. Vicontele de Torrington din Sevenoaks a adăpostit refugiați, iar mai mulți clerici exilați au stat la King's House, în Winchester.

– Sevenoaks? În Kent?

– Da.

– Vă mulțumesc, domnule Wainwright. Mi-ați fost de mare ajutor.

M-am dus în grabă acasă, dar nu am intrat în bibliotecă, ci în salonul pe care mama lui Philip îl folosea când era stăpâna casei. M-am uitat prin toate sertarele, dar nu am găsit ce căutam. Davis a intrat în încăpere când răscolirea era în toi și a rămas așa, uitându-se mai amuzat decât s-ar fi convenit, așteptând să-i vorbesc.

¹ Ministerul de Externe din Marea Britanie (n. tr.).

– Ce s-a întâmplat, Davis?

– Pot să vă ajut, doamnă?

– *Burke's Peerage*¹, Davis. Îmi trebuie *Burke's Peerage*.

– Nu cred că viconte o avea.

– Nici eu nu cred. Dar mă gândeam că mama lui...

– Și-a luat toate lucrurile la casa din Derbyshire, doamnă. Dar, dacă-mi permiteți, doamna Ockley are un exemplar.

– Adevărat?

– I-a fost foarte devotată vicontelui și, când s-a anunțat logodna lui, a vrut să vadă care vă sunt strămoșii.

– Crezi c-o să mi-l împrumute? l-am întrebat eu și am rămas uluită, așteptându-l. S-a întors destul de repede, cu un volum foarte uzat.

– Este o ediție mai veche. Nu era nou când l-a cumpărat.

Am căutat familia Torrington și mi-am plimbat degetul pe pagină până am dat de copiii celui de-al patrulea viconte: Sarah Elizabeth, Caherine Jane și Elinor Constance. Moșia era în Kent, lângă Sevenoaks, acolo unde mi-a spus lady Elinor că și-a petrecut copilăria.

Și dacă familia Torrington știa despre fuga Delfinului? Oare l-a ajutat? Și dacă da, ce știe lady Elinor despre asta? Trebuia să-mi calculez cu mare grijă următoarea mișcare.

¹ Ghidul familiilor nobiliare din Marea Britanie (n. tr.).

De când mi-a spus Sebastian că nu el a furat cutia de prizat, mi-am spus să văd dacă nu e scoasă la vânzare pe undeva, dar m-am luat cu alte lucruri și nu m-am ocupat de asta. Astăzi, în sfârșit, eram hotărâtă s-o caut și până la ora două am vizitat șapte magazine, dintre care multe cu o reputație dubioasă. Nu eram atât de naivă încât să-mi închipui că o voi găsi expusă. Speram însă ca unul dintre proprietarii magazinelor să poată fi convins să-mi dezvăluie dacă n-a auzit cumva de un astfel de obiect care să fi fost dat spre vânzare pe piața neagră.

Încă nu aflasem nimic, deși cumpărasem două vase roșii, ambele din secolul al V-lea, una care ilustra mitul lui Zeus și al lui Io, cealaltă nașterea lui Apolo și a lui Artemis. Și cu toate că nu mi s-a părut moral, am mai cumpărat și un fragment dintr-o friză încântătoare cu cele trei Grații, cu brațele înlănțuite, cu părul și veșmintele fluturând. Proprietarul magazinului era celebru pentru lipsa sa de scrupule, iar proveniența obiectului era cusută cu ață albă. Detestam să am de-a face cu cei implicați în

traficul ilegal de antichități, dar piesa era desăvârșită, așa încât nu m-am îndurat să n-o iau. Dacă era a mea, ajungea la British Museum; în mâinile altcuiva, ar fi fost definitiv pierdută pentru oamenii de știință. Slabă consolare pentru a mă împăca cu o astfel de achiziție, mai ales că știam, teoretic, că singura modalitate de a opri tranzacțiile de pe piața neagră era eliminarea cererii pentru obiectele ale căror achiziție și proprietate nu puteau fi verificate.

Mă uitam prin cel de-al optulea magazin și cugetam dacă așa ceva ar avea șanse de împlinire în timpul vieții mele, fiind pe punctul de a mă apropia de proprietar să văd dacă nu are și altceva prin spatele magazinului, când ceva mi-a atras privirea: un ac delicat, în formă de pasărea paradisului, din aur, în care erau montate safire, rubine și smaralde. L-am recunoscut imediat ca fiind cel pe care-l purta lady Elinor în ziua în care l-am întâlnit, Margaret și cu mine, pe Jeremy la British Museum. Mi-am schimbat imediat strategia.

– Ce broșă superbă! am exclamat.

Proprietarul, care mă urmărea de la distanță, mi-a zâmbit larg și s-a apropiat de teighea, în fața mea.

– Aur de optsprezece carate, doamnă, și pietre de cea mai bună calitate.

– De unde o aveți?

– De unde am cele mai multe bijuterii. Scuzați-mă că vă spun asta, dar dumneavoastră, doamnele, vă cam depășiți uneori banii de buzunar.

– Mi-ar plăcea s-o cumpăr, dar mi-e foarte cunoscută. Mă tem c-a fost a unei prietene și ar fi destul de penibil să apar cu ceva care i-a aparținut. Ați putea să verificați?

– Nu pot face asta, doamnă. Le ofer clienților confidențialitate absolută.

Se pare că această confidențialitate absolută era evaluată pe undeva pe la șase șilingi. Am plecat din magazin cu acul și cu confirmarea faptului că lady Elinor o vânduse, împreună cu alte piese valoroase, în ultimele șase luni. Chiar dacă nu am reușit să găesc tabachera, începeam să bănuiesc la cine ar fi.

Dacă ar fi fost Colin în oraș, l-aș fi rugat pe el să facă niște investigații discrete la avocatul familiei Routledge, pentru a afla cât e de gravă situația financiară a lui lady Elinor. Legăturile lui cu palatul ar fi fost de neprețuit în acest caz. Trebuia însă să mă bazez pe metode mai imaginative și m-am hotărât s-o vizitez pe mama lordului Pembroke, unica persoană despre care credeam că ar putea ști ceva.

– Iertați-mă că intru direct în subiect, lady Anders, dar ați început tratative cu lady Elinor atunci când fiul dumneavoastră a vrut să se însoare cu Isabelle?

– Nu în mod oficial. Am discutat puțin cu ea, așa informal, când a devenit evident că Tommy avea intenții serioase în privința fetei. După cum v-am spus, nu prea mai au bani, așa că zestrea trebuie să fie destul de mică.

– Cât de mică?

– Practic, inexistentă. O să fiu sinceră cu dumneavoastră, lady Ashton. Eu și lordul Pembroke nu i-am fi permis lui Tommy să se însoare cu ea, indiferent cât de mult ar fi iubit-o. Și am lăsat-o și pe Elinor să înțeleagă acest lucru. Mi-e prietenă, după cum știți, și nu voiam ca fiica ei să-și facă speranțe prea mari.

– E chiar așa de rău? Credeam că domnul Routledge a fost destul de înstărit.

– A lăsat-o pe Elinor cu o situație destul de bună, dar banii s-au dus. Isabelle a avut noroc cu Charles Berry. Nu cred că s-ar fi găsit mulți domni care s-o accepte cu atât de puțini bani.

– Și Berry de ce o ia? El n-are bani.

– Înseamnă că există un puternic atașament din partea lui. Sau pentru că vrea o soție dintr-o familie engleză nobilă. Excelent pentru cineva cu sânge regal, nu? Cred că nu există nicio monarhie în Europa care să nu se înrudească cu draga noastră regină.

Ceea ce putea fi adevărat, dar diferența dintre o căsătorie cu nepoata fără bani a unui viconte și o alianță cu cea mai neînsemnată prințesă din Casa de Saxa-Coburg-Gotha era ca aceea de la cer la pământ. El avea nevoie de o soție cu avere. Și nu ar fi fost de acord să se însoare cu Isabelle, dacă lady Elinor nu l-ar fi convins și cu altceva. Sau să-l fi prins că nu era cine pretindea că e? Poate că-l șantaja.

I-am mulțumit lui lady Anders și, în drum spre casă, mi-am cântărit opțiunile. Trebuia să vorbesc cu Sebastian. Sigur putea dovedi că este adevăratul descendent al lui Ludovic al XVI-lea și era capabil să-l oprească pe domnul Berry. Trebuia să merg din nou la *Times*, ceea ce începea să mă cam irite. De ce face atât de dificilă stabilirea contactului cu el? Mi-am scos capul pe fereastra trăsurii și i-am strigat lui Waters să oprească.

Sebastian mă mai urmărise de multe ori și m-am gândit c-ar putea-o face și acum. Am coborât din trăsură, am

traversat Knightsbridge și am intrat în parc. Iar trăsura am trimis-o acasă, după ce l-am asigurat pe Waters că n-o să pătesc nimic. Mi-a fost destul de greu să-l conving, dar în cele din urmă am reușit, spunându-i că nu-mi servește la nimic dacă-și pierde vremea pe lângă parc și refuzând să fiu însoțită de un lacheu. Apreciam grija servitorilor mei, dar voiam să fiu singură.

M-am plimbat încet pe lângă lacul Serpentine, atentă tot timpul să văd dacă nu sunt cumva urmărită. Niciun semn. Am mers mai departe și am intrat în Kensington Gardens, unde m-am așezat pe o bancă în cel mai izolat loc pe care l-am găsit. Am așteptat acolo trei sferturi de oră, revăzând datele cazului, făcând liste cu întrebări și cu răspunsurile pe care trebuia să le descopăr și uitându-mă, mult prea des, la ceasul prins în corsaj. În cele din urmă am renunțat, m-am ridicat în picioare și m-am uitat în jur. Se făcea târziu și în grădină mai era puțină lume. N-am văzut pe nimeni, dar eram sigură că Sebastian era acolo, pândind ascuns pe undeva.

– Sebastian? am strigat. Știu că ești aici. Nu vrei să vorbești cu mine?

Frunzele foșneau în vânt și am auzit undeva, în depărtare, lătratul unui câine, dar admiratorul meu nu a apărut.

– Te rog! Trebuie să mă ajuți! Sebastian!

Am bătut nemulțumită din picior și m-am așezat din nou.

– N-ar trebui să te pierzi așa cu firea, Kallista, draga mea.

A apărut din senin și s-a așezat lângă mine.

– De ce te încăpățânezi să te streкори așa? E foarte enervant.

– Ești încântătoare când te enervezi.

– Răspunde-mi la întrebare.

– Nu vreau să te scap din ochi. Crezi că e bine să te învârți pe aici, neînsoțită, după tot ce ți s-a întâmplat?

– Sunt capabilă să am grijă de mine.

– Da? Uite, acum aş putea să-ți fac orice. Să te iau prizonieră; să te duc în bârlogul meu de nelegiuit. Nu e nimeni care să mă vadă și să mă oprească.

– Dacă țiip, tot vine cineva. Și îmi imaginez că bârlogul tău e destul de departe și e greu să mă duci până acolo fără să fim văzuți.

– Poate, dădu el din umeri. Nici nu trebuie să te temi. Cu mine, nu ești în pericol.

Era prima oară când îi vedeam fața. Ochii, după cum știam, erau de un albastru șocant, dar altfel, trăsăturile nu aveau nimic neobișnuit. Deși nu l-aș fi putut descrie drept chipeș, avea un soi de energie care îl făcea foarte atrăgător.

– Am pierdut Biblia mamei tale. Îmi pare foarte rău.

– Pentru mine, n-are nicio importanță. Dacă o voiam, aş fi luat-o când a vrut să mi-o dea.

– Cred că e la Charles Berry.

– Ei, sper să-l amuze.

– Cum poți glumi cu așa ceva? Nu vrei să-l oprești?

– Pe Berry? E un bătăran nenorocit. N-am treabă cu el.

– Dar îți fură moștenirea!

Cuvintele mele l-au făcut să râdă din toată inima.

– Iubito, te ador. Ce dramă! Cât entuziasm! Τῇλε διαυρέζωμεν ὅπη σθέπας.

– Chiar dacă reușesc să citesc la prima vedere, mă descurc mai greu când aud vorbindu-se în greacă. Îmi traduci?

– „Hai să fugim departe, cât de departe ne țin puterile.“

– Cum de ești atât de instruit, dacă ai fost crescut ca servitor?

– Am fost trimis la școală de un binefăcător.

– Aha. Mă întreb dacă n-ai avut cumva vreun fond secret?

– Un fond secret? Ridică din sprâncene. De unde ți-a venit o asemenea idee? Să mă fi înșelat eu oare cu privire la caracterul tău? Spune-mi că nu citești literatură proastă. Credeam că îi ești credincioasă lui Homer.

– Nu încerca să schimbi vorba. Doar n-o să stai departe câtă vreme Charles Berry încearcă să ocupe tronul Franței.

– Ce treabă am eu? Familia mea a făcut și așa destul.

Aceste cuvinte mi-au mers la inimă. Durerea pe care a suferit-o, bietul de el! Îmi imaginam oroarea pe care trebuie s-o fi simțit când a aflat de brutalitatea cu care i-au fost executate rudele. Ideea că trebuie să-și ducă viața negându-și identitatea, făcând pe servitorul când, prin naștere, ar fi trebuit să trăiască în lux și confort! Fără să-mi dau seama, i-am luat mâna înmănușată și i-am strâns-o.

– Ai dreptate. Dar nu-l poți lăsa să pretindă ceea ce ți revine de drept. Chiar dacă monarhia nu va mai fi reinstaurată, n-ar trebui să spună că el e adevăratul moștenitor al Casei de Bourbon.

– Și crezi că *eu* sunt? Ah, minunat! Nu, nu draga mea. N-am nicio legătură cu sărmanul Delfin. Ba chiar m-am săturat să tot aud vorbindu-se despre el.

– Și Biblia? Bernadette Capet? Știu că a venit în Anglia cu Delfinul.

– Da.

– Iar fiica lui a fost mama ta.

– Nu, nu știi deloc povestea. Bernadette și fiul ei, bunicul meu, l-au adus pe Ludovic-Carol în Anglia, dar n-au rămas cu el. Era extrem de important ca identitatea lui să rămână secretă, așa că băiatul a fost dat în grija unui cuplu fără copii.

– Care știau cine e?

– Bineînțeles, dar n-au suflat o vorbă.

– Dar Capet e numele care s-a dat familiei regale.

– Și exact din acest motiv l-a și adoptat draga de Bernadette. Familia mea e cât se poate de încântată să onoreze monarhia franceză. Nici n-ai idee cât e de plicticos.

– Dacă astea-ți sunt sentimentele, de ce furi obiectele care i-au aparținut Mariei-Antoaneta?

– Da, asta-i chiar o enigmă, nu? Mama mea avea o fixație pentru Bourboni și pentru serviciul pe care li-l făcuse Bernadette. De când am început să vorbesc, m-a învățat istoria Franței.

– Și e așa de îngrozitor?

– Dacă se face în detrimentul altor lucruri, da. Avea un pomelnic al tuturor lucrurilor furate Bourbonilor. Nu mai suportam să-l aud. Când am plecat la școală, am știut că nu mă mai întorc la Richmond. A fost îngrozită când m-am hotărât să stau în altă parte. A insistat să nu plec.

– N-a mai avut alți copii?

– Nu. Doar pe mine.

– Poate că voia să te aibă lângă ea la bătrânețe.

– Nu. Era convinsă că trebuie să rămân, pentru că, scumpa mea, așa ar fi vrut Maria-Antoaneta. Bernadette a jurat că va rămâne lângă Ludovic-Carol și lângă moștenitorii lui pentru a se asigura că sunt bine. Fiul ei a făcut la fel, iar eu ar fi trebuit să fac același lucru.

– Adică trebuia să veghezi asupra moștenitorului Delfinului?

– Da. Îți imaginezi? Au trecut o sută de ani de la revoluție. Nu se întâmplă nimic dacă mai plecăm și noi. Luă o pietricică de jos și o azvârli destul de tare, peste stratul de flori din fața noastră. Ne-am certat foarte tare și am plecat. Am venit la Londra, mi-am schimbat numele și am luat-o de la început.

– Dar ți-ai luat numele Capet?

– De dragul ironiei, n-am reușit să rezist în fața unei asemenea ocazii. Înainte de a veni la Londra, a încercat să-mi dea pacostea aia de tabacheră, dar n-am vrut s-o iau. Era cel mai prețios lucru pe care-l avea. I-o dăduse Delfinul lui Bernadette și de atunci a rămas la noi. Când eram mic, mama mi-o arăta, dar niciodată nu m-a lăsat s-o ating. Mi-a spus că înăuntru e o foaie de hârtie pe care Bernadette a scris toată povestea.

– Și de ce n-ai vrut s-o iei?

– Cel ce are tabachera e de acord, în mod tacit, să aibă grijă de moștenitorul Delfinului. Eu n-am intenția să fac asta.

– Dar nu te-ai întors la Richmond nici când mama ta a murit.

– Nu. Ce rost ar fi avut?

– Și tot nu înțeleg de ce aduni lucrurile care i-au aparținut reginei.

– După ce a murit mama, m-a cuprins un puternic sentiment de vinovăție. Am părăsit-o și mi-am bătut joc de ceea ce pentru ea era supremul scop în viață. La puțin timp după moartea ei, am auzit întâmplător un gentleman care spunea că are o casetă de Limoges despre care se crede că i-a aparținut reginei franceze. Știam că mama ar fi fost încântată s-o aibă.

– Și nu ți-ai permis s-o cumperi?

– Nici vorbă. Mi-a fost destul de greu să-mi câștig traiul la Londra și am descoperit că am un anumit talent de a pătrunde în case fără a fi descoperit. Iar acest talent, odată cultivat, îți oferă posibilitatea de a-ți mai rotunji veniturile fără prea mare bătaie de cap. Mi-a fost foarte ușor să iau cutia din casa lordului Grantham.

– Și restul?

– Devii dependent: să te furișezi, să provoci agitație... E foarte interesant.

– Și atunci, de ce ai dat înapoi diamantul roz?

– În ciuda eforturilor, mi-a fost imposibil să mă scutur de întreaga venerație față de Casa de Bourbon pe care mi-a transmis-o familia. Când mi-am dat seama că l-am luat de la moștenitorul Delfinului, m-am hotărât să-l înapoiez, mai ales că el a fost cel care mi-a plătit studiile.

– David Francis e adevăratul moștenitor? M-am întrebat dacă Beatrice are habar. Și n-ai știut asta când ai luat diamantul? Sunt sigură că mama ta ți-a spus.

– Nu. Acest lucru se spune numai după ce persoana respectivă consimte să ducă mai departe misiunea familiei. Absurd, nu? Așa că n-am știut că era Francis și am aflat abia după ce am citit în ziar că el deținea și tabachera. Când am refuzat-o, mama a făcut mare scandal și mi-a spus că va ieși definitiv din familia noastră și că o oblig s-o înapoieze Bourbonilor.

– Și cine crezi că l-a omorât?

– Habar nu am. Desigur, toate astea dovedesc că mama a avut dreptate. Bourbonii au încă nevoie de grija noastră.

– N-ar fi fost nicio diferență.

– Așa e.

– Și cum ai pus mâna pe scrisorile lui Léonard?

– Sunt primele pe care le-am furat. Am dat peste ele cu totul întâmplător. Am pătruns în biblioteca unui conac de la țară, să iau o casetă Fabergé care se afla acolo, la vedere. Când am ridicat-o, am văzut în spatele unor cărți, pe un raft, un teanc de scrisori. Erau legate cu o panglică roșie și m-am gândit că sunt scrisori de dragoste. Fiind o fire romantică, le-am luat sperând să am parte de o lectură plăcută. După câte îmi dau seama, cel care le deținea nici n-a observat că lipsesc.

– Cine e? I le înapoiez eu.

– N-ai curajul.

– Ba da.

– Atunci nu-ți spun.

– De ce n-ai luat și scrisorile Mariei-Antoaneta de la domnul Francis, când ai furat diamantul roz?

– Nici nu știam că sunt la el. Se ridică în picioare și se postă în fața mea. A fost minunat, draga mea, dar mă tem că trebuie să dispar.

– Nu, stai! Și ce faci cu lucrurile pe care le-ai furat? Le dai înapoi?

– Bineînțeles că nu.

– Nici măcar cerceii lui Cécile? De dragul meu?

– Poate, dac-ar fi fost ai tăi. Se aplecă și îmi întoarse capul într-o parte, atingându-mi ușor urechea. Ți-ar sta minunat cu ei.

– N-ai de gând să dispari din nou, nu?

– N-am niciun motiv să rămân.

– Nu-mi poți spune, cel puțin, cum să te găsesc?

– De ce? Vrei să-l părăsești pe minunatul domn Hargreaves pentru mine? Nu cred, draga mea. Dar voi veni de câte ori ai nevoie de mine.

– Nu-mi place să fiu urmărită, Sebastian.

– Mă găsești prin *Times*.

Apoi se înclină și se îndepărtă. Nu mai avea rost să-l strig, dar am oftat și m-am uitat la locul pe care stătuse. Acolo, pe bancă, îmi lăsase carnetul.

În clipa în care m-am întors acasă, am luat scrisoarea pe care o promisem cu o săptămână în urmă de la Colin, prima pe care mi-o trimisese din Franța. O scrisese pe feribot și a pus-o la poștă îndată ce a sosit la Calais, chiar înainte de a se urca în trenul spre Paris. Am zâmbit în timp ce o citeam; reușea mereu să alcătuiască scrisorile în așa fel încât să pară că-ți vorbește și aproape că-i auzeam cuvintele, în timp ce mi-l imaginam șezând în fața mea, trecând-și mâna prin părul dezordonat, cu picioarele lungi întinse în față. Nu m-am lăsat însă abătută de la scopul meu de această imagine încântătoare. Am parcurs repede pagina până când am ajuns la fraza pe care o căutam. „Avem bilete la Operă pe trei, locuri în primul rând de la balcon.“

Am conceput o telegramă pe care să i-o trimit, cu un text destul de stângaci, dar care avea să-i transmită mesajul meu când citea prima literă a fiecărui al treilea cuvânt. Astfel, va avea un tablou scurt și incisiv asupra situației la zi din Londra, mai ales în ceea ce-l privește pe Charles Berry.

– Ați văzut c-a mai sosit astăzi o scrisoare de la Paris, doamnă? m-a întrebat Davis când a luat telegrama, uitându-se la teancul de plicuri nedeschise de pe birou.

– Nu, n-am apucat.

Am căutat printre scrisori până am găsit-o pe cea cu bine cunoscutul scris al lui Colin.

– Vreți să trimit telegrama imediat sau să mai aștept până când vedeți ce scrie domnul Hargreaves?

– Trimite-o acum, Davis. E foarte urgentă. Dacă mai trebuie să adaug ceva, îi mai trimit una.

Davis s-a înclinat și m-a lăsat să citesc. Eram bucurată de intimitatea momentului și am deschis plicul. Scrisoarea era, dacă îndrăznesc să spun, cea mai delicată și mai lirică declarație de dragoste așternută vreodată pe hârtie. Textul părea să cânte. Am citit-o de trei ori și abia apoi mi-am dat seama că ard și că îmi tremură mâinile. Era atât de frumoasă, încât aș fi vrut s-o citesc cu voce tare, să-i ascult melodia cuvintelor, dar mi-am amintit de vorbele lui Colin, care-mi spunea că într-o casă londoneză nu ești niciodată cu adevărat singur.

Și abia atunci mi-am dat seama c-am uitat cu desăvârșire ce era esențial. Cu un suspin, am luat o foaie de hârtie și am copiat prima literă a fiecărui al treilea cuvânt. Veștile de la el le completau perfect pe ale mele: averea lui lady Elinor se dusesse pe sprijinirea lui Garnier și a așa-zișilor lui revoluționari. De asta nu mai avea Isabelle zestre. Și nici n-ar mai fi avut nevoie, dacă mama ei ar fi reușit să-i aranjeze o căsătorie cu un viitor rege. Bineînțeles că finanțând acest proiect, lady Elinor era în măsură să aleagă o regină pentru Charles Berry.

Era însă foarte riscant. Fără zestre, Isabelle ar fi ajuns într-o situație cruntă, în caz că restaurația ar fi eșuat. Și totuși, speculația era rezonabilă. În Franța, republica era extrem de impopulară. *Monsieur* Garnier era foarte iubit, fiind în același timp un politician mult prea abil pentru a cădea victimă slăbiciunii care determinase eșecul loviturii de stat a lui Boulanger.

Știa lady Elinor că Berry e un impostor? Era ea dispusă să riște atât de mult doar pentru că-l credea adevăratul descendent al lui Ludovic al XVI-lea? Ideea că familia ei a ajutat refugiații să scape de teroare nu-mi dădea pace. Oare au știut aceștia ce s-a întâmplat cu Delfinul?

Nu sunt deloc mândră de ceea ce am făcut în continuare, dar nu prea aveam de ales. I-am trimis un bilet lui Isabelle și am invitat-o să vină cu mine la British Museum. Am primit răspunsul ei a doua zi dimineață, la micul dejun, și m-am dus s-o iau de la Meadowdown îndată ce am terminat de mâncat.

Ne-am plimbat prin două galerii greco-romane, apoi în Sala Arhaică și abia apoi am fost în stare să-mi adun tot curajul și să abat discuția în direcția în care știam că trebuie să continue.

– Ți-e dor de domnul Berry? am întrebat-o când ne aflam în fața lui Apolo Strangford, o statuie din marmură despre care se credea că provine din Ciclade. Privind-o, mi s-a făcut dor de Santorini.

– Văd că-i suport destul de bine absența.

– Am aflat că familia ta i-a ajutat pe refugiații din timpul Revoluției Franceze. Logodna cu moștenitorul Casei de Bourbon pare un fel de justiție poetică.

– Exact așa zice și mama, mi-a răspuns ea uitându-se la Apollo cu o privire goală.

– Am înțeles că familia Torrington a ajutat o persoană foarte importantă. Cred că-i o poveste minunată.

Spre surprinderea mea, Isabelle a zâmbit.

– Întotdeauna mi-a plăcut, mai ales partea cu diamantul roz. E foarte romantică.

– Nu cred c-o știi.

– Delfinul a oferit familiei mele un diamant roz ca răsplată pentru ajutor, dar stră-străbunicul meu a refuzat să-l accepte. Era unul dintre puținele lucruri pe care băiatul le avea de la mama sa și familia Torrington a crezut de cuviință că trebuie să rămână la el, în amintirea regiunii. Un gest minunat, dar până la urmă inutil. Pentru că, la un moment dat, a fost nevoit să-l vândă, probabil pentru a-și plăti drumul în America. Dacă nu l-ar fi vândut, n-ar fi fost furat de hoțul acesta oribil din Anglia, nu?

– Nu, probabil că nu, i-am răspuns și mi-am dat seama că îmi ținusem respirația cât timp mi-a povestit. Zâmbetul lui Apolo părea plin de reproșuri la adresa mea.

Ne-am continuat plimbarea prin muzeu. Lui Isabelle i-au plăcut foarte mult mumiile, însă eu abia am aruncat o privire spre lucrurile pe lângă care treceam. Nu am crezut nicio clipă că Ludovic-Carol a vândut diamantul roz. Când ziarele au scris despre furtul lui, lady Elinor l-a identificat imediat pe proprietar drept persoana care îi putea da cu desăvârșire planurile peste cap.

Oare s-a confruntat cu el? I-a confirmat în vreun fel că el e moștenitorul lui Ludovic-Carol? Mi s-a făcut iar rău, știind că, dacă nu l-aș fi convins să raporteze furtul,

domnul Francis ar fi trăit încă. Gândurile mi s-au îndreptat imediat spre micul Edward. Oare exista vreo posibilitate ca lady Elinor să știe despre băiat? Sebastian nu era singura persoană care mă urmărise; oare nu am condus-o eu fără să vreau la Edward? Și doamna White? Oare ea știa că fiul său are sânge regal?

Am inventat repede o durere de cap și am dus-o pe Isabelle acasă, apoi i-am spus lui Waters să mă ducă la doamna White. Menajera m-a lăsat să intru imediat, dar era foarte încruntată când m-a condus la stăpâna ei. Nu credeam că acest lucru ar fi posibil, dar am găsit-o pe doamna White și mai slabă decât atunci când o văzusem ultima dată.

– Îmi pare rău că vă deranjez din nou, dar mai am de pus câteva întrebări despre domnul Francis. V-a spus vreodată ceva... mai special... despre el? Poate v-a explicat de ce e atât de important pentru el să aibă un copil?

– Nu vor toți bărbații copii?

– Probabil. Dar nu v-a dat un anumit motiv pentru dorința lui?

– Nu, lady Ashton. Întotdeauna a fost foarte amabil cu mine, dar și-a ținut gândurile pentru el. Era foarte interesat de tot ce făceam și, desigur, de Edward, dar nu ne-a spus aproape niciodată nimic despre viața lui. Ceea ce nu m-a surprins, totuși.

– Ați observat ceva ciudat în jurul casei de la moartea lui?

– Ce vreți să spuneți?

– Ceva sau pe cineva care să vă fi ridicat suspiciuni?

– Doar nu credeți că cineva din casa mea...

– Nu, nu. Doar că am motive să cred că persoana care l-a omorât pe domnul Francis s-ar putea arăta interesată de Edward.

– Credeți că fiul meu e în pericol?

– Nu sunt sigură. Dar cred c-ar fi mai bine dacă dumneavoastră și băiatul ați pleca o vreme.

– Nu avem unde să mergem.

Abia auzeam ce spune.

– Nu vă faceți griji. Știu eu un loc unde o să fiți în siguranță.

– Nu știu dacă ar trebui să am încredere în dumneavoastră.

– Vă înțeleg și mă tem că nu prea am cum să vă fac să aveți. Iertați-mă, dar dumneavoastră și doamna Francis ați iubit același bărbat. Ea mă cunoaște destul de bine pentru a avea încredere că sunt în stare să rezolv această crimă. Vă rog, doamnă White, nu încerc decât să vă apăr fiul.

– Nu prea știu ce să cred, mi-a răspuns ea, ciupindu-și pielițele zdrențuite ale unghiilor.

– Inspectorul Manning de la Scotland Yard poate garanta pentru mine. Vreți să vi-l trimit?

– Domnul Francis ar fi dorit să țin copilul departe de pericol.

– Sunteți de acord să plecați?

Părea că vrea să suspine, dar efortul era prea mare pentru trupul ei firav.

– Da, ce altceva aș putea face? Nu pot să rămân aici după ce am fost avertizată, iar eu singură n-aș ști unde să-l duc. Dar aș vrea să vorbesc cu inspectorul.

– O să-l rog să vină cât poate de repede. Aș vrea să fiți gata de plecare mâine. Nu spuneți niciunui servitor și nici nu vă faceți probleme cu împachetatul. O să aranjez să vă fie cumpărate haine și toate cele necesare. Dacă este vreun lucru de care Edward e foarte atașat, îl puteți lua, atât timp cât nu trage atenția asupra faptului că plecați.

– Sunteți sigură că e absolut necesar să plecăm?

– Nu, nu sunt. Dar dacă pericolul există și nu facem nimic, consecințele vor fi mai îngrozitoare decât ne putem imagina.

Inspectorul Manning a trecut pe la doamna White peste câteva ore și mi-a spus că a convins-o destul de ușor că face bine urmându-mi sfatul. După ce a vorbit cu ea, a luat mult mai în serios și contribuția mea la desfășurarea investigației.

Suspiciunile mele îndreptate împotriva lui lady Elinor nu-mi dădeau pace, mai ales că, dacă erau corecte, viața lui Isabelle s-ar fi dat cu totul peste cap. Mă chinuia gândul că o persoană care a fost atâția ani prietena familiei se poate face vinovată de o asemenea crimă, dar era aproape sigur că ea e responsabilă de morțile din Richmond. Aveam nevoie de o dovadă clară și m-am hotărât să merg la Floris, magazinul de la care a fost cumpărată loțiunea de bărbierit care-i omorâse pe cei doi bărbați. Am vorbit chiar cu domnul Floris. După cum era de așteptat, la început a fost cam ezitant. Dar după ce i-am explicat natura cazului de care mă ocupam, a fost de acord să mă ajute. Am revăzut amândoi registrele. La doar două zile după ce a apărut în ziare știrea despre furtul

diamantului roz, cineva a cumpărat o sticlă cu loțiune de ras cu lavandă. Spre deosebire de celelalte rețete, pe aceasta nu era trecut numele cumpărătorului, așa că domnul Floris l-a chemat pe vânzătorul care înregistrase vânzarea.

– A, da, îmi amintesc, spuse el zâmbind. A comandat și pentru ea câteva produse, dar le voia separat. Cred că era un cadou pentru un domn.

– Îți amintești numele? l-am întrebat.

– Nu cred.

– Ai putea să mi-o descrii?

– Cam între două vârste. Blondă.

– Ai recunoaște-o dac-ai vedea-o?

– Cred că da. Am mai servit-o de multe ori.

– Dar trebuie să existe rețeta de la celelalte cumpărături pe care le-a făcut, am fost eu de părere și am căutat mai departe prin registrele de vânzări, până când am găsit un nume pe care l-am recunoscut. În aceeași zi, de la același vânzător, lady Elinor Routledge mai cumpăraseră două sticle cu *eau de toilette* și patru piepteni.

– N-aș fi suspectat-o niciodată! exclamă Margaret în aceeași seară, când stăteam amândouă în bibliotecă. Davis ne deschisese o sticlă de Porto excelent și, deși știam că nu e de acord, îi adusesem prietenei mele ceea ce mai rămăsese din țigările lui Philip.

– Nu sunt absolut sigură că e ea. Acum trebuie să...

Am fost întrerupte de sosirea lui Ivy. Nu mai vorbisem cu ea de când ne-am certat și am fost de-a dreptul șocată că vine la mine după ce lucrurile se degradaseră

atât de tare între noi. Era îmbrăcată într-o rochie de bal din mătase roșie și ar fi stârnit senzație la orice petrecere, dacă n-ar fi avut ochii umflați, iar obrajii brăzdați de lacrimi. Primul gând care mi-a trecut prin cap a fost că doamna Reynold-Plympton a discutat cu lordul Fortescue, care, la rândul lui, i-a vorbit lui Robert.

– Ivy! Ce s-a întâmplat?

– Oh, e o seară cu bucluc, nimic altceva, încercă ea să zâmbească. Știi doar cum te copleşesc uneori toate, în sezon.

– Ți-ar prinde bine un pic de Porto, spuse Margaret, întinzându-i un pahar. Mergi la vreo petrecere astă-seară? Unde-i Robert?

– Trebuia să mergem la un bal, la familia Lansdowne. Dar Robert a hotărât că e mai bine ca eu să stau acasă.

– De ce? am întrebat-o.

– Îi e teamă că nu mă simt bine. Iar el are de gând să discute politică toată seara, așa că s-a gândit că nu e nevoie să mai merg și eu.

– Și de ce să nu te simți bine? o întreabă Margaret, suflând inele de fum. Ești cât se poate de sănătoasă.

– Nu vrea să te plictisești, pentru că el va fi cu lordul Fortescue și cu ceilalți toată noaptea, i-am spus eu.

– Cum să mă plictisesc la un bal? Nu, cred că are alt motiv. Se uită la Margaret, ca și cum ar fi stat la îndoială dacă să continue sau nu, apoi își goli paharul dintr-o înghițitură. Cred că are o amantă care va fi acolo astă-seară. Știe că, dacă-l văd dansând cu ea, îi voi citi infidelitatea pe chip.

– Draga mea, nu e deloc așa, am liniștit-o eu.

– Și s-a gândit să mă țină pe mine acasă, în loc să-i spună ei să nu meargă. Bănuiesc că și ea e căsătorită. Poate c-a insistat soțul ei să se ducă.

– Nu, Ivy, greșești. Știu...

Dar m-am oprit.

– Ce? întrebă Margaret. Continuă, te rog. Ce știi?

– Știu că Robert nu are o aventură, am spus și i-am povestit despre suspiciunea mea și despre confruntarea cu doamna Reynold-Plympton.

– Emily! țipă Ivy. Cum ai putut?

– Știu. Iartă-mă, Ivy, n-ar fi trebuit să fac asta, dar nu suportam gândul că Robert te înșală.

– Știu că m-am supărat pe tine, dar mi-am dat seama că n-am unde să merg în altă parte. Tu ai fost întotdeauna cea mai dragă prietenă a mea. Își prinse încet capul în mâini. Și, deși mă îngrozește ce ai făcut, cum te-aș putea învinui? Sunt îngrijorată de săptămâni întregi și acum m-ai liniștit, Emily.

– Mă bucur, dar n-ar fi trebuit să fac asta fără să vorbesc mai întâi cu tine.

– N-aș fi fost de acord s-o faci.

– Pot fi foarte convingătoare, Ivy.

– Gata, pentru numele lui Dumnezeu, interveni Margaret. Destul. Ce ai de gând cu lady Elinor?

– Cu lady Elinor? întrebă Ivy. Am pus-o și pe ea la curent cu tot ce s-a mai întâmplat de când vorbisem noi ultima oară. Ce îngrozitor! Biata Isabelle! Oare ce se va întâmpla?

– Mi-e teamă că nimic bun. Tot încerc să văd cum pot dovedi, fără putință de tăgadă, că ea e răspunzătoare pentru crimele din Richmond.

– N-ar putea poliția?... ezită Ivy.

– Bineînțeles că-l implic pe inspectorul Manning. Dar nu vreau să sară poliția pe ea și nici ca Isabelle să fie acolo.

– Unde ai trimis-o pe doamna White cu băiatul? Întrebă Ivy.

– Pleacă în Grecia și o să stea în vilă. Merge și Meg cu ei.

Și atunci mi-a venit o idee, vagă la început, care s-a concretizat apoi în ceva coerent.

– Lady Elinor crede că nu mai există niciun moștenitor al Delfinului, nu? Și dacă află despre Edward? Și crede că el, sau mama lui, ar putea veni cu pretenții la tron?

– Îmi place ideea ta, Emily, spuse Margaret pufăind din țigară.

– Și dacă băiatul va avea de suferit? Întrebă Ivy.

– Nu-i spunem decât după ce au ieșit din țară și sunt în siguranță. Și atunci aș putea trece pe la ea, s-o alertez discret și să aștept să apară acasă la doamna White.

– Și de unde știi când trebuie s-o aștepți? vru să știe Ivy.

– N-o să știu. Colin mi-a spus odată că, în cea mai mare parte a timpului, munca lui constă în a aștepta să se întâmple ceva interesant. Acum încep să înțeleg ce a vrut să zică.

– Ai putea sta ascunsă în casă și să dormi în camera copilului, sugeră Margaret. Va găsi ea în cele din urmă o cale de a ajunge la tine.

– Ar trebui să-i forțăm cumva mâna. S-o facem să creadă că într-o bună zi identitatea lui Edward va fi dezvăluită.

– Ce păcat că nu mai există Bastilia! oftă Ivy.

– Mi-e teamă că n-o să meargă, am spus eu gândind rapid. Cine a comis aceste crime este la curent cu investigațiile mele. Acea persoană m-a urmărit, mi-a scos trăsura de pe drum, mi-a aruncat cu o cărămidă în fereastră, a trimis o servitoare să mă spioneze. Dacă-i spun lui lady Elinor despre Edward, își va da imediat seama că o bănuiesc, indiferent cât de inspirat va fi felul în care o voi face. Și în acel moment nu mai are nimic de pierdut. I-am promis lui Colin să nu-mi asum riscuri inutile. Mi-e teamă că exact asta voiam să fac.

– Ai dreptate, fu de părere și Margaret. E prea periculos.

– Trebuie să ne mai gândim, am continuat eu.

Chiar în clipa aceea Davis a bătut la ușă; avea fața cadaverică.

– Baines a fost atacat, doamnă. Puteți, vă rog, să veniți imediat?

– Era ziua lui liberă, îmi explică Davis în timp ce-l urmam, împreună cu Margaret și cu Ivy, spre aripa servitorilor. Venea acasă și, când s-a apropiat de spatele casei, cineva l-a lovit în cap. Am trimis după doctor.

Am răsuflat ușurată când medicul mi-a spus că rănilor lacheului nu erau serioase. Veștile de la poliție au fost mai puțin mulțumitoare. Polițiștii inspectorului Manning au prins un om care fugea dinspre casă și l-au interogată, dar au ajuns la concluzia că n-a fost decât un simplu jaf. Lui Baines i s-au furat banii și ceasul, iar infractorul nu era la prima abatere.

– Cum e posibil să susțină că asta n-are nicio legătură cu atacurile asupra mea? Nu are sens.

– Acum îmi dau seama de ce spui că nu te poți baza numai pe poliție, spuse Ivy.

Ziua următoare a fost deosebit de agitată. Între plecarea doamnei White cu Edward și Meg în Grecia și verificarea stării lui Baines, n-am avut nicio clipă liberă să mă gândesc cum s-o prind pe lady Elinor. Meg era încântată

că pleacă la Santorini și am zâmbit amintindu-mi că, acum mai puțin de un an, îmi era groază să călătorească. Îmi părea rău că nu-i însoțește și Cécile, dar ea nu putea părăsi Parisul până când nu isprăvea cu *monsieur* Garnier. Dar se aflau pe mâini bune cu camerista mea, care pusese la punct călătoria până la ultimul detaliu, cu eficiența care o caracteriza.

După ce a sosit poșta de dimineață, am reușit să-l conving pe inspectorul Manning că atacul asupra lui Baines nu a fost un incident izolat. Cineva îmi trimisese o scrisoare cu un mesaj sinistru: „Cine va fi următoarea victimă a insolenței tale? Renunță la investigații.”

După ce am vorbit cu inspectorul, am încercat să văd ce opțiuni aveam, dar nu întrezăream nicio soluție. Nu aveam nici cea mai mică idee cum aș putea s-o păcălesc pe lady Elinor și s-o fac să se dea de gol. Ar fi fost atât de simplu să apelez la Colin, dacă n-ar fi fost la Paris, sau la Sebastian, dacă l-aș fi putut contacta altfel decât prin *Times*. Eram convinsă că fiecare dintre ei știa mai multe lucruri decât mine.

Eram îngrozită, știind că miza este atât de mare, că, dacă nu rezolv problemele cât mai bine, vor avea de suferit și mai mulți oameni în afară de cei afectați deja de crimele lui lady Elinor. Nu puteam accepta să fie brutalizat încă un membru al personalului meu, așa cum se întâmplase cu Baines. Dacă aș putea rezolva totul singură, ar fi o realizare importantă, iar un astfel de gând m-a inspirat și mi-a dat o altă idee. Era atât de evident, încât m-am și amuzat că nu-mi trecuse prin cap mai devreme.

Nevrând să mai pierd nicio secundă, am trimis îndată după Margaret.

– Minunat! țipă ea. Înseamnă însă că se va întâmpla diseară? Am aranjat totul cu Jeremy ca ruptura dintre noi să se producă astă-seară, la balul dat de lordul primar. Nu știu cum am mai putea schimba.

– Nu trebuie să vii cu mine, Margaret. Cu cât e mai puțină lume, cu atât e mai bine și știi doar că trebuie să-l iau pe inspectorul Manning. Dar trebuie să scrii tu scrisoarea. Lady Elinor îmi cunoaște scrisul.

– Foarte bine. Dar aș vrea să particip și eu. Trebuie să-mi promiți că data viitoare când mai demaști un criminal, o să-ți alegi un moment mai potrivit, ca să fiu și eu de față.

– O să mă străduiesc. Acum, uite ce vreau să scrii.

În următoarea jumătate de oră am alcătuit scrisoarea. La sfârșit, am fost foarte mulțumită.

Lady Elinor,

Mi-a fost adus la cunoștință faptul că, în viitor, fericirea fiicei dumneavoastră depinde nu numai de căsătoria pe care i-ați aranjat-o, ci și de succesul logodnicului ei, care are pretenții la tronul Franței. Băiețelul meu, de doar șase ani, este fiul lui David Francis. N-am nicio îndoială că vă dați seama de implicațiile acestui fapt. Vă asigur că nu mă interesează absolut deloc să-l văd rege; politica este ceva foarte riscant și, când mă gândesc ce au pățit strămoșii lui, nu pot decât să-mi exprim speranța că nu va ajunge niciodată pe tron. Dar, dacă-l opresc, vreau să rămân de bună-credință și nu pot face acest lucru fără

o compensație. Sunt încântată să păstrez tăcerea și să vă înmânez cheile regatului, ca să spun așa, dacă sunteți și dumneavoastră atât de amabilă încât să merite. Vă puteți imagina că viața noastră nu mai este atât de confortabilă acum, după moartea tatălui său.

Dacă acest lucru vă convine, aş dori să ne întâlnim astă-seară acasă la mine. Nu veniți mai devreme de ora nouă, pentru că la acea oră copilul doarme și așa vom avea mai multă intimitate. Măine dimineață plecăm la Paris și aş dori foarte mult să rezolv această problemă până atunci.

A dumneavoastră etc.

Doamna Elizabeth White

– Nu văd de ce n-ar veni, spuse Margaret. Trebuie să plec ca să fiu gata pentru marele spectacol. Oh, Emily, nici nu știi cât te invidiez; e foarte palpitant.

– Nu știu dacă „palpitant” e cel mai potrivit cuvânt.

– Dacă n-aș avea încredere absolută în tine, n-ar fi. Dar nu mă tem deloc pentru tine. Ești perfect capabilă s-o păcălești pe lady Elinor. N-are nicio șansă.

Am condus-o la ușă și l-am văzut afară pe inspectorul Manning, care vorbea cu polițiștii din Berkeley Square. Era ocazia cea mai potrivită pentru a-l consulta și a-i cere sprijin. I-a fost teamă că planul meu e prea îndrăzneț, dar am insistat, spunându-i că lady Elinor preferă mai degrabă să vorbească cu mine decât cu el. În plus, atâta vreme cât el și oamenii lui sunt în apropiere, n-o să pătesc nimic. Mi-a promis că va veni acasă la doamna White la ora opt și jumătate.

Mi-am petrecut restul după-amiezii cufundată în cărțile lui Homer. În ultimele săptămâni neglijasem studiul limbii elene și mă temeam că, dacă nu recuperez, domnul Moore mă va obliga să mă întorc la Xenofon și la textele lui anoste, pe care mă obligase să le citesc la început. Eram captivată de nenorocirile lui Ulise, care suferea din cauza mâniei lui Poseidon și tânjea după Penelopa, deși nu eram întru totul de partea lui. Am impresia că unele aventuri îl încântau cam mult și mă întrebam dacă nu era cumva mai prejos decât soția lui. Ea era o femeie demnă de admirat: isteță, credincioasă, plină de inventivitate.

Orele au trecut repede și am constatat cu surprindere că era aproape șapte. Trebuia să mă grăbesc și să mă pregătesc pentru a-l întâlni pe inspectorul Manning. Tocmai urcam să mă schimb, când Davis mi-a dat o scrisoare de la lady Elinor.

Draga mea Emily,

Ivy Brandon a trecut pe la mine în această după-amiază și s-a simțit rău după ce am luat împreună ceaiul. Am încercat să dau de soțul și de mama ei, dar nu i-am găsit pe niciunul. Eu și Isabelle trebuie să luăm astă-seară cina cu prințul și prințesa de Wales și nu vreau s-o las pe Ivy singură cu servitorii. Ești atât de bună să vii și să stai cu ea până când îl găsim pe Robert?

A dumitale etc.

E.R.

O senzație oribilă, devastatoare, mi-a strâns stomacul. Bineînțeles că lady Elinor nu e atât de nechibzuită,

încât să-i facă rău lui Ivy în propria-i casă. Vina i-ar fi dovedită imediat. Mă simțeam obligată să fac cercetări, dar nu mai aveam timp să merg la Meadowdown înainte de a ajunge la doamna White. Poate că nici nu era decât un șiretlic pentru a mă abate de la scopul meu. Dacă mă grăbeam, mai aveam timp să trec prin Belgrave Square și să las un mesaj urgent pentru Robert.

Am fost șocată când am văzut că-mi deschide ușa chiar soțul prietenei mele, cu părul în dezordine.

– Nu e cu tine? m-a întrebat, uitându-se în jur.

– Ivy? Nu, eu tocmai am primit...

– Lordul Fortescue și prim-ministrul vin la noi la cină. Trebuie să sosească la opt. Ar fi trebuit să înceapă să se îmbrace, dar nu s-a întors încă din vizitele de după-amiază.

– Citește asta, i-am spus, dându-i scrisoarea.

– E bolnavă? De ce spune lady Elinor că n-a putut să dea de mine? Am fost toată după-amiaza acasă.

– Nici n-a încercat, i-am răspuns și i-am spus cât am putut de repede tot ceea ce știam despre crimele lui lady Elinor.

– Merg imediat la Meadowdown.

– Nu cred că i-a făcut ceva lui Ivy, dar fii atent, Robert.

– Mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Tu m-ai găsit pe mine, iar eu mă duc să-mi iau soția.

– Doamne ajută ca Ivy să fie bine! Probabil că n-o s-o găsești pe lady Elinor acasă.

– Nici n-aș vrea, pentru c-o fac fărâme dacă se uită măcar spre soția mea.

Robert transformat dintr-un bărbat oarecare în exponentul desăvârșit al celei mai nobile mâinii divine! Speram ca, atunci când o găsește, Ivy să se simtă destul de bine pentru a aprecia schimbarea. I-am urat noroc și am plecat la treburile mele, cu inima grea de grijă pentru prietena mea. Abia reușeam să mă concentrez asupra rolului pe care-l aveam în această poveste, dar m-am uitat la ceas și mi-am dat seama că nu-mi pot permite luxul de a mai pierde nici măcar un minut gândindu-mă la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Ivy.

După ce i-am trimis scrisoarea lui lady Elinor, l-am rugat pe inspectorul Manning să treacă pe la menajera doamnei White. Știind că nu era neapărat o mare admiratoare de-a mea, m-am gândit că planul pe care îl propuneam ar fi avut mai multe șanse venind din partea unui polițist. Când am ajuns acolo, m-a salutat cu obișnuita-i privire încruntată, dar de această dată și cu o urmă de preocupare în privire.

– Sunt în siguranță, i-am spus. Azi-dimineață au luat trenul și acum sunt în drum spre Grecia.

– Sper că știți ce faceți. Nu-mi place prea mult de dumneavoastră. Sunteți din alea care aduc numai necazuri.

Nu puteam s-o contrazic. În această privință, avea dreptate. I-am adus necazuri lui Ivy, lui Isabelle, fără să mai spun nimic de David Francis. El a avut cel mai mult de suferit. Nu erau cele mai încurajatoare gânduri de care să mă agăț înainte de a încerca să prind un criminal, dar nici nu puteam să nu mă gândesc la nenorocirile pe care le provocasem celor din jurul meu.

Menajera mi-a dat răspunsul trimis de lady Elinor la scrisoarea mea. Spunea clar că nu are idee despre ce vorbește doamna White și că precis e o confuzie la mijloc. Își cerea scuze, spunând că-i este imposibil s-o întâlnească în acea seară, dar că, dacă doamna White dorea încă să discute cu ea, era binevenită oricând la Meadowdown, după întoarcerea ei de la Paris.

– Nici nu mă așteptam să fie de acord cu întâlnirea, i-am spus inspectorului Manning în timp ce discutam detaliile planului. Dar sper că-și dă seama că situația e presantă și va hotărî că băiatul trebuie eliminat. Și mai cred că e speriată.

Se apropia timpul și ne-am întins cursa în camera lui Edward. Eram foarte neliniștită. Mi-am ocupat poziția, adică m-am ascuns în spatele dulapului, întrebându-mă dacă n-ar fi fost mai bine să-l însoțesc pe Robert și reproșându-mi că nici nu m-am gândit măcar la asta până acum. Ivy era prietena mea, și am lăsat-o în... în ce? În-tunericul era claustrofobic și aveam frisoane; nu mă puteam liniști. Robert era în stare să aibă grijă de soția lui. Era firesc ca el să meargă după ea.

Mă întrebam cât e ceasul și speram ca inspectorul Manning, care supraveghea casa de afară, să fie treaz. Pleoapele îmi erau mai grele decât mi-aș fi putut imagina. Aș fi vrut să-mi întind picioarele.

Mi s-a părut c-a trecut o veșnicie până când am auzit podeaua scârțâind și am văzut deschizându-se ușa de la camera copilului. Efectul acestor sunete asupra mea a fost mai puternic decât mirosul sărurilor. M-am încordat pentru a auzi mai bine și mi-am dat seama că cineva cu

pași mai ușori decât ai unui copil străbate camera și se apropie de pătuț. Am reușit să văd silueta intrusului în lumina lunii care răzbătea prin draperiile de la fereastră. Cu o mișcare rapidă a vărsat ceva dintr-o sticlă pe o bucată de pânză pe care o avea în mână, apoi a apăsat-o peste ceea ce credea a fi gura copilului. Aranjasem niște perne sub pături pentru a părea un corp adormit, dar și-a retras mâna când și-a dat seama că nu e nimeni acolo. Când m-a auzit ieșind de după dulap, unde mă ascunsesem, s-a întors repede.

– Emily? întrebă ea îndepărtându-se de pat. Ce-i asta?

– Ce faceți?

Privirea îi era îngrozitoare: speriată, uimită de parcă ar fi fost în transă, dar în același timp profund mânioasă.

– Nu-l pot lăsa în viață, Emily. Distruge tot ceea ce am făcut pentru Isabelle. Și acum, și tu! De ce nu te-ai oprit? M-ai obligat să fac și mai mult rău.

– Sunt sigură că e mai puțin grav decât credeți.

– Nici n-ai idee cât e de grav. N-ai văzut-o pe buna ta prietenă Ivy, nu? N-aș fi crezut c-o s-o părăsești atât de repede.

– Ce i-ați făcut?

– Mai bine te-ai duce să vezi, râse ea.

Știam că vrea să-mi abată atenția.

– De ce l-ați omorât pe David Francis?

– Amândouă știm de ce a trebuit să moară. De fapt, tu m-ai condus spre el.

– Adică diamantul roz a fost cheia?

– Când am aflat că era la el, mi-am dat seama că nu-l pot lăsa în viață. Delfinul a jurat în fața familiei mele că

nu se va despărți niciodată de diamant. Bineînțeles că nu i-am spus nimic lui Isabelle. Nu trebuia să știe și ea toate detaliile sordide ale acestei povești. S-ar fi necăjit.

– Nu trebuia să-l omorâți.

– Ba trebuia. Scrisoarea din tabacheră mi-a confirmat asta.

– Ați furat tabachera? Cum?

– Draga mea, nici nu-ți dai seama cât este de ușor să te furișezi în cele mai multe case.

– Domnul Francis l-a amenințat pe Berry că-l dă de gol?

– Nu știu, dar nu puteam să risc s-o facă. Nu înțelegi câte am sacrificat pentru ca Isabelle să ajungă unde e acum? Mi-am cheltuit toată averea pentru ca ea să fie regina Franței.

– Și dacă lovitura de stat eșuează?

– Nu eșuează. Garnier nu mai poate fi oprit. Și dacă nu reușește, Isabelle tot va avea o poziție respectabilă, fiind căsătorită cu capul unei familii regale, chiar și fără tron.

– Domnul Francis n-a spus nimănui nimic despre adevărata sa identitate. De ce ați crezut că va ieși din anonimat?

– Oamenii se schimbă când miza e o coroană. Și dacă Berry e dat deoparte, Isabelle rămâne fără nimic. Nu are zestre și n-o să-și găsească alt soț. O să rămână fată bătrână, silită să trăiască în sărăcie și mizerie. Nicio mamă nu poate să stea nepăsătoare și să-și vadă fata ruinată.

– Dar aveți o viață destul de confortabilă. Nu e chiar atât de rău.

– Creditorii nu pot fi amânați la nesfârșit, mai spuse ea și se apropie de mine. De ce a trebuit să te amesteci?

– Nu puteam să stau și să mă uit la cineva care provoacă atâta nedreptate în lume.

– Idealurile tale mă amuză, Emily. Ar fi trebuit să mă ascuți când te-am prevenit. Am încercat să te opresc.

– M-ați urmărit.

– A, n-am fost eu. A fost destul de simplu să-l determin pe domnul Berry să se ocupe de asta. A trebuit doar să-i bag în cap ideea că vrei să-i dovedești înșelătoria. Când am aflat că n-ai niciun interes romantic față de el și că faci investigații pentru doamna Francis, mi-am dat seama că trebuie să intervin. N-am crezut că se va ajunge aici, dar ești foarte încăpățânată. Trebuia să-mi fi ascultat sfatul și să pleci în călătorie.

– Și de asta v-ați arătat atât de prietenă cu mine? Ca să mă faceți să plec?

– Când am văzut că n-ai de gând să faci ce ți-am sugerat, a trebuit să găsesc ceva ca să-ți abat atenția de la scopul meu. Iar soluția evidentă era să te implic într-un scandal.

– Dumneavoastră ați lansat zvonurile despre mine și ducele de Bainbridge?

– Mi-ai ușurat foarte mult sarcina: obiceiurile tale excentrice se cer bârfite.

– Și tot dumneavoastră ați trimis-o pe Lizzie la mine?

– Ai descoperit tot, nu? Când am angajat-o, trebuia să fiu sigură că nu te încurci cu domnul Berry. Mai târziu, când mi-am dat seama ce pui la cale, era și mai important s-o am acolo. E o proastă, dar a reușit să-mi dea

niște informații foarte utile. Nu m-așteptam ca mama ta să-ți sară în apărare.

– O greșeală de neiertat, lady Elinor, având în vedere până unde ați mers dumneavoastră pentru a vă proteja fiica.

– Nu mai contează. Berry a vrut să grăbească lucrurile după ce ți-a fost salvată reputația. Păcat că idioții pe care i-a angajat n-au lucrat mai bine. N-ar fi trebuit să traversezi Berkeley Square în seara în care era să te lovească trăsură aia. N-aș mai fi avut eu grija ta în seara asta.

Am făcut un pas înapoi.

– De unde știați că nicotina e o otravă atât de puternică?

– O folosesc la trandafiri. De asta sunt atât de frumoși. Păcat că n-am și acum, la mine, un pic. Dar cred că preferi asta. E mai plăcut. Și se năpusti spre mine, presându-mi pe față pânza umedă, cu miros dulceag, pe care o avea încă în mână. Am împins-o înapoi cu toată forța, în cealaltă parte a camerei.

Inspectorul Manning a ieșit din umbră și a ridicat-o pe lady Elinor de pe podea.

– Nu v-am auzit intrând, i-am spus.

– Am urmărit-o când a venit. Am stat chiar în fața ușii cât ați vorbit cu ea. Domnul Hargreaves a avut dreptate. Sunteți foarte bună în ceea ce faceți. Am auzit tot ce trebuia. Oamenii mei urcă dintr-o clipă în alta. I-am anunțat deja.

Au sosit imediat și au scos-o din casă. Am dat cu piciorul de pânza pe care o scăpase lady Elinor.

– Ce-i asta? am întrebat.

Inspectorul Manning a ridicat-o și a mirosit-o.

– Cloroform.

– Dar n-ar fi avut același efect ca nicotina.

– Ba da, dacă și-ar fi dus la îndeplinire planul. A lăsat o mare cantitate de petrol lampant în holul din fața camerei. Se pare că voia să dea foc casei pentru a-și acoperi fapta.

– Aha, am îngăimat eu tremurând din tot trupul.

– Ați făcut treabă bună, lady Ashton. Domnul Hargreaves o să fie foarte mulțumit.

– I-am promis că nu mă expun la riscuri inutile.

Polițistul ridică din umeri.

– Eu zic că v-ați ținut promisiunea. N-aș fi fost eu de acord cu planul dumneavoastră dacă n-aș fi fost sigur că vă pot apăra. Dacă vi s-ar fi întâmplat ceva din vina mea, domnul Hargreaves m-ar fi strâns de gât.

Inspectorul m-a dus acasă, unde Davis, obosit, dar vădit mulțumit, m-a întâmpinat la ușă.

– Doamnă! exclamă el. Vă simțiți bine?

– Foarte bine. Sunt epuizată, dar mă simt foarte bine. Ai vreo veste de la domnul Brandon?

– Nu de la el, ci chiar de la doamna Brandon.

Și mi-a întins un bilețel pe care era scrisă o singură propoziție: „Totul e bine.” Aș fi preferat și câteva detalii, dar, pe moment, era suficient. Am căzut pur și simplu pe pat, dar din cauza oboselii nu puteam dormi. Deși eram mulțumită că am rezolvat crimele, nu mă bucuram că am trimis la închisoare, și poate că la moarte, o persoană pe care o cunoșteam de când eram mică. Mă durea sufletul când mă gândeam la Isabelle, care va afla adevărul despre mama ei, și-mi făceam griji că și viața ei va fi ruinată.

Și la toate astea se adăuga absența lui Colin. Acțiunile sale din ultimele luni m-au surprins foarte tare. N-a încercat să se opună investigațiilor pe care le făceam și s-a

oferit să mă ajute fără să se amestece. Iar acum, când se terminase totul, nu-mi doream decât să stau lângă el, într-un triumf tăcut, și să discutăm cele întâmplate.

Îmi plăcea să flirtez cu el, să-l tachinez, să vorbim despre limba greacă. Dar nu m-aș fi așteptat să-mi poată oferi mai mult de atât ca partener. M-a provocat, mi-a stimulat gândirea, iar când nu mai aveam nicio speranță, mi-a oferit mângâiere și sprijin. Era oare posibil ca, soție fiindu-i, să mă dezvolt mai bine decât dacă aș rămâne singură? Era un gând emoționant și nu-mi aminteam nici măcar un moment în care el să fi vrut să stea în calea intereselor și idealurilor mele. Mă întrebam când mă va cere din nou în căsătorie. Dacă mă va mai cere. Mi-am dat frâu liber gândurilor, amintindu-mi de ultima dată când m-a sărutat, senzația brațelor sale în jurul meu și apoi, în cele din urmă, am reușit să adorm.

A doua zi dimineața, la o oră indecentă, Ivy a intrat ca o furtună în camera de mic dejun, m-a îmbrățișat și s-a scuzat.

– Am fost foarte proastă, Emily. Am vrut să te ajut. M-am gândit că planul despre care ai vorbit e bun și că datorită reputației mele nu voi fi niciodată suspectată că aș putea fi complice la așa ceva. Așa că m-am dus la lady Elinor pregătită să-i spun o poveste lungă și încâlcită, că am auzit despre o groază de infidelități, că am fost șocată să constat că e atinsă însăși fibra morală a imperiului.

– I-ai spus despre copilul domnului Francis?

– Am vrut, Emily, chiar am vrut, dar mi-am dat seama că nu sunt în stare.

– Și ce s-a întâmplat? De ce ai stat așa de mult la ea?

– În timp ce luam ceaiul, a primit o scrisoare. Era urgentă și a citit-o imediat. Mi-a spus că e o problemă de care trebuie să se ocupe personal și s-a scuzat, promițându-mi că se întoarce imediat. Ceea ce a și făcut. După ce a venit înapoi, am mai băut ceai și m-am simțit deodată îngrozitor de obosită.

– Înseamnă că ți-a pus ceva în ceai.

– Așa cred. A chemat o servitoare, care m-a dus într-un dormitor unde am adormit imediat. Și n-am mai știut nimic până când nu a venit Robert după mine.

– Și a încercat cineva să-l oprească să ajungă tine?

– Nu. Era foarte supărat, dar și îngrijorat că m-am expus astfel. M-a dus în brațe până acasă, Emily, îți dai seama? A fost minunat.

Strălucirea de pe fața ei arăta clar că nu mai era nevoie ca lordul Fortescue să discute cu protejatul său. În viitorul imediat, Robert nu va mai face greșala de a fi peste măsură de reținut cu soția lui.

– Și tu, Emily? Ce s-a întâmplat? I-am spus toată povestea și a fost, pe bună dreptate, îngrozită. Putea să te omoare!

– Nu, eram în siguranță. Inspectorul Manning a fost tot timpul prin preajmă.

– Oribil! Săraca Isabelle! Să știe că propria-i mamă e capabilă de așa ceva.

– Și asta zicând c-o protejează. E înfiorător.

– Aș vrea să facem ceva pentru ea.

– I-am trimis un bilețel de dimineață, dar nu cred c-o să-mi răspundă.

Biata Isabelle era într-o situație precară, dar o înțelegeam dacă-mi refuza ajutorul. Toate ziarele vor fi pline de povestea decăderii mamei sale. Iar rezultatul procesului era destul de previzibil. Speram doar ca, fiind femeie, să scape de spânzurătoare.

– Mă întreb dac-a fost anunțat fratele ei?

Inspectorul Manning a venit imediat după plecarea lui Ivy, cât mai eram încă la micul dejun. De această dată, nici n-a încercat să se mai opună invitației la masă, ci și-a umplut o farfurie și s-a așezat în fața mea.

– A mărturisit tot. Credea că scrisoarea i-a fost trimisă într-adevăr de doamna White. I-a dat doamnei Brandon laudandum, ca să vă abată atenția, pentru că se temea că dumneavoastră sunteți în spatele ei. Nu cred că voia să-i facă rău.

– Deci moartea lui Stilleman a fost un accident?

– Da. Lady Elinor voia să-l ucidă doar pe domnul Francis. Lui Stilleman i s-a dat voie să ia ce vrea dintre obiectele de toaletă și a luat loțiunea de bărbierit. Jane Stilleman a fost eliberată din închisoare azi-dimineață. Vreți să mergeți dumneavoastră la Richmond să-i dați vestea doamnei Francis?

– O să merg, i-am răspuns și l-am lăsat pentru a doua oară pe inspector mâncând la masa mea.

Beatrice a plâns când i-am spus povestea.

– N-am avut nicio idee. N-am știut cine a fost.

– Aș vrea să-ți ofer alinare.

– De ce nu mi-a spus?

– Nu știu. Ca să te ocrotească, așa cred.

– Ce prostie!

Batista îi era udă, așa că i-am oferit-o pe a mea, ca să-și șteargă fața de lacrimi.

– Și mai trebuie să știi ceva, i-am spus. Ceva mai greu de înghițit.

Beatrice a primit vestea despre fiul nelegitim al soțului ei mai bine decât mă așteptam. A plâns ușor, fără suspine.

– Ce rost mai are acum să fiu supărată pe el? Acel copil e tot ce a mai rămas de pe urma lui. Nu-mi pare rău de ce a făcut. Își dorea cu disperare un fiu.

Am plecat de la ea, dar nu m-am dus acasă, ci la atelierul domnului Barber, pe care l-am rugat să meargă îndată la Richmond. El era cel mai în măsură s-o consoleze pe Beatrice.

În câteva zile, lovitura de stat a lui *monsieur* Garnier a fost abandonată. Vestea că Charles Berry este un impostor i-a scandalizat pe adepții săi, iar Garnier era un politician mult prea abil pentru a se alia cu un astfel de om. Cécile a fost dezamăgită că n-a avut șansa să-l seducă pe Garnier și să-l îndepărteze de la planurile sale, dar a rămas cu convingerea că, la fel ca amanta lui Boulanger mai înainte, ar fi fost mult mai interesantă pentru un bărbat decât dorința acestuia de a conduce o națiune.

Iar domnul Berry a dispărut din Paris imediat ce s-a aflat că adevăratul moștenitor al Delfinului este David Francis. Și, chiar dacă nu am reușit să ținem departe de gura presei știrea că Francis are un fiu, am reușit totuși să convingem presa să nu-l identifice. S-a zvonit că Berry s-ar fi întors în America și speram să fie adevărat, pentru că preferam să-l știu pe acest ticălos cât mai

departe de mine. I-am scris lui Colin ca să-l întreb despre lista de obiecte furate pe care am găsit-o la Savoy; credea că Berry o păstra pentru că intenționa să ceară ca tot ce-i aparținuse reginei să-i fie dat lui, odată ajuns rege al Franței.

După ce lucrurile s-au liniștit, am început să fac planuri pentru călătoria la Santorini. Eram nerăbdătoare s-o văd pe doamna White și eram foarte mulțumită că nu trebuia să-i spun că lady Elinor i-a ars casa. Meg lipsind, a trebuit să apelez la altă servitoare care să-mi facă bagajele și aceasta a avut nevoie de mai multe îndrumări decât eram obișnuită să dau. Tocmai o trimisesem sus, după a treia coborâre în bibliotecă, pentru a cere alte detalii în legătură cu ceea ce luam cu mine, când a dat năvală mama, urmată îndeaproape de Davis.

– Lady Bromley, doamnă, îmi strigă el peste umărul mamei.

– Iar te-ai băgat în încurcături, îmi reproșă ea. Sunt foarte nemulțumită. Toate ziarele scriu numai despre rolul pe care l-ai avut în decăderea lui lady Elinor. Este rușinos și scandalos. O lady nu face așa ceva.

– Mamă...

– Dar n-are nicio importanță. Sunt aici în numele reginei. M-a rugat să te întreb dacă te-ai hotărât în legătură cu cele discutate cu ea la Windsor.

– Ce să mă hotărâsc?

– Nu mai face pe proasta cu mine, copilă! Știi foarte bine că Maiestatea Sa vrea să te căsătorești. Cine e norocosul domn?

– Dar Colin nici nu e măcar în Anglia.

– Atunci, Bainbridge. Excelent. Îi pare bine că vei fi ducesă. Și am auzit despre ruptura lui de prietena ta americană.

Margaret regizase momentul ca o adevărată expertă. Ea a țipat, iar el s-a înfuriat, în așa fel încât, până la sfârșitul serii, tuturor le părea rău pentru ea. A consolat-o până și lordul primar în persoană. Părinții ei s-au simțit tare prost și au rămas convinși că fiica lor a fost manipulată și că e foarte dezamăgită. Atât de convinși, încât au acceptat s-o lase să se mute la Oxford cu trei săptămâni mai devreme decât intenționaseră. Singura ei dezamăgire, mi-a mărturisit, era că n-a fost cu mine când am înfruntat-o pe lady Elinor. Ceea ce, mi-a mai spus, ar fi făcut ca sezonul monden să fie desăvârșit.

– Jeremy nu m-a cerut în căsătorie, mamă, i-am spus eu clătinând din cap. N-am mai vorbit noi despre asta?

– Te asigur, draga mea Emily, că această conversație se va repeta la intervale regulate, până când îi vei da reginei un răspuns.

– Poate când mă întorc din Grecia...

– Din Grecia? Doamne sfinte, doar n-ai de gând să te duci din nou acolo! Ce-o să faci? Domnul Hargreaves nu-i acolo, nu? Nici nu s-ar cuveni, fără cineva care să te supravegheze, deși dacă ați fi logodiți...

Am lăsat-o să sporovăiască, fără s-o mai contrazic. Simțeam că-i datorez asta după tot ce-a făcut ca să-mi salveze reputația. O ascultam doar atât ca să știu unde să strecur câte un răspuns fără importanță și mă întrebam ce o să mai facă dacă mă voi recăsători vreodată. O să mă hărțuiască să-i fac un moștenitor, cred. M-am înfiorat.

După ce lady Elinor a fost arestată, am reușit să-l conving pe Colin că nu mai trebuie să-mi păzească nimeni casa. I-am spus că Sebastian, dacă se va mai întoarce vreodată, n-o să-mi facă niciun rău. În ultima noapte pe care-am petrecut-o la Londra, m-am trezit și am constatat, încă o dată, că-mi pătrunsese cineva în dormitor. De data aceasta însă nu mi-a mai fost teamă. Sebastian a fost foarte tăcut, n-a deranjat pe nimeni din casă și nu a trebuit să-mi taie fereastra: o lăsasem deschisă într-un fel de invitație, cred, deși am făcut-o inconștient. Lângă mine, pe pernă, am găsit un tenculeț de scrisori, un trandafir și o cutiuță. Un decor ciudat de familiar.

Mai întâi am deschis scrisorile. Una era de la el; celelalte două erau cele furate de Lizzie din bibliotecă. Biletul de la el era, ca întotdeauna, scurt:

Am păstrat câteva lucruri pentru mine: Biblia mamei și tabachera. Da, îmi dau seama ce înseamnă asta. Îi poți spune copilului că voi avea întotdeauna grijă de el. Sper să te bucuri de restul. Ne vom mai întâlni, draga mea Kallista. Δακρύει φιλέραστου ἰδου ρόδον, οὐνεχα κείναν ἄλλοθι χού κόλποις ἡμετέροις ἔσορᾶ.

M-am străduit puțin, dar am putut citi textul: „Oh, trandafirul îndrăgostiților picură lacrimi când ea e departe, și nu la pieptul meu.” Nu m-a surprins deloc să găsesc în cutiuță cerceii lui Cécile, cei care îi aparținuseră Mariei-Antoaneta.

La sfârșitul săptămânii următoare, eram în Grecia, după ce trecusem prin Paris să-i dau lui Cécile cerceii și să-i iau cu mine pe ea, pe Cezar și pe Brutus. Voiam să fim împreună în Grecia și știam că nu va veni fără căței. Colin nu mai era în Franța, ci fusese trimis de palatul Buckingham la Viena, să lucreze la ceva despre care nu știam nimic. Îmi era dor de el, dar eram mulțumită să mă aflu din nou la Santorini, să mă răsfaț sub soarele cald, să nu mă mai satur de aerul sărat.

Doamna White era complet schimbată după șederea la vilă; când am sosit, abia am recunoscut-o. Doamna Katevatis, bucătăreasa, a fost îngrozită când a văzut-o și a luat-o imediat sub aripa ei. A hrănit-o cu minunata mâncare grecească pe care o adoram și, în scurt timp, doamna White a început să câștige în greutate, iar în cele din urmă i-a dispărut cu totul acea expresie de epuizare și durere pe care o avea când o văzusem prima dată. Lui Edward îi mergea foarte bine pe insulă și toată ziua fugărea câinii lui Cécile sau se ținea peste tot după

Adelphos, fiul doamnei Katevatis. Edward îl idolatriza pe băiatul mai mare. Călătoria le făcuse foarte bine mamei și fiului.

Am lăsat-o pe doamna White să-i explice copilului cine a fost tatăl său și, după ce a terminat, i-am dat un dar din partea lui Beatrice: diamantul roz al Mariei-An-toaneta. Era prea mic ca să înțeleagă semnificația pietrei și istoria sa, dar o va face într-o zi și speram să-i aducă și oarecare fericire.

Eram foarte fericiți la vilă și, ca întotdeauna când mă aflam în Grecia, mă gândeam că n-aș mai vrea să plec niciodată de acolo. Cécile și domnul Papadakos, tâmplarul satului, au isprăvit miniatura cu Atena din vremea lui Pericle pe care o începuseră astă-primăvară și confecționau acum templul lui Artemis din Efes. Iar eu studiam limba greacă, împărțindu-mi timpul între citirea pasajelor din Homer și studiul limbii moderne, prin discuții cu sătenii.

Când vremea era frumoasă, luam micul dejun afară, iar în această zi cerul era mai albastru decât oricând și Marea Egee se întindea la picioarele noastre ca niște fâșii uriașe de mătase de culoarea safirului. Tocmai îmi citeam corespondența și am sărit aproape de pe scaun când am deschis prima scrisoare.

- Nu pot să cred!
- Ce? mă întreabă Cécile.
- Domnul Bingham a donat cupa de libații British Museum.
- Sunt foarte impresionată. Ești o adevărată maestră în arta persuasiunii.

– Nu-i chiar așa. Spune că a dat-o numai pentru că nu mai suporta să-l bat la cap cu o asemenea uluitoare regularitate. Excelentă expresie, nu ți se pare? Uluitoare regularitate. „De parcă ați fi, lady Ashton, fluxul ce izbește țărmul delicat, nepăsător la atacul asupra nisipului.” Am ridicat din umeri. Prefer să fiu oceanul decât nisipul.

– Kallista, aveți un musafir, mă strigă doamna Katevatis de la fereastra bucătăriei. A spus că vă așteaptă pe cărarea care duce la stâncă.

Acum chiar am sărit de pe scaun, pentru că mi-am dat imediat seama că un singur gentleman ar veni până la Imerovigli să mă vadă. Satul, cocoțat în vârful unei stânci de pe insulă, era legat de orașul Thíra printr-o cărare ce oferea o priveliște spectaculoasă. Mă plimbam pe acolo aproape în fiecare zi și tot acolo, acum mai multe luni, Colin m-a cerut în căsătorie. Astăzi, când l-am văzut, se uita spre craterul vulcanului, dar s-a întors spre mine îndată ce m-a auzit apropiindu-mă.

– Trebuie să recunosc că, până la urmă, tu ai câștigat pariul, îmi spuse luându-mi mâinile într-ale sale. Așa că am venit în Grecia, cum mi-ai cerut.

– Ai venit numai din obligație? i-am zâmbit eu, întrebându-mă cum de am uitat cât era de frumos.

– Sunt unele îndatoriri pe care un gentleman le preferă altora.

– Cum a fost la Viena?

– De fapt, vin de la Londra. Am avut niște treburi acolo.

– Ceva care m-ar putea interesa? l-am întrebat, așteptându-mă la răspunsul lui obișnuit.

– De fapt, da. Sper că te interesează. Dar mai întâi am pentru tine o bârfă care sper să-ți facă plăcere s-o auzi.

– Ce?

– Lordul Pembroke a provocat un scandal care a zguduit aristocrația până în străfunduri.

– Să-ndrăznesc oare să sper? Ce a făcut?

– A fugit la Gretna Green cu Isabelle Routledge.

– Nu se poate!

– Ba da.

– Asta-i o veste minunată. Mi-am recâștigat încrederea în gentlemanul englez.

– Îmi pare bine. Și acum, despre celelalte. Scoase din buzunarul puloverului niște hârtii. Avocatul tău ți-a trimis asta. E o listă a caselor din Londra despre care crede c-ar fi potrivite pentru tine.

– Oh!

Am luat foaia de hârtie și am privit-o, gândindu-mă fără pic de plăcere că trebuie să aranjez o casă, temându-mă de pustietatea ei, dezamăgită că l-a adus la mine această treabă impersonală.

– Anne mi-a confirmat că n-ai nici un motiv să crezi că nu mai poți sta în Berkeley Square.

– E foarte amabilă.

– Și sper că restul te va face să te răzgândești în privința cumpărării unei case. Nu-ți pot lăsa ție domeniul meu, Emily, și îmi dau seama de situația dificilă în care te pune asta. Nu pot să renunț la moștenirea mea, dar pot face altceva.

Și îmi dădu două foi de hârtie. M-am uitat peste cea de deasupra și am rămas cu gura căscată.

– Îmi dai mie cărțile din bibliotecă?

– Pe toate. Sunt ale tale, indiferent dacă te măriți sau nu cu mine. Sunt ale tale; actul e irevocabil.

A doua foaie de hârtie m-a făcut să râd din toată inima.

– Porto? Îmi lași mie tot vinul tău de Porto?

– Sper că nu te deranjează că îmi păstrez whisky-ul.

Ni s-au întâlnit privirile și m-am gândit că aș putea rămâne veșnic acolo, sorbindu-i dragostea. Își ridică mâna spre obrazul meu, abia atingându-l, dar sentimentul era copleșitor; trecuse atât de mult timp, încât abia de-mi mai aminteam senzația pielii sale atingându-se de a mea.

– Emily, mă mai vrei? îmi șopti.

– Până acum ți-am rezistat foarte bine, dar când mă gândesc la cărți și la Porto... I-am luat mâna. Ai avut perfectă dreptate când mi-ai spus că în *Antologia greacă* poți găsi câte un pasaj potrivit pentru aproape orice situație. „M-am înarmat împotriva lui Amor cu platoșa Rațiunii, ca să nu mă cucerească, unu la unu; da, un muritor se va lupta cu el, nemuritorul: dar, dacă pe el îl ajută Bacchus, cum să-i birui eu pe amândoi?”

– Știam că n-ai cum să rezisti la Porto.

– Asta-nseamnă că primesc și un sărut?

Se aplecă și își apropie buzele de ale mele, dar nu înainte de a-mi strecura pe deget inelul antic din aur și lapislazuli. Și pot afirma fără nicio ezitare că tot timpul pe care l-am petrecut în așteptare nu a făcut decât să sporească intensitatea acestei clipe: pentru că n-a mai existat niciodată un asemenea sărut.

MULȚUMIRI

Milioane de mulțumiri lui...

Jenifer Civiletto și lui Anne Hawkins, persoanele pe care le iubesc cel mai mult în lumea editorială, extraordinar editor și, respectiv, agent editorial.

Danielle Bartlett și Tom Robinson, publiciști neobosiți care fac minuni.

Laurei Klynstra pentru designul minunat al copertei. Nimeni n-ar fi reușit mai bine.

Kristy Kiernan și Elizabeth Letts, care citesc, redactează, te enervează, te consolează, sărbătoresc și reușesc totuși să-și scrie propriile cărți. Și de ce e rău să vorbești la telefon de trei ori pe zi?

Marcus Sakey, care nu numai c-a găsit titlul pentru această carte (o sarcină aparent imposibilă), dar mi-a și semnalat minunata poezie a lui W.H. Auden, care se potrivește atât de bine.

Jon Clinch, Rachel Cole, Zarina Docken, Melanie Lynne Hauser, Renee Rosen și Sachin Waikar datorită cărora nu m-am izolat în timpul scrisului.

Bente Gallagher, pentru că a citit o primă versiune a manuscrisului într-un timp-record și a venit imediat cu sugestii.

Shiloh D'Orazio și echipei de la Five Points Starbucks, pentru că m-au aprovizionat tot timpul cu ceai și m-au lăsat să stau acolo ore întregi. Jon Allen, tuturor ne e dor de tine!

B.S.R.: Da, aș fi putut termina cartea și fără cabana ta de la munte, dar n-aș mai fi avut o experiență atât de idilică.

Gary și Stacie Gutting, care s-au achitat mai mult decât excelent de îndatoririle de părinți, oferindu-se chiar să citească în locul meu la miezul nopții.

Anastasiei Sertl, pentru constantă inspirație.

Matt și Xander, care, atunci când scriu, sunt obligați să suporte mese sub standard și o casă în care ghemotoacele de praf ajung la mărimi impresionante. Meritați mult mai mult decât mulțumiri.

Lady Emily Ashton, o tânără văduvă nonconformistă, sosește la Londra într-un moment în care pe buzele tuturor se află două subiecte fierbinți: Charles Berry, un gentleman care stârnește vâlvă printre aristocrați pretinzând că este moștenitorul tronului Franței, și un hoț de bijuterii, obsedat de Maria-Antoaneta. Emily încearcă să afle taina unor crime, dar și identitatea cavalerului misterios care îi trimite răvașe de amor în limba greacă.

„Cécile era la un bal și, știind că va veni foarte târziu, mi-am luat cartea să citesc în pat, dar am adormit curând. Din nou, mi-a deranjat ceva somnul și m-am trezit pe la patru dimineața, uluită de ceea ce vedeam. Exemplarul meu din *Odiseea* era încă pe pat, dar în el se afla un trandafir roz cu tulpina lungă. Iar pe carte era un pachetel și un bilet. Am simțit un curent puternic de aer și am văzut draperiile, pe care le înlocuisem după spargere, mișcându-se. Înainte de a mă duce la culcare, fereastra fusese închisă, iar acum era deschisă.”

Tasha Alexander, *Sezonul otrăvit*

Nemira Damen
lango

ISBN 978-973-143-045-4

www.nemira.ro